Celebră autoare de
bestseller-uri
Recunoscută de **New York Times**

SANDRA BROWN

Fii binevenit

Capitolul 1

Un buchet de trandafiri oranj lumina suprafaţa acaju a biroului Ludovic al XV-lea la care ea scria în tăcere. În spate, se deschidea o fereastră imensă ce dădea spre Pacific şi spre plaja particulară a vilei.

Tînăra tresări. Stiloul îi căzu din mînă pe paginile risipite ale manuscrisului. Îşi duse mîna dreaptă la piept.

— Mi-am permis să intru, răsună o voce gravă, zeflemitoare.

—M-aţi speriat, domnule North.

— Liniştiţi-vă, astăzi n-aş face rău nici

măcar unei muşte.

Ryan North aprecie dintr-o singură privire camera imensă, inundată de razele soarelui. Făcea o notă discordantă în interiorul acestei arhitecturi avangardiste, împodobită cu cîteva mobile preţioase.

Kirsten Rumm îl măsură dispreţuitoare. El îşi aşeză geanta de piele pe scaun şi îşi scoase ochelarii marca *Roy-Ban.*

— Am bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni. Cel mai bine ne slujim noi înşine, e un lucru ştiut.

—Aţi fi putut suna. Ca toată lumea.

Tonul glacial al lui Kirsten arăta clar cît de mult o exaspera lipsa lui de bună-cuviinţă. Iar Ryan se întreba dacă nu cumva aşa va arăta ambianţa ce va domni la vilă în timpul celor cîteva zile pe care le va petrece acolo.

Ryan North se instală cu nonşalanţă într-un fotoliu. Mesteca insolent gumă, iar culoarea ei rozalie i se întrezărea printre buze.

—Nu-mi place să-mi ratez intrările. Dacă doriţi, putem începe, spuse el, aruncîndu-i unul dintre acele zîmbete care îl făcuseră celebru.

—Din păcate, acum nu vă pot acorda nici o clipă în plus.

Kisrten se ridică. Era cu picioarele goale,

dar nu se scuză. Din contra, expresia ei părea a-i spune: «Da, sînt cu picioarele goale şi mi-e absolut indiferent dacă-ţi convine sau nu.»

Ryan îşi dădu seama de asta, dar nu-i trecu prin minte să se formalizeze. Reţinu doar că nu s-a scuzat prosteşte, cum ar fi făcut, în locul ei, majoritatea femeilor.

Era îmbrăcată cu un pantalon alb foarte strîmt şi un tricou cu mînecile suflecate, prea mare pentru ea. Desigur, era o bluză bărbătească, dar o făcea mult mai sexy decît dacă ar fi fost mulat pe corp.

—Lucraţi?

—Exact.

—La carte?

—Da, la cartea mea.

—Sînt dezolat. Ştiu cît poate fi de neplăcut să fii deranjat cînd lucrezi din plin, rosti el pe un ton afectat şi impersonal.

Kirsten îşi trecu mîna prin păr, ca şi cum ar fi încercat să se stăpînească să nu-i tragă o palmă.

—Alice este la piaţă. Dumneavoastră... începu ea.

—Bona dumneavoastră?

—Guvernanta mea. În cele din urmă, veţi avea de-a face cu ea. V-aş fi recunoscătoare dacă mă veţi deranja cît mai puţin cu putinţă. Vă voi arăta camera dumnea-

voastră. Unde vă sînt bagajele?

—Aici, răspunse Ryan, arătîndu-i o geantă de piele ce părea a fi făcut de zeci de ori cursa Paris-Dakar.

Kirsten îl privi cu superioritate, aproape cu condescenţă.

—Nu mi-am luat valiza *Venittor*, îi aruncă el pe un ton voit amabil, înţelegător. Ştiţi, m-am gîndit că nu-i cazul să îmi pun genţile mici într-una mai mare...

—Aţi venit cu motocicleta?

—Da.

Kirsten privi cu dezgust şi geanta murdară de piele, şi proprietarul ei.

—Aţi venit de la Los Angeles cu motocicleta?

—Ating 250 la oră cu ea, se făli el.

Şi îşi înfundă mîinile în buzunarele din spate ale blugilor; văzuseră ei altele şi mai şi!

—Casa dumneavoastră îmi pare cam pretenţioasă, dar, oricum, are o vedere superbă, declară el, încercînd să o pună la punct pe Kirsten.

—Este unul dintre motivele pentru care eu şi Charles am cumpărat-o, admise ea.

Ryan se răsuci pe tocurile cizmelor de piele. Tînăra femeie suspină disperată la gîndul că va trebui să locuiască două săptămîni în preajma unui cow-boy.

—Un tip a'ntîia şi el! şopti Ryan, ca pentru sine.

—Vă amintesc că a fost soţul meu, nu un actor de mîna a treia.

Ryan o străpunse din priviri. Frumuseţea ochilor lui întunecaţi era sporită de gene negre şi lungi. Mulţi credeau că ocheadele devastatoare ale lui Ryan North erau rodul unui studiu atent, căruia i-ar datora cea mai mare parte a farmecului său. Dar se înşelau. Era o expresie absolut naturală.

Nu încerca deloc să o seducă pe Kirsten Rumm, ci dorea doar să ştie cît de adevărate erau vorbele ei şi de ce se purta atît de urît cu el.

— Nu vă cară nimeni astea în camera dumneavoastră, i-o tăie Kirsten, arătîndu-i bagajele jerpelite.

Hotărît să n-o lase să-l trateze ca pe un puşti neascultător, el ignoră cu bună ştiinţă sarcasmele ei.

— Îmi place camera asta, reluă el. Camera mea trebuie să fie, şi ea, absolut încîntătoare.

— Am de lucru, domnule North, şi mă deranjaţi. Dacă vreţi să mă urmaţi, vă voi arăta...

Fără a-şi lua ochii de la ea, Ryan îşi scoase cizmele şi le azvîrli neglijent pe

covor. Apoi se dezbrăcă de tricou şi de blugi, fără a lua în seamă privirea ei jignită. Deschise apoi uşa glisantă şi se îndreptă spre terasa care ducea la piscină.

— Vedeţi-vă de treabă, îi aruncă el, fără să-ntoarcă capul. Regret că v-am deranjat, doamnă Rumm.

Ryan ocoli piscina, coborî cele cîteva trepte care duceau spre plajă şi se întinse la soare. Ar fi pariat pe un *Oscar* că ea îl privea.

* * *

Cu o săptămînă înainte, îi ceruse impresarului să-i aranjeze o întîlnire cu Kirsten Rumm. Iar ea părea hotărîtă să scape de această constrîngere cît mai repede cu putinţă. Cu umerii drepţi, afişa aerul rigid şi indiferent al unei femei de afaceri pe care nimic nu o poate afecta. Doar privirea îi trăda vulnerabilitatea. Era cu ochii în patru.

Purta un taior elegant, închis la culoare, demn de cele mai mari eroine ale lui Alfred Hitchock. Ryan se simţi aproape ruşinat văzînd-o atît de elegantă. Se culcase tîrziu; noaptea trecută stătuse mult şi analizase scenariile. Obosit, nervos, trăsese pe el primele haine care-i căzuseră în mînă: pan-

talon de smoking, o vestă de mătase bej şi o cămaşă şifonată, pe jumătate deschelată. Îl chinuia o migrenă cumplită. Îşi pusese ochelarii negri pentru a-şi ascunde ochii înroşiţi şi pentru a nu avea aerul că tocmai ieşise dintr-un cabaret.

În ciuda a ceea ce-şi închipuia, tînăra femeie fusese punctuală la întîlnire. Strălucea de prospeţime şi răspîndea un parfum discret; nu una dintre acele miasme care te izbesc pe stradă, ci un miros delicat care evoca un cîmp de flori după o ploaie de vară.

Ryan nu fusese atent la bolboroselile de circumstanţă ale impresarului sau, poate, ale avocatului ei. O privea.

—Doamna Kirsten Rumm, domnul Ryan North.

Tot Hollywood-ul ştia că Ryan îşi bate joc de convenienţe. Sinceritatea lui puţin brutală nu mai surprindea pe nimeni. Dacă n-ar fi fost atît de frumoasă, nici nu s-ar fi ridicat să o salute. Şi totuşi, spre surprinderea tuturor, o făcuse, doar aşa, pentru plăcerea de a o atinge.

—Ryan North.

—Kirsten Rumm.

Cuprinse mîinile tinerei femei într-ale sale, asigurînd-o că totul va fi bine. Şi imediat simţi că are nevoie de apărare.

Vocea lui Kirsten era ca şi făptura ei: mică, dulce şi sexy. El era foarte emoţionat, dar spera ca acest fapt să nu fie prea vizibil.

Şi fu fericit că are ochelarii pe nas. Putea observa liniştit totul, ceea ce şi făcu, de altfel. Cînd ea se aşează, Ryan observă rotunjimile plăcute ale sînilor şi pulpele strînse în ciorapi de mătase cenuşiu închis. Erau arse de soare, dar nu avea culoarea aceea maronie şi gălbejită pe care, din păcate, multe femei o credeau minunată. Un şirag simplu de perle cobora între sînii frumos conturaţi.

Privind-o cu atenţie, el înţelese că ea se simţea tot atît de bine ca o îngheţată *Chantillly* într-o baie de aburi.

Impresarul lui se pierdea în consideraţii de ordin general.

—V-aş fi recunoscătoare dacă aţi reveni la date concrete, i-o tăie tînăra femeie.

—Eu am cerut să vă văd, interveni Ryan.

Era obişnuit ca femeile să-l asalteze cu priviri rugătoare şi prosteşti. Dimpotrivă, Kirsten îl gratifică cu o privire dispreţuitoare şi aproape dezgustată.

—Aşa mi s-a spus. Dar pot să ştiu de ce, domnule North?

—Aş dori să stau la dumneavoastră două sau trei săptămîni.

Kirsten îl măsură cu o privire inexpresivă, apoi se răsuci înspre impresarul, care, laş, îşi întoarse privirea de la ea.

—Ce vrea să spună acest domn? întrebă ea din vîrful buzelor, după ce se întoarse înspre avocatul ei.

— Nimic altceva decît ceea ce aţi auzit, doamnă Rumm. Ei bine... se pare că domnul North doreşte să locuiască la dumneavoastră cîteva zile.

Tăcu o clipă, apoi reluă:

— Domnul North consideră că este esenţial să respire aceeaşi aer pe care l-a respirat soţul dumneavoastră. A trăi în casa în care el şi-a trăit ultima parte a vieţii — iată ceea ce l-ar ajuta foarte mult să interpreteze...

— Esenţial? întrebă Kirsten. Domnule, credeam că sînteţi actor. Ce-aţi face dacă vi s-ar cere să interpretaţi rolul lui Napoleon Bonaparte?

— Domnul North nu are nevoie de..., obiectă impresarul.

— Regizorul cere o interpretare veridică, i-o tăie Ryan, şi mi-a spus că aţi fost de acord cu acest lucru. După părerea mea, ar fi fost stupid să pierd timpul închipuind sau reconstituind ceea ce există deja.

— Înţeleg că această cerere vi se pare neobişnuită, reluă impresarul, dar aşa

lucrează de obicei domnul North. Şi să ştiţi că rezultatele sînt extraordinare, poate aţi văzut deja...

— Nimeni nu-i mai potrivit decît mine să vă explice totul, îl întrerupse Ryan. Domnilor, lăsaţi-mă vă rog singur cu doamna Rumm.

Odată rămaşi singuri, Kirsten îl ţinu la distanţă din priviri.

— Aş dori să locuiesc la dumneavoastră cîtva timp, reluă el. De fapt, două săptămîni este un termen minim.

Deşi nu făcuse decît două filme, Ryan North se bucura de o mare putere la Hollywood. Pentru a obţine ceva, nu trebuia decît să sugereze, nu trebuia decît să şoptească ce vrea şi douăzeci de persoane se şi grăbeau să-i îndeplinească dorinţa, mutînd, la nevoie, şi munţii din locurile lor. Era un actor foarte bun, care aducea mulţi bani. Filmele lui îi aduseseră şi un mare succes la public. Era reprezentantul strălucit al generaţiei sale. Fizicul lui seducător şi comportamentul lipsit de cea mai vagă urmă de prefăcătorie îl aduseseră în fruntea *box-office*-ului.

Kirsten Rumm nu era deloc impresionată de acest tip lipsit de maniere, care se prezenta cu cămaşa şifonată şi cu ochelari negri la ora nouă dimineaţa.

—Sînt dezolată, domnule North, dar este absolut imposibil.

—De ce?

—Sînt pe punctul de a-mi încheia cartea şi de a rescrie o parte din scenariu.

—Ei, şi?

— Editorul a anunţat deja de două ori data apariţiei. Nu pot să-l fac să mai aştepte.

— Dar asta n-are nici o legătură cu discuţia noastră, doamnă Rumm.

Ryan se cufundă leneş în fotoliul moale de piele. Înainte de a se întîlni cu ea era sigur că va avea cîştig de cauză. Iar refuzul ei nu reuşise decît să-l ambiţioneze şi mai tare să-şi realizeze planul. Ce avea oare de ascuns încît îi refuzase atît de dur propunerea inofensivă?

—Nu pot să vă las casa acum, îl explică ea. Aş avea nevoie de un *Boeing 747* pentru a căra documentele de care am nevoie. Fără a mai pune la socoteală faptul că aş dori să termin cartea în casa în care am trăit cu Charles. Şi vă asigur că aşa va fi!

— Dar cine vorbeşte de mutat, doamnă Rumm?

—Să înţeleg că intenţionaţi să locuiţi sub aceeaşi acoperiş cu mine?

— Sigur că da. Vom trăi împreună, aproape la fel cum trăiaţi cu soţul dumnea-

voastră.

Ryan îşi întinse picioarele, îşi împreună degetele şi îşi puse mîinile pe burtă, cu o figură cît se poate de destinsă. Nimeni n-ar fi bănuit că inima îi bătea mult mai repede decît de obicei.

— Nu faceţi figura asta îngrozită, doamnă. Este evident că nu am de gînd să împing perfecţionismul pînă la a împărţi aceeaşi pat.

Tăcu o clipă, apoi reluă:

— S-ar putea ca obiceiurile dumneavoastră şi ale eroului filmului să-mi dea cheia comportamentului lui social. M-am întrebat întotdeauna ce naiba se întîmplă în patul unui cascador şi al unui pilot de vînătoare! conchise cinic Ryan.

Kirsten nu-i răspunse imediat. Se ridică, se întoarse cu spatele la el, părînd a examina mobilele preţioase din biroul impresarului, la care predomina abanosul şi lemnul de trandafir. Puse mîna pe o brichetă şi încercă zadarnic să o aprindă. Răsuci apoi călimara şi, jucîndu-se cu cuţitul de tăiat hîrtie, îl aruncă în aer, răsucindu-l de trei ori. Şi, spre satisfacţia lui Ryan, îşi luă un aer degajat şi se aşeză, în sfîrşit, pe birou. În fond, era şi asta o manieră de a domina situaţia.

— Ascultaţi-mă, domnule North. Credeam

că oamenii exagerează, iar proasta dumneavoastră reputaţie e opera unor invidioşi lipsiţi de scrupule. Totuşi, dumneata şi impresarul dumitale nu vă daţi în lături de la nimic pentru a vă satisface clientela de puştoaice şi nimfomane de duminică. Sînt dezolată, dar n-o să contribui în nici un fel la următorul dumneavoastră succes. Nu! Şi aceasta e ultimul meu cuvînt!

— Dacă are cineva nevoie de succes la public, aceea sînteţi dumneavoastră, doamnă Rumm, nicidecum eu, i-o trînti Ryan, cu talentul lui înnăscut de a-i pune la locul lor, cu cruzime, pe cei din jur.

Sub aparenţa unui june prim, sub zîmbetul *Ultra-Bride*, se ascundea un om care ştia să-şi înţeleagă semenii. Copil fiind, asta era chiar ocupaţia lui preferată. Actuala lui reputaţie proastă se datora faptului că nu ezitase să pună la punct celebrităţile momentului. Dar îşi păstra pentru sine concluziile. Şi dacă nu se sfiise să spuna unui oarecare ce crede despre el, nu-i stătea totuşi în fire să profite de slăbiciunile altora pentru a-i stăpîni. Această calitate rară era considerată de mulţi drept cel mai mare defect. Puterea întemeiată pe înşelătorie, minciuna şi corupţia, sînt suportabile pentru cei lipsiţi de scrupule. Sînt nişte veşminte frumoase pe un trup

măcinat de boală. Nimeni nu-l doreşte prea mult. Invers, dacă aceste veşminte acoperă un trup perfect, mulţi se îndîrjesc să-l distrugă, sau măcar să-l molipsească de propria lor mediocritate.

Ryan North se îngrijea prea puţin de frumuseţea lui, încercînd să treacă cît mai neobservat. Se ascundea sub masca unui *play-boy* arogant, aproape vulgar, încercînd să-şi apere sufletul curat şi fragil. Cum era şi foarte inteligent, mulţi credeau că aroganţa lui este reală. Iar Kirsten se lăsase şi ea amăgită, asemeni multor altora.

Tînărul avu dintr-o dată certitudinea că-l minte. O trădau ochii, de un mov rar şi delicat. Era convins că ea nu era atît de ostilă proiectului lui pe cît pretindea. În schimb, era îngrozită. Şi era sigur de asta. Dar de ce? De ce-i era frică? De el?

—Nu doriţi să joc rolul soţului dumneavoastră în acest film, nu-i aşa?

—Nu.

Răspunsul ei îl derută. Era, deci, capabilă de sinceritate, chiar şi în situaţii în care alţii ar fi folosit perifraze pentru a şoca cît mai puţin.

—Explicaţi-mi.

— Soţul meu era un filantrop. Era generos, foarte comunicativ şi într-o permanentă bună dispoziţie. Stătea ore-n şir de

vorbă cu admiratorii, dădea autografe. Poate de aceea şi-a iubit într-adevăr meseria.

Kirsten măsura camera în lung şi-n lat ca un leu în cuşcă.

— Dar dumneavoastră, domnule North, vă ingrijiţi prea mult de imaginea dumneavoastră publică pentru a-mi putea fi simpatic. Nici măcar nu ştiţi să... zîmbiţi!

—Vă opriţi la suprafaţa lucrurilor, doamnă. Poate că soţul dumneavoastră avea mai multe motive decît mine să zîmbească. Cred că dumneavoastră îl făceaţi atît de bine dispus, vreau să spun, în chip natural bine dispus. Tocmai acest zîmbet îmi lipseşte pentru a-mi desăvîrşi interpretarea. Vedeţi că ne-am înţeles asupra esenţialului în cele din urmă?

—V-aţi dat seama cam tîrziu, nu credeţi? Acum, filmul e deja terminat.

—Aţi văzut probele?

—Nu.

—Totuşi, producătorul v-a invitat.

—Am fost soţia unui pilot de vînătoare şi a unui cascador. Întîmplător, a fost popular, iar popularitatea lui a fost exploatată prin acest film. Am făcut totul pentru a uşura lucrurile. Cartea pe care am scris-o va aduce toate rectificările necesare. N-am de gînd să văd filmul. Cinematograful se

îndepărtează de realitate, nu-i aşa?

Ryan ar fi dorit să ştie mai multe, dar pentru moment consideră că e suficient.

— În acest caz, mă văd nevoit să vă comunic că regizorul şi scenaristul sînt mai mult decît mulţumiţi de munca mea. Contrar opiniei dumneavoastră, ei cred că am reuşit să recreez cu succes personajul Charles Rumm, şi mai ales acel zîmbet despre care tocmai vorbeam...

—Dar nu spuneaţi că asta vă lipseşte?

— Îmi lipseşte pentru "scenele" din viaţa mea. Pînă acum n-am turnat decît scene mari, de acţiune. Cred că rezultatul este excelent, inclusiv zîmbetul. Dar, din contra, intru greu în pielea personajului de îndată ce mi-l imaginez departe de mulţime şi de camerele de luat vederi.

Ryan se ridică şi se aşează la fereastră, lîngă Kirsten. Aveau în faţă panorama strălucitoare a oraşului San Diego.

—Am citit şi recitit toate interviurile, dar ceva îmi scapă. E ceva care mi se refuză. Aş vrea să înţeleg ce anume, aş vrea să ştiu care era adevăratul chip al lui Charlie Rumm.

—Şi în viaţa intimă era exact acelaşi.

— Ceea ce înseamnă că era cam într-o ureche, nu-i aşa? Dumneavoastră trebuie să-l fi cunoscut sub mai multe aspecte...

Ryan îşi dădu seama că mersese cam prea departe. Kirsten îl privea cu ostilitate.

—Trebuie să mă ajutaţi, doamnă Rumm.

—Viaţa lui nu-i un secret pentru nimeni. Treceţi pe la editorul meu şi vă va pune la dispoziţie o copie a manuscrisului.

— Dar nu e suficient. Aş vrea să ating lucrurile pe care le-a atins el, să ascult muzica lui preferată, să mănînc mîncărurile care-i plăceau lui, să dorm în patul în care a dormit...

—Sînteţi complet nebun, explodă ea.

—Totuşi, nu asta i-aţi spus actriţei care interpretează rolul dumneavoastră!

Ryan păstrase în rezervă acest argument irevocabil pentru a-i dovedi lui Kirsten lipsa ei de bunăvoinţă. O priveá acum cu aer triumfător. Kirsten acceptase, totuşi, să stea două săptămîni cu interpreta rolului feminin.

—Dar asta n-are nimic de-a face cu dumneavoastră, răspunse ea încurcată.

— De ce? întrebă el repede, fără a-i lăsa timp de gîndire.

—Dar este evident de ce!

—Pentru că sînt bărbat?

—Ca să fiu sinceră, da...

Se priviră cu un aer războinic. Şi, dintr-o dată, se auzi o bătaie discretă în uşa biroului. Kirsten profită de ocazie şi

deschise. Impresarul lui Ryan zîmbea.

—Ei, v-aţi hotărît? mormăi el.

* * *

După două săptămîni de lucru la studio, Ryan se arunca în Pacific ca într-o adevărată baie binefăcătoare. Înota şi făcea plajă după chef. Iar cînd ieşea din apă, albastrul cerului îl făcea să se gîndească la ochii lui Kirsten Rumm.

Se întreba cum se va desfăşura sejurul său la vilă. Era hotărît să descopere adevăratul chip al lui Charlie Rumm. Kirsten era singura în măsură să-l ajute, iar această perspectivă nu-i displăcea deloc. Tînăra îl intriga, iar soţul ei mort rămînea pentru el un mister. De ce oare acest bărbat îşi riscase viaţa de atîtea ori şi cu atîta uşurinţă, cînd soţia lui îl aştepta asemeni unui vis dulce? Actorul era hotărît să nu părăsească vila Rumm pînă nu va găsi un răspuns satisfăcător.

Se întoarse pe plajă. Trupul lui gol şiroia de apă. Ryan îşi trase pe el blugii pe care-i lăsase pe nisipul arzător. Ar fi rămas bucuros dezbrăcat, pentru că în ultima vreme fusese lipsit de mîngîierea soarelui. Zîmbi, gîndindu-se ce figură ar face Kirsten dacă l-ar vedea întorcîndu-se în halul ăsta

la vilă. Nu dorea s-o şocheze. Deocamdată, voia doar s-o facă să înţeleagă că trebuie să colaboreze cu el şi nu-i cazul să-l sperie cu replicile ei usturătoare. Nu vroia să-şi încarce contul, şi aşa prea plin!

La Hollywood, era încolţit din toate părţile. În ultima vreme, fusese acuzat de abuz de droguri, de apartenenţa la o sectă dintre cele mai extremiste şi de sado-masochism. Reporteri fără scrupule îl fotografiaseră la ieşirea dintr-un centru de dezintoxicare pentru alcoolici. El făcuse, de fapt, o vizită unui prieten. Dar fotografia făcuse vîlvă în presa de scandal. Se spusese că Ryan ieşise de la o cură de dezalcolizare de şase săptămîni, după cîteva nopţi de orgii bahice ce erau să-l coste viaţa.

Se lansase şi zvonul că ar fi bolnav de SIDA. Fusese acuzat şi de homosexualitate. Ştirea se răspîndise cu viteza fulgerului. Presa afirma că relaţiile lui cu soţia guvernatorului sau cu cîteva dintre actriţele la modă nu fac decît să disimuleze adevărata sa viaţă intimă populată de bărbaţi.

Aceste acuzaţii repetate erau cea mai bună dovadă a succesului. Mulţi erau siguri că Ryan e prea frumos pentru a fi şi cinstit. Dar se înşelau. Popularitatea lui imensă era uşor de explicat.

Era unul dintre cei mai buni actori ai generaţiei sale. Chiar şi cei mai afurisiţi magnaţi ai Hollywood-ului îi respectau talentul, inteligenţa şi integritatea. Impresarul lui era copleşit de numeroase invitaţii, dar Ryan nu mergea decît la una sau două serate pe lună. Sustrăgîndu-se recepţiilor, pe cît de inutile, pe atît de plictisitoare, devenise în acest timp personajul cel mai la modă şi mai dorit al Hollywood-ului. După numai două filme, el îşi alegea acum scenariile şi discuta îndelung cu regizorii şi producătorii înainte de a semna un contract. Şi se ştia că nu ezita să rupă contractul, dacă regizorul nu-şi respecta angajamentele. Şi asta cu riscul de a pierde bani buni!

Ryan North îşi bătea joc de tot ceea ce publicul ar fi putut gîndi despre el. Conta doar realismul jocului său. Restul putea şi trebuia să fie sacrificat. Ryan îşi considera frumuseţea fizică doar un avantaj în plus, nimic mai mult. Cînd avea de luat hotărîri importante în ceea ce privea cariera sa, nici cei mai buni prieteni nu-l puteau determina să-şi schimbe gîndurile.

Iar acum, Ryan nu prea înţelegea de ce îl interesa atît de mult părerea lui Kirsten Rumm. Şi îl preocupa şi altceva: de ce dorea să scape de el? De ce ţinea cu orice

prel să-l facă să se simtă nedorit?

Ea se apucase din nou de lucru. Dori s-o deranjeze încă o dată. Pe buze îi apăru un zîmbet crud. Era irezistibil cu blugii uzi, mulaţi pe trupul perfect, iar bronzat, arăta foarte bine.

Deschise încet uşa de sticlă.

—Nu aveţi un prosop?

Kirsten tresări şi îşi ridică privirea spre el. Ryan îi analiză tunsoarea băieţească: numai o şuviţă rebelă îi cădea liber pe frunte.

Kirsten Rumm nu-i răspunse, ci se mulţumi să-l privească furioasă, se ridică de la birou şi, peste cîteva clipe, reveni cu un prosop în mînă. I-l întinse fără nici o vorbă.

—Mulţumesc.

Kirsten privi o clipă torsul încă umed al bărbatului. Deasupra pectoralilor bine conturaţi, se înălţau sfîrcurile, înconjurate de fire cîrlionţate şi umede.

— Apa a fost foarte bună! spuse voios Ryan.

—N-a fost prea rece? întrebă ea, nu tocmai amabilă.

— Nu, nu prea. Pot să mă-ntind lîngă piscină?

—Vă rog. Simţiţi-vă ca la dumneavoastră acasă, îi replică ea, cu un ton care-l făcu

să-şi dea seama că gîndea exact contrariul.

Ryan o găsea şi mai condescentă decît înainte. Şi încă o dată, avea impresia clară că îi ascunde ceva. Sau, poate, se apăra, pur şi simplu, de farmecul lui irezistibil? Poate refuza să-l accepte, aşa cum era el?

Îşi azvîrli prosopul pe umăr. Privirea ei se opri încă o dată pe pieptul lui gol.

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă, propuse Ryan, politicos.

—Am de lucru.

Acestea fiind spuse, Kirsten închise uşa de sticlă şi se întoarse la birou. Nu era pentru ultima oară cînd îi trîntea uşa-n nas, putea fi sigur de asta.

Ryan se stăpîni cu greu. Era furios. Dacă ar fi fost după el, ar fi tîrît-o pînă la piscină şi ar fi azvîrlit-o în apă îmbrăcată, cu manuscrisul ei cu tot! Dar se mulţumi să se întoarcă şi să păşească aparent calm pînă la bazin. Sub privirea nesuferitei gazde, îşi scoase pantalonii, îi aruncă neglijent pe dalele de ceramică florentină şi se întinse pe un şezlong pe care aşezase mai întîi prosopul.

Ryan North îşi dădu seama cît de ciudat se manifesta furia lui doar în clipa în care se lovi de braţul şezlongului. Îşi cuprinse genunchii cu mîinile şi aplecă, încet, capul.

Cu pleoapele închise, era pe punctul de a

stătut la soare.

După cîteva ocheade pe furiş, Kirsten depuse stiloul pe filele manuscrisului şi începu să privească deschis trupul bărbătesc ce se dăruia cu insolenţă soarelui.

Capitolul 2

Soarele îl ardea cu razele-i fierbinţi. Vîntul care adia dinspre mare îndulcea arsura. Pe pielea goală şi umedă, simţea un fel de mîngîiere uşoară, aproape feminină.

Iar Ryan se lăsă pe de-a întregul pradă ei. Îi era cald şi se simţea minunat. Nici măcar purtarea lui Kirsten nu-i putea strica plăcerea. Se întreba dacă-l detesta cu adevărat. Părea să sufere încă după moartea lui Charles, ceea ce-i explica, măcar în parte, agresivitatea.

Ryan remarcase, totuşi, că oamenii care

suferă cu adevărat după pierderea unui fiinţe iubite au în ei un aer supus, rezultat al unei reale epuizări nervoase. Ori Kirsten era departe de a-şi fi pierdut ceva din vitalitate. Ryan ajunse la concluzia că ea abuza puţin de poziţia de văduvă a unui bărbat celebru. Dar în ce scop? Şi aşa, ajunse să se-ntrebe dacă nu cumva Kirsten făcea parte din categoria celor ce se poartă urît cu cei care simt că îi pot seduce.

Hotărît să nu se lase dominat de morocănoasa lui gazdă, Ryan se ridică brusc şi sări în piscina cu apă limpede. Făcu douăsprezece lungimi de bazin, apoi ieşi din apă şi îşi înfăşură prosopul în jurul mijlocului. Se întoarse spre vilă. Geamurile nu-i arătau acum decît propria-i imagine. Pentru a-i demonstra şi mai clar dispreţul, Kirsten lăsase în jos storurile acaju.

Intră în salon şi închise uşa de sticlă după el.

—Întotdeauna lucraţi atît de mult?

—Nu, numai zilele astea, mormăi ea, fără a-l onora cu nici o privire.

Să-şi imagineze oare că era gol? se întrebă el. La gîndul acesta, Ryan schiţă un zîmbet pe care ar fi fost de preferat ca ea să nu-l fi văzut.

— Probabil că nu-i uşor să scrii o carte despre Charles, reluă el, fără a băga în

[illegible] proasta ei dispoziţie.

Sigur că există pasaje la care lucrul nu l-a întotdeauna uşor, susură ea, insistînd pe cuvîntul "totdeauna".

Ce pasaje? întrebă Ryan incisiv.

Kirsten îşi ridică în sfîrşit nasul din foi şi îl privi.

—Ce pasaje? reluă tînărul.

—Cred că aţi avut o călătorie obositoare. Mă gîndesc că aţi dori să vă odihniţi, dom-nule North. Vă voi conduce în camera dum-neavoastră.

Se ridică şi se îndreptă spre uşa masivă, sculptată, care dădea în holul casei. Ryan îşi culese de jos geaca, tricoul şi sacul de volaj şi o urmă.

—Am lăsat blugii pe terasă, la uscat.

— Se va ocupa Alice de ei cînd se va întoarce.

—Menajera?

—Guvernanta mea.

—Lucrează de multă vreme pentru dum-neavoastră? În sfîrşit... vreau să ştiu dacă era în serviciul vostru cînd locuiaţi aici cu Charles.

—Da, de ce?

— Doresc ca totul să se petreacă ca şi cum aţi trăi încă cu el. Sau, cel puţin în timpul zilei!

—Ce vreţi să spuneţi?

— Vreau să spun că nu trebuie să împărţim acelaşi pat.

Ryan lăsă între ei o tăcere plină de subînţelesuri, apoi reluă:

—Doar dacă doriţi dumneavoastră!

Actorul nu dorea decît să glumească şi să-şi bată joc de ea. Dar dintr-o dată, înţelese că o dorea cu adevărat pe Kirsten Rumm şi că, de fapt, propunerea lui fusese cît se poate de serioasă.

— Domnule North, multe femei ar primi propunerea dumneavoastră cu braţele deschise. Din păcate, nu e şi cazul meu. Ba aş adăuga că nu mă simt nici pe departe flatată de o astfel de invitaţie.

— Dar nu v-am propus să petreceţi noaptea cu mine. Dacă aş fi avut o astfel de intenţie, nu m-aş fi ascuns atîta după degete!

— Din contra, mie mi s-a părut că aţi spus-o cît se poate de serios. În sfîrşit, gata cu vorbăria! Acum vă rog să mă urmaţi.

Fără a-i răspunde, Ryan o urmă.

Au străbătut un culoar lung, timp în care tînărul îi făcu complimente pentru eleganţa vilei.

— Vă mulţumesc. Şi mie mi-a plăcut din prima clipă în care am păşit aici. N-am spus nimic, pentru că aveam impresia că Charles doreşte ceva mai tradiţional. Dar şi

lui i-a plăcut la fel de mult ca şi mie.

Arhitectura vilei era sobră; la fel era şi mobilierul. Pereţii erau albi, plafoanele - foarte înalte, iar mobilele erau reduse la minimul necesar. Nici un obiect, nici un tablou inutil nu distrăgea privirea de la pompuosul spectacol al oceanului.

— Este imensă, spuse Ryan cînd intrară într-una din camerele de oaspeţi. Nu vă mărturisiţi niciodată?

— Ba da, mi s-a întîmplat. În spatele acestei uşi glisante veţi găsi un birou. Iar aici este baia.

Deschise o piesă de mobilier care ascundea un mini-bar şi un frigider.

— Cred că veţi găsi aici tot ce aveţi nevoie. Dacă nu, vă puteţi adresa lui Alice. O puteţi ruga să vă desfacă bagajele. Toate pozele lui Charles sînt în acest sertar. Revistele cu interviurile lui sînt şi ele aici. Bine, cred că mă pot întoarce la lucru. Vă rog să mă scuzaţi, dar...

— De ce vă sînt aşa de antipatic? aruncă brusc Ryan.

Kirsten Rumm îşi plecă uşor privirea spre pieptul lui gol. Dar o înălţă imediat.

— Nu îmi sînteţi antipatic, domnule North.

— Oricum, aveţi un mod ciudat de a vă manifesta simpatia.

Kirsten se întoarse spre geamul care dădea spre ocean.

— Totuşi, cred că găzduindu-vă la mine am...

— Sînteţi cam tot atît de primitoare ca o recepţioneră de la hotelul *Hilton*. Deşi la *Hilton* se fac oarecare eforturi...

Ryan era în spatele ei. Întorcîndu-se brusc, se lovi de el.

—Ce vreţi să spuneţi?

—Aş fi fericit dacă mi-aţi spune Ryan; nu mai sîntem în secolul XVIII, deşi locuiţi într-un castel, spuse el, cu o voce ceva mai dulce.

— De acord. Spune-mi şi tu Kirsten, atunci.

— Dacă te-ai uita la mine cînd vorbeşti, aş fi şi mai fericit.

—Îmi cer scuze!

—Ai înţeles prea bine, Kirsten!

—Fii mulţumit! spuse ea, gratulîndu-l cu o privire severă. Mă uit la tine.

— De cînd am venit aici, nu m-ai privit niciodată în ochi.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, dar nu cred că trebuie să împing politeţea pînă la a mă înscrie în fan-clubul tău!

—Kirsten!

Calmă, de neclintit, ea îl fulgeră cu ochii ei mov. Ochii lui negri nu se opuseseră în

[illegible] fel. Dorea să o ia în braţe şi să o [illegible] de trupul lui cald şi ars de soare...

Nu-ţi prea convine că am venit aici, [illegible]?

—Ei bine, ştii că nu de bună voie am....

Şi atunci de ce ai acceptat?

—Avocatul m-a convins.

Tipul ăsta e îndrăgostit de tine. Speră probabil că vei fi într-atît de nesuferită încît vei renunţa la film.

Am urmat întotdeauna sfaturile lui şi n am de ce să mă plîng. Cît despre film, n-am fost niciodată de acord cu distribuţia, cel puţin în ceea ce te priveşte. Eşti aici pentru că doresc ca filmul să fie gata la timp şi în cele mai bune condiţii cu putinţă. Ţine cont de asta odată pentru totdeauna.

—Dacă înţeleg eu bine, ai vocaţie de martira.

— Cooperez, domnule North, asta-i tot. După ce veţi fi găsit ceea ce doreaţi, vă rog să eliberaţi spaţiul. Nu cer mai mult. Şi nici tu să nu ceri mai mult. Camera asta dă direct pe plajă. Acum apa e rece. Asta-ţi va permite să te descarci! Raporturile noastre vor fi de ordin strict profesional.

—Aşa vezi lucrurile?

—Da, absolut.

—Pot să-ţi dau o sugestie?

—Care?

— Te-aş ruga să începi prin a-ţi pune sutienul.

—Eu...

— E foarte greu să priveşti dintr-o perspectivă pur profesională o femeie căreia îi întrezăreşti sînii sub tricoul subţire de bumbac alb. De altfel, sînt sigur că porţi sutien la întîlnirile tale de... afaceri.

Pentru a-i dovedi că nu se poate juca prea mult cu el, Ryan îşi purtase raţionamentele pînă la consecinţele lor ultime. Îşi puse mîinile pe sînii lui Kirsten, care reacţionă mai violent decît prevăzuse. Ea se eliberă cu pumnii strînşi, cu obrajii în flăcări.

—Să nu mai faci niciodată asta! ţipă ea.

—Nu-ţi place?

—De tine nu-mi place, e clar?

Şi părăsi camera cu un pas cît se poate de maiestuos. Cum era tot cu picioarele goale, nu făcu, din păcate, nici un zgomot. Pentru compensaţie, trînti uşa cît putu de tare.

* * *

—Şi de cînd se odihneşte?

—Cînd m-am întors, doamna era deja în camera ei, răspunse Alice.

— Poate c-ar trebui să mergi să vezi ce

Nu, nu crezi?

Guvernata îl privi cu indiferenţă. Drept cine o lua prostul ăsta?

Am dus doamnei două aspirine.

— O doare capul?

— Da, domnule, are o migrenă. I-am pus compresă şi am sfătuit-o să rămînă în pat pînă la cină.

Natrina agită cu un aer războinic unul dintre morcovii pe care-i curăţa.

— Doamna lucrează prea mult la cartea ei. Asta nu-i bine deloc!

Ryan nu-i răspunse. Era sigur că nu cartea era cel mai rău lucru care i se putea întîmpla lui Kirsten Rumm. Fără a avea nevoie de prea multă perspicacitate, ghici că el era cauza migrenei şi a retragerii strategice a gazdei sale.

Nici el nu prea înţelegea ce-l făcuse să reacţioneze astfel. De obicei, era respectuos cu o femeie şi n-o atingea, nici n-o săruta, pînă ce nu era sigur de acordul ei. Şi atunci, de ce se purtase astfel cu Kirsten?

Evident, îl provocase omeneşte şi profesional, dar şi sexual. Însă nu era îndeajuns. Multe femei îl provocaseră, chiar mai deschis, dar nu reuşiseră să-i smulgă nici un zîmbet. De obicei, acest comportament mărturisea o inteligenţă mult sub medie. Dimpotrivă, Kirsten era extrem de sensibilă

şi inteligentă. Nu putea s-o ierte pentru că îl provocase atît de josnic şi pentru că-l luase drept un *play-boy* stupid, aşa cum îl descria presa de scandal.

Dorise să-i dea o lecţie. La urma urmelor, nu ea era cea care scosese prima sabia?

Ryan încerca să găsească un răspuns la toate cîte îl frămîntau în timp ce făcea un duş. Apoi se îmbrăcă şi frunzări fotografiile lui Charles Rumm, alese special pentru el.

În cele din urmă, se duse la bucătărie după Alice, în speranţa că va afla ceva mai multe despre stăpînii casei. Dar bătrîna era de o discreţie rară. Avea însă un punct slab: adora cinema-ul. Iar Ryan se dovedi mai puţin zgîrcit decît ea cu confidenţele, povestindu-i o grămadă de lucruri despre actorii şi actriţele ei preferate. La scurt timp după aceea, apăru şi Kirsten.

— Cum vă simţiţi, doamnă? întrebă guvernanta, cu un aer compătimitor.

— Oh, mulţumesc, Alice. Mă simt mult mai bine, răspunse ea, evitînd cu grijă privirea lui Ryan.

Purta o rochie elegantă de cocktail, astfel croită încît nu putea fi în nici un caz purtată cu sutien. Lui Ryan îi veni să rîdă. Era o sfidare care nu-i displăcea.

— Cina va fi servită imediat, doamnă,

Apoi Alice, veselă ca orice bucătăreasă care se vede repusă în drepturi.

— Kirsten, ai o rochie încîntătoare, rosti Ryan, imitînd tonul guvernantei.

Tînăra îi răspunse cu o privire din care el înţelese că nu era mulţumită de felul în care se îmbrăcase pentru cină.

Ryan purta alţi blugi, curaţi, ce-i drept, dar la fel de uzaţi ca şi ceilalţi, şi un tricou decolorat care se oprea cu o palmă deasupra mijlocului. Ryan era încîntat de trupul lui, căci îi dădea un aer tineresc şi, în acelaşi timp, se mula pe umerii lui largi, accentuîndu-i astfel virilitatea. Încălţase o pereche de tenişi, fără a se mai osteni să-şi pună şosete. Ryan North ştia să poarte cu eleganţă un smocking cînd era cazul, dar în viaţa de zi cu zi prefera să se simtă comod, în haine puţin pretenţioase.

Alice n-a terminat de pregătit cina. Eu mă duc pe terasă să beau ceva. Vrei să vii şi tu? propuse politicoasă Kirsten.

Propunerea ei era absolut convenţională, dar Ryan acceptă cu plăcere.

— Atunci, urmează-mă, spuse ea resemnată.

Se instalară pe o terasă minunată, care domina piscina şi Pacificul.

— Eu voi bea o cupă de şampanie, anunţă Kirsten. Tu?

—Eu prefer suc de fructe, dacă aveţi...

Se prefăcu a nu băga în seamă expresia ei uimită.

— Aici e paradisul, rosti el. Cred că mă voi hotărî să-mi cumpăr şi eu o casă.

—Credeam că ai deja cîteva.

—Dacă ar fi să te iei după tot ce s-a scris despre mine, aş avea un ranch în Texas, un palat aztec la Pondichéri, o pagodă de stuf lîngă Marele Zid Chinezesc, ultimele trei etaje ale lui Empire State Building şi chiar... nici eu nu mai ştiu... să spunem, o replică din oţel a palatului Versailles plasată undeva pe Saturn.

— Şi presupun că n-ai nimic din toate astea?

— Nu. Doar un apartament modest pe Sunset Boulevard.

—Te crezi Sfîntul Francisc de Assisi, sau ce s-a întîmplat, glumi ea, bine dispusă.

—Te asigur că nu mi-ar place acest ideal de viaţă. Adevărul e că, deocamdată, nici n-am nevoie de altceva.

Kirsten făcu o grimasă, neîncrezătoare.

— Să nu-mi spui că ai crezut toate poveştile de prin ziare cu camere misterioase, ori cu zeiţe indiene în piei însîngerate de leoparzi!

—Şi eu, care credeam că e vorba de zebre egiptene îndopate cu cocaină! făcu ea,

izbucnind în rîs. M-am interesat niţel asupra vieţii tale înainte de a veni aici şi, din nefericire pentru tine, ştiu cam totul.

Pentru prima oară, izbucniră amîndoi în rîs.

— Pentru a lămuri lucrurile, reluă el, să ştii că nu-mi plac prea mult animalele domestice.

Tăcură o clipă, privindu-se îndelung. Simţind că discuţia va intra pe un făgaş mai intim, Kirsten îi propuse un alt pahar de suc de fructe. El acceptă, iar ea îşi mai turnă o sticlă de şampanie, într-un pahar mai mare. Acest amănunt nu-i scăpă lui Ryan, care înţelese acum că amîndoi luptau pentru a nu se lăsa seduşi de celălalt.

Cu o mişcare a capului, o întrebă ce se ascundea dincolo de uşa de lemn şlefuit care dădea spre terasă.

—O saună, răspunse Kirsten.

—Ce veste bună! Ador sauna!

—Simte-te ca la tine acasă, chiar trebuie folosită din cînd în cînd. Mie nu-mi place prea mult.

— Credeam că porţi ochelari doar la lucru.

— Şi eu care credeam că eşti alcoolic! îl tachină ea.

—Te înşelai.

—De ce nu dai ziarele în judecată pentru

calomnie?

— A le acuza de afirmaţii false e cel mai bun mijloc de a le credita în ochii publicului. Prefer să nu le bag în seamă. Şi apoi, am şi altele mai bune de făcut decît să-mi pierd vremea cu avocaţii.

—Da, sînt convinsă, îl ironiză Kirsten.

—Te referi la patimile sub-sordide?

—Nu-ţi cer explicaţii, domnule North.

—Totuşi, toată lumea ştie cît de însetată de amănunte picante este creştinătatea. Iar eu sînt actor, ba chiar un actor celebru. Acest gen de articole infame au succes, ştii prea bine, doar.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc că nu eşti mai celebru decît soţul meu. Ori, Charlie n-a fost niciodată atacat de presă. Şi tu ştii la fel de bine că nu iese fum fără foc.

— Vrei să ştii dacă prefer bărbaţii? Hai, nu ezita, întreabă-mă!

—Nu-mi pasă, domnule North.

—Dacă ar fi aşa, n-ai fi citit atîtea inepţii.

—Hai să mîncăm.

Purtînd un şorţ alb, bine apretat, guvernanta apăru exact în clipa în care conversaţia devenise critică.

—Doamnă, masa este servită.

Sufrageria avea trei pereţi din sticlă verzuie care dădeau spre mare şi care puteau fi deschişi dacă vremea era plăcută.

Lumînările ardeau în candelabre de cristal şi un parfum delicat de lavandă inunda camera. Totul era simplu şi elegant.

— Îmi place foarte mult decoraţia casei, spuse Ryan.

— E opera mea, răspunse ea fără modestie.

— Nu mă mir㠂. Ai un gust desăvîrşit, o complimentă el, nu înainte de a o dezbrăca insolent din ochi.

—Domnule North, complimentele tale au un efect ciudat şi dezagreabil. Îţi interzic să-mi mai vorbeşti pe acest ton.

—Te referi, desigur, la tonul pe care l-am folosit azi după- amiază, în camera mea.

—De fapt, e cam acelaşi. De ce te-ai purtat astfel? Ţine cont că doresc un răspuns sincer, în stare să te dezvinovăţească, căci eu îţi voi fi singurul judecător. Dacă nu eşti în stare de un astfel de răspuns, nu vei putea rămîne multă vreme aici.

Ryan nu-i răspunse imediat. Se juca cu paharul din cristal, privind-o pătrunzător în ochi.

— Îmi placi, Kirsten. Acum, mă tem că mă veţi da afară, doamnă!

— Sîntem pe cale de a turna un film, domnule. Te-aş ruga să mă scuteşti de astfel de scene, dacă se poate.

—Te asigur că sînt sincer.

Kirsten îl privi cu severitate. Avea convingerea intimă că n-o minţea şi, cu toate acestea, expresia ei deveni şi mai severă.

— Domnule North, eşti aici pentru a lucra. Te rog să nu uiţi acest lucru în timpul şederii tale aici, şedere care sper că va fi cît mai scurtă cu putinţă. După cum ţi-ai dat singur seama, şi eu am mult de lucru.

— Faptul că îmi placi nu are nici o legătură cu motivul prezenţei mele aici. Crede-mă, nu eu am aranjat aşa lucrurile.

— Te-aş sfătui să-ţi urmezi programul iniţial, îi sugeră ea, nemaiavînd alte argumente.

Dintr-o dată, Kirsten păru descumănită. Ryan o luă de mînă.

— Dacă ar fi la fel de uşor cum este să deschizi sau să închizi radioul, te-aş asculta pe loc. Din nefericire, mă tem că în situaţia aceasta îmi va fi imposibil.

— Ar fi de preferat să te descurci singur, domnule North. Şi acum, nu mai vreau să aud nimic despre acest subiect.

—De ce?

—Îmi voi iubi întotdeauna soţul!

—Dar soţul tău e mort de doi ani!

— Nu ai dreptul să-mi vorbeşti astfel, domnule!

— Poate ai dreptate, dar asta e. La fel, şi

ceea ce s-a întîmplat azi după-amiază. Dacă ai fi fost mai sinceră şi mai puţin agresivă, n-am fi ajuns acolo. Îţi înţeleg raţionamentul pentru Charlie, dar credemă, greşeşti dacă refuzi să iubeşti un alt bărbat.

— Ţi-am spus deja să nu mai foloseşti tonul acesta, domnule North. N-am de gînd să iubesc nici un alt bărbat şi, dacă tot trebuie să punem lucrurile la punct, în nici un caz n-am intenţia să mă-ndrăgostesc de dumneata.

—Cum poţi şti ce-ţi rezervă viitorul?

— Ţi-am spus deja. Îmi voi iubi mereu soţul, domnule.

— Kirsten, nu vreau decît să te cred. Ce relaţii extraordinare au existat între tine şi el încît eşti atît de sigură că nu vei mai putea iubi nici un alt bărbat, niciodată? Care a fost viaţa ta de soţie a lui Charles Rumm?

Capitolul 3

— Nu-ai decît să-mi citeşti cartea.

— Am citit-o, răspunse el. Va fi un *best-seller*, eşti sigură şi tu de asta. Dar sînt sigur că n-ai spus totul, mai ales în ultimele capitole, şi în mod special în ceea ce priveşte relaţiile tale cu soţul tău.

— Dar nu am scris biografia mea, ci pe aceea a lui Charles Rumm. Ai terminat?

—Subiectul acesta?

—Nu, masa.

—Da, în ceea ce priveşte masa, am terminat, spuse Ryan ridicîndu-se şi aruncînd

şervetul pe masă.

Ea îl lăsă să plece din sufragerie şi să se instaleze pe una din numeroasele canapele din camera de primire. Pe ţărmul oceanului, nopţile erau răcoroase. Alice aprinsese focul în şemineu. Şi amîndoi se cufundară în contemplarea flăcărilor ce dansau în spatele geamului de sticlă afumată...

Kirsten se lăsă purtată de o plăcere mai mult decît pur estetică. Se aapropie de cămin şi se cufundă în gîndurile ei ascunse. Ryan se lungise pe canapea, sprijinit în cot, şi o fixa cu intensitate. Privirea lui o ardea.

—Nu mă mai privi astfel, şopti ea fără să se întoarcă.

—Cum?

—Ca şi cum aş fi sfinxul.

—Şi eşti sfinxul, Kirsten?

—Mă tem că vei fi din nou dezamăgit.

— Totuşi, s-ar spune că păstrezi cu străşnicie un secret. Parcă te temi ori de cîte ori vorbim de soţul tău.

— Tu eşti cel care vorbeşte, domnule North.

—Aş vrea să ştiu care au fost adevăratele tale relaţii cu Charles Rumm.

—Toate cuvintele din lume nu le-ar putea descrie, domnule. Şi chiar dacă ar exista astfel de cuvinte, ai fi ultimul om din lume

căruia i le-aş spune...

— Îţi mulţumesc pentru onoarea pe care mi-o faci, se înclină Ryan. Şi atunci, de ce le-ai angajat să scrii o carte care e un fel de dare de seamă asupra realităţii, dacă bietele cuvinte sînt incapabile să traducă tot ceea ce ai trăit cu acest om? Iată aici o contradicţie foarte interesantă...

— Regret că am avut ideea de a o scrie, dar este deja prea tîrziu ca să mai pot da înapoi.

—De ce? Din cauza banilor?

—Sigur că nu.

—Mă bucur că spui asta. Şi atunci, de ce, Kirsten?

— Vroiam să alcătuiesc o imagine justă despre Charles. Dar acum ştiu că este imposibil.

Ryan se aşezase jos, pe covor, dinaintea focului care abia mai pîlpîia.

—Despre ce fel de imagine vorbeai?

—Imaginea unui om absolut unic, puternic, curajos şi moral. Aceea a unui erou de care are nevoie o ţară tînără ca America.

—Poate e mai bine că n-ai reuşit. Cartea ta ar fi semănat cu o reclamă pentru fulgi de porumb!

— Şi ce dacă? Puştii adoră publicitatea. De altfel, şi Charlie a turnat filme publicitare, dar în campaniile de prevenire

rutieră şi împotriva drogurilor şi alcoolului.

— Predica ceva şi făcea altceva? întrebă Ryan, deşi ştia bine că întrebarea o va împietri.

—Nu. Charles a fost un model de cinste şi generozitate.

— Foarte frumos. Kirsten, iartă-mă, am avut impresia că încerci să-i aperi reputaţia.

— Nu era cazul, n-avea nevoie de a fi apărată.

—Contrar celor spuse de tine, soţul tău a fost şi criticat. A fost etichetat drept temerar şi chiar periculos.

— Era primul care vorbea, în interviurile sale, despre riscurile meseriei.

— Dar înălţa în slăvi viteza, viteza de dragul vitezei, pur şi simplu. E chiar curios că a fost ales pentru filmele de prevenire rutieră, mai ales dacă ne gîndim la impactul asupra adolescenţilor. Ce crezi?

—Rareori există oameni care fac tinerii să viseze, dar au şi o bună cunoaştere şi înţelegere a realităţilor patetice şi tragice, asemeni drogurilor şi alocoolului. Tu ce crezi, domnule North?

— Nu sînt de acord. Ar putea fi doar situaţia actorilor, cu condiţia să fie buni. În viaţa de zi cu zi, au mica lor bucată de celebritate, dar pe ecran îl pot încarna pe

Tolstoi, pe Iisus ori pe Hitler.

—Raportezi totul la tine.

—Nu, încerc să înţeleg.

— Charlie s-a născut cu viteza în sînge. Să admitem că era un defect. Dorea ca oamenii să înţeleagă că în viaţă nu există obstacol de netrecut. Vroia să încurajeze voinţa şi curajul. Oamenii se lasă atît de uşor descurajaţi... Orice-ar spune duşmanii lui, nu era un apologet al pericolului şi al irresponsabilităţii. Cred că avea o influenţă pozitivă, mai ales asupra copiilor, şi tocmai de aceea a fost atît de celebru. Din acest motiv aş fi dorit ca oamenii să-şi amintească de el, nu din cauza... din cauza...

Kirsten plecă încet capul, brusc încurcată.

—Din cauza accidentului?

—Da, şopti ea.

Ryan mai puse nişte lemne în focul care începea să se stingă.

Ar fi vrut să oprească aici această discuţie neplăcută, dar meseria era pentru el pe primul plan. Cînd trebuise să interpreteze rolul unui portar deprimat, jucase o vreme într-o echipă profesionistă de fotbal şi reuşise acolo unde dăduseră greş cei mai bine antrenaţi dintre atleţi. Cel de-al doilea lui rol, cel care îi adusese o şi mai mare

celebritate, aducea dinaintea publicului chipul unui aristocrat de la sfîrşitul secolului trecut. Eroul era pe cît de frumos, pe atît de desfrînat şi pervertit pînă-n măduva oaselor. Ryan nu ezitase să încerce şi opiul şi chiar alte plăceri mai periculoase pentru a pătrunde mai bine în pielea personajului său. Şi cu acest al treilea rol intenţiona să procedeze la fel, căci metoda lui nu-i adusese decît succese. Dar îi părea rău că văduva lui Charles suferea. Totuşi, nici pentru el cele două săptămîni pe care urma să le petreacă în preajma ei nu erau tocmai o vacanţă plăcută. Era hotărît să fie implacabil şi să descopere adevărata faţă a lui Charles Rumm, cel care în ochii publicului juca rolul americanului generos şi prietenul tinerilor.

— N-ar fi trebuit să încerc să-i dau o a doua viaţă, aproape că gemu Kirsten. Dar mi-am dat seama prea tîrziu. M-am lăsat purtată de evenimente, de presă, de mulţimea care a fost la înmormîntare... Toată lumea se îmbulzea să-i atingă sicriul. Am crezut că sînt datoare să povestesc viaţa lui Charles...

Ryan înţelese că amintirile o durea cumplit. Emoţionat, dori să o consoleze cu un gest tandru. Dar avea oare dreptul? O putea cuprinde în braţe, după bunul lui

plac? Nu, ar fi crezut că îi este milă de ea. Ryan ştia că era prea mîndră ca să suporte mila altora. Se mulţumi, deci, să o apuce cu delicateţe de mînă. Ea făcu, instinctiv, un gest de eliberare, dar apoi nu mai protestă.

— Mă simţeam pierdută, ruptă de lume, singură, îngrozitor de singură. Înţelegi?

Genele îi erau umede, dar nu plîngea. Ryan o strînse cu putere de mînă.

— Nu puteam face nici o mişcare, nu puteam nici măcar să port doliu după soţul meu fără ca gesturile mele să nu fie interpretate de presă, de televiziune. Era infernal.

— Te înţeleg, Kirsten. Scriind cartea, puteai fi puţin singură cu el, nu-i aşa?

Ea îl aprobă, înclinînd capul.

— Vroiam ca lumea să uite că am fost soţia lui Charles Rumm. Singura soluţie era să dau oamenilor ceea ce doreau. Cred că mă vor lăsa în pace după ce cartea şi filmul vor fi gata.

Tăcerea care se aşternu fu ruptă de guvernanta care intră să-i întrebe dacă nu doreau cafea.

—Nu, mulţumesc, spuse Ryan.

— Mulţumesc, Alice. Poţi să mergi la culcare. Mîine dimineaţă trezeşte-mă, ca de obicei, la prima oră.

Guvernanta le spuse noapte bună şi se retrase în camera ei. Ryan se întrebă apoi dacă Alice văzuse că o ţinea încă de braţ pe Kirsten. Îşi dădu seama că şi ea îşi pusese aceeaşi întrebare, ba chiar înaintea lui.

Ea îşi eliberă mîna dintr-a lui şi se aşează puţin mai încolo.

—Nu vrei să bei nimic, nu doreşti nici un desert? îl întrebă ea.

— Nu, te asigur că nu, răspunse Ryan. Vorbeşte-mi de Charles, de ziua în care l-ai întîlnit.

— Acestei zile i-am consacrat trei sau patru pagini în carte. Cred c-ar fi mai bine s-o reciteşti.

—Am citit pasajul de douăzeci de ori, dar aş prefera să-mi dai cîteva detalii în plus.

O clipă, tînăra se reţinu, dar, în cele din urmă, se hotărî să vorbească.

—Tocmai îmi luasem diploma în engleză. Eram foarte mîndră de mine, poate chiar prea mîndră...

— Nu te-ai schimbat prea mult, glumi Ryan.

Kirsten nu-i răspunse. Dar el observă că abia se stăpînea să nu rîdă.

— ... Nu ieşeam decît cu profesorii mei, academicieni puţin cam trecuţi, dar ce bărbaţi plini de pasiune! Într-o zi, o prietenă m-a invitat la o serată organizată de

un coleg care pleca în armată. Era cam nesuferit şi avea o mulţime de prieteni în marină. N-aveam nici eu chef să merg la o petrecere cu soldaţi, dar prietena mea era atît de supărată că nu merg, şi apoi...

— În sfîrşit, te-ai dus! i-o tăie Ryan, zîmbind.

Ridică braţele, deschise palmele, îşi împreună degetele şi o privi pe Kirsten prin triunghiul astfel improvizat.

— Mi te imaginez foarte bine: studenta delicată, rătăcită printre soldaţi şi prietene gălăgioase. E o amintire frumoasă, nu-i aşa?

—... Prietena mea a dansat aproape toată seara cu un pilot destul de atrăgător. Eu eram singură la masă. Parcă aşteptam pe cineva. Apoi l-am zărit pe Charles, în partea cealaltă a ringului de dans...

Un zîmbet frumos îi lumina chipul. Ryan simţi un cuţit în inimă, ca şi cum ar fi fost geloz pe bărbatul care o întîlnise cîţiva ani înaintea lui.

— ... Mi s-a părut frumos, continuă ea. Era înalt, blond, bine făcut, dar avea un zîmbet arogant, insolent. La un moment dat a spus: «Fetelor, haideţi la dans!".

— Nu-ţi place genul acesta de bărbaţi. Puţin cam prea siguri pe ei, nu-i aşa?

— Da, nu-i sufeream. Dar asta nu l-a

împiedicat să vină să se aşeze la masa mea.

—Cum?

—Cum... cum?

—Da, cum s-a aşezat?

— A apucat un scaun şi s-a aşezat pe de-a-noaselea, călare pe el. Apoi şi-a încrucişat braţele pe spătar...

— Înţeleg. Scuză-mi întreruperea. Continuă, te rog.

—... N-a spus nimic. S-a mulţumit să mă măsoare din ochi, zîmbindu-mi cu gura pînă la urechi. După cîteva clipe, i-am spus: «Nu mă mai privi aşa!», iar el mi-a răspuns: «Nici vorbă!»...

Au început amîndoi să rîdă, deschis. Această stare de bună dispoziţie le făcea bine.

— Şi apoi? Ce s-a întîmplat? Ţi-a oferit ceva de băut?

—Da, dar am refuzat.

—N-ai fost prea drăguţă.

Ryan avu impresia că a rănit-o de moarte. Pe obrajul se ivi o expresie de uimire şi durere.

— Şi el mi-a spus exact aceelaşi lucru! exclamă ea.

—S-ar spune că îl cunosc mai bine decît credeam. Continuă, te rog. Ce s-a mai întîmplat?

—Reacţia lui m-a făcut să rîd.

—Şi s-a spart gheaţa?

— Da, am acceptat să beau cu el un pahar de vin alb...

Înţelegînd că şi ea se mai liniştise puţin, Ryan se lungi pe sofa cu mîinile sub cap.

—Şi despre ce-aţi vorbit?

—Despre el, mai ales despre el. Mi-a pus întrebări de convenienţă. A fost uimit cînd a aflat că tocmai îmi luasem diploma, dar cam atît. Avea chef să vorbească despre meseria lui. Era clar că avioanele erau cel mai important lucru din lume pentru el. L-am înţeles de la început, de la prima noastră întîlnire... Nu s-a schimbat niciodată...

—Dacă nu mă-nşel, parc-ar fi un reproş!

— Ba nu, se apără ea. Pentrú Charlie, a nu zbura era ca şi cum l-ar fi împiedicat cineva să respire. Avea zborul în sînge. Era viaţa lui.

Ryan ştia că Charles Rumm fusese un adevărat nebun zburător, dar ascultînd-o pe Kirsten, înţelese că pasiunea lui fusese împinsă pînă la fanatism. Şi se gîndi că nici pentru ea nu fusese prea uşor să trăiască cu un astfel de om, să fie mereu pe locul al doilea şi să fie conştientă că aşa va fi mereu.

— Dacă-mi amintesc bine scenariul, Charles a regretat că războiul din Vietnam se sfîrşise. Aşa-i?

— Cam aşa, recunoscu ea. Era pilot de vînătoare. Războiul era oarecum meseria lui. Nu i-a plăcut niciodată să ucidă, departe de asta, dar era încîntat să piloteze cele mai rapide motoare şi profita cît putea de şansa asta. De aceea n-a fost pilot de linie, ca mai toţi prietenii lui. Dar a renunţat la armată. Ţi-am spus, nu era cîtuşi de puţin un ucigaş.

Ryan aprecie că această contradicţie merită analizată mai îndeaproape, dar se gîndi că, deocamdată, e mai bine să nu insiste asupra acestui punct.

— Să revenim la prima voastră întîlnire. Ţi-a făcut curte?

—Sigur că da!

—Cum anume?

—Sînt sigură că bănuieşti cum, domnule North!

—Ţi-a spus ceva de genul: «Vrei să petreci noaptea asta cu mine?».

—Nu.

— Asta i-ai răspuns lui sau îmi răspunzi mie?

—Nu m-a întrebat aşa ceva.

—Şi apoi?

— L-am făcut să înţeleagă că nu eram genul de fată pe care o căuta.

—Şi el ţi-a răspuns că tocmai de aceea s-a aşezat la masa ta, nu-i aşa?

—Dar văd că ţi-ai învăţat bine rolul!

—Totuşi, îţi plăcea, nu?

— Da, mai ales dacă mă gîndeam la intelectualii cam snobi cu care ieşeam pe-atunci.

—Ce-avea în plus faţă de ei?

Kirsten îşi reprimă un suspin de exasperare.

— E tîrziu şi mîine am mult de lucru, spuse ea, ridicîndu-se.

Ryan se ridică şi el şi-şi puse mîinile pe umerii ei.

— Nu-i chiar atît de tîrziu, Kirsten. Aş vrea să ştiu...

— Iar eu, domnule North, aş vrea să dorm.

Şi încercă să scape de el, dar Ryan o ţinutui din priviri.

—Presupun că aţi dansat, nu?

—Da.

—Ce fel de dans?

—Nu-mi amintesc.

—Sînt sigur că-ţi aminteşti. Îţi aminteşti perfect. Ce-aţi dansat?

—N-are nici o importanţă.

—Şi atunci de ce nu-mi spui?

— Era foarte aglomerat. Nu se putea dansa rock. Tonomatul relua mereu aceleaşi blues-uri.

—Ce blues-uri?

—Neil Diamond, ultimele piese Beatles...

— Le ai? întrebă Ryan, îndreptîndu-se spre combina stereo.

—Nu. Nu cred.

— Îşi are şi improvizaţia farmecul ei, glumi el. Tot găsim noi ceva...

Şi se opri asupra unui album Platters.

— Eşti nebun! Presupun, totuşi, că n-ai de gînd să dansăm, se nelinişti ea.

—Dacă aşa prevede scenariul...

Muzica inundă camera tăcută şi acoperi ultimele trosnituri ale focului. Ryan reglă volumul, apoi se întoarse spre Kirsten.

—Cum te-a luat în braţe?

— Exagerezi, Ryan, şopti ea cu jumătate de gură.

Îi pronunţa pentru-ntîia oară prenumele. Deşi îi adresase un reproş, amănuntul nu scăpă nici unuia dintre ei.

—N-am turnat încă această scenă. Vreau să fie perfectă. Vreau ca fiecare spectator să-şi dorească să fie în locul meu, iar fiecare spectatoare - în locul actriţei care-ţi interpretează rolul. Fă un efort, Kirsten.

—În carte vei găsi toate amănuntele necesare.

—Iată ce înseamnă să fii de rea credinţă. În scenariu ai expediat scena asta în cinci rînduri.

— Nu sînt obligată să fac şi munca regi-

zorului. E treaba lui să recreeze atmosfera, aşa cum îşi iamgineazã el, nu neapărat aşa cum a fost în realitate.

—Filmul are la bază fapte reale. Cea mai mare parte a publicului potenţial cunoaşte destul de bine viaţa eroului. Regizorul doreşte în mod special să respecte realitatea. Iar eu sînt de aceeaşi părere.

—Charlie nu-ţi semăna... deloc.

—De ce?

—Era... mai înalt.

—Doar de-asta?

Kirsten nu-i răspunse. Ryan se întrebă dacă era tulburată de amintirea lui Charles Rumm, sau de primul lor dans.

—Era mai blond decît tine. Îmi amintesc bine clipa cînd i-am trecut degetele...

—Prin păr?

—Da...

—Te ţinea de talie

—Da...

—Aşa?

— Da, dar tu ai părul mai lung decît el. Charlie era tuns foarte scurt.

—În seara aceea, erai îmbrăcată tot cu o rochie decoltată?

— Nu, cu o rochie de şcolăriţă, închisă pînă-n gît.

—Înţeleg, spuse Ryan, conducînd-o încet, ca şi cum ar încerca s-o înveţe un pas de

dans mai dificil. Cît timp aţi dansat? Ceasuri întregi?

—Nu, doar cîteva melodii. Prietena mea a venit să-mi spună că o şterge cu un pilot.

Tînăra scăpă din braţele actorului. Opri muzica, apoi se întoarse spre el.

—Charles a fost mai galant. S-a oferit să mă conducă acasă.

Kirsten Rumm îl măsura acum cu furie pe acela care îndrăznise să se amestece în aamintirile ei.

— Era un adevărat gentleman, conchise ea aproape cu răutate.

— Nu am nici o îndoială. Dar asta nu-l împiedica să-şi dorească să petreacă noaptea cu tine, orice-ai crede tu.

—Cum îndrăzneşti...

Îl măsură cu dispreţ din cap pînă-n picioare, tremurînd de furie. Cuvintele îi mureau pe buze. Lui Ryan îi veni să rîdă.

—În seara aceea te-a şi sărutat?

— Asta nu-i trecut în scenariu, domnule North.

— Ba da, avem nevoie de un sărut... comercial pentru sfîrşitul scenei. Trebuie să-i dăm publicului ceea ce vrea. Aş vrea însă să ştiu dacă te-a sărutat într-adevăr. Dacă nu, vom turna cel mai convenţional sărut cu putinţă.

—Da, m-a sărutat.

—Ce fel de sărut a fost?

— N-ai fi atît de celebru dacă n-ai avea cunoştinţe solide în acest domeniu, domnule North. Sînt sigură că vei şti să-ţi satisfaci publicul şi fără sfaturile mele.

— Nu e vorba de mine, Kirsten, ci de Charlie.

Ascultîndu-se vorbind, Ryan înţelese că e de aceeaşi rea credinţă ca şi tînăra femeie şi că merge cam prea departe cu aceste probleme atît de grave.

— Te-a îmbrăţişat getil, dulce, pasional sau violent? Sărutul lui a fost tandru, furios sau pasional? Senzual, brutal, timid sau ezitant?

Kirsten tăcea cu încăpăţînare.

Ryan o cuprinse de talie. Înainte ca ea să-şi dea seama ce se petrece, o sărută.

Aici se opri reconstituirea faptelor. Soldatul care o îmbrăţişase pe Kirsten cu cîţiva ani în urmă se arătase mai ezitant în faţa fetei ruşinoase de-atunci. Primul sărut al lui Charlie Rumm nu semăna deloc cu acela al lui Ryan North. Kirsten era singura care ştia asta. Charlie o sărutase de mai multe ori, repede, cu dragoste. Primele lui sărutări au fost sărutări furate. Dimpotrivă, Ryan îi zdrobise buzele fără cea mai mică urmă de delicateţe.

În timp ce se desfăta cu buzele lui

Kirsten Rumm, Ryan înţelese că nu va evita niciodată acest sărut. Ea îl înlănţuise; degetele ei se împleteau în jurul mijlocului lui. Kirsten se abandonă în braţele lui, fără a-şi da nici ea seama de gestul ei. Iar el o strînse astfel încît ea să înţeleagă dorinţa lui nestăpînită.

El simţi că Kirsten se clătina în braţele lui, dar nu-şi dădu seama decît prea tîrziu că nu dorea să scape din braţele lui. O lăsă brusc, cu brutalitate, şi înţelese că făcuse cea mai mare greşeală din viaţa lui. Putea oare să-i spună că-i pare rău de cele întîmplate? Nu, căci ar fi minţit-o: nu-i părea rău. Iar ea îi înţelese tăcerea.

Tînăra dispăru în camera pe care ani de-a rîndul o împărţise cu Charles, pînă în ziua în care el îşi găsise moartea în acel cumplit accident de avion.

Capitolul 4

Ryan se sculase cam cu oră înaintea lui Kirsten. Cînd ea îşi făcu apariţia, el tocmai golea cea de-a treia ceaşcă de cafea neagră. Dormise puţin şi îl chinuia o migrenă înspăimîntătoare. Era întins pe sofa, cu cîteva pernuţe sub cap şi citea un articol din «Life» consacrat lui Charles Rumm. Era în picioarele goale şi i se zărea pîntecul, pentru că purta din nou un tricou prea scurt şi un şort făcut din nişte blugi vechi, tăiaţi.

Ryan se îmbrăcase astfel pentru a fi în largul lui, fără a se sinchisi prea mult de

părerea gazdei. Înţelesese că n-avea cum să-i placă, crice-ar fi făcut.

Ryan ajunsese la această concluzie după o noapte de insomnie. Felul în care ea reacţionase la sărutul lui îl arăta clar că-i era teamă de el, nu că era scîrbită. În acelaşi timp, era clar că îl respinsese pentru că era bărbat, nu pentru că era el, celebrul Ryan North. Era mai mult ca sigur că ea suferea încă de pe urma unui teribil şoc emoţional. Şi mai ştia încă ceva: Charles Rumm nu fusese tocmai străin de toate acestea.

Cînd o auzi pe Kirsten intrînd în salon, Ryan puse revista pe genunchi şi privi înspre ea. Avea acelaşi aer războinic şi încăpăţînat.

—Bună dimineaţa, îi spuse el.

—Bună dimineaţa, mormăi ea, aşezîndu-se la masă şi luînd o ceaşcă cu cafea.

—Văd că nu eşti prea bine dispusă...

—Aşa-i, i-o reteză ea.

—Numai bine, că nici eu nu-s chiar în largul meu. Dar mă nelinişteşte faptul că nici seara nu eşti prea veselă.

Şi se apucă din nou de citit, fără a-i mai aştepta răspunsul. Nu-şi ridică nasul din ziar decît după vreo douăzeci de minute, dar nu reţinuse nici un cuvînt din ceea ce citise.

Kirsten stătea în picioare în faţa uşii de sticlă. Îşi sorbea cafeaua privind oceanul; părea a fi uitat cu totul de musafirul ei. Era departe, cufundată în gînduri negre. Ryan profită de ocazie pentru a-i contempla profilul dulce şi pur. Îşi dădu seama că o doreşte la fel de mult ca şi în seara trecută.

* * *

Trei ceasuri mai tîrziu, Kirsten era atît de absorbită de manuscrisul ei, încît nu-l auzi pe Ryan apropiindu-se.

—Iar mă deranjezi, tresări ea.

— Nu ţi-e foame? De trei ore n-ai scos nasul din foi!

—De unde ştii?

—Ghiceşte!

— Nu mă mai descurc, îi mărturisi ea, arătîndu-i foile împrăştiate ale manuscrisului, care zăceau în dezordine pe birou.

Kirsten observă că el ţinea în mînă un platou încărcat cu bunătăţi. Maşinal, îi făcu loc să-l pună pe birou.

—Dar ce-i asta?! exclamă ea.

— O tartă cu afine. Alice tocmai a scos-o din cuptor. Este...

— Vroiam să spun: ce caută pe biroul meu? Alice ştie că nu mănînc atunci cînd lucrez.

—Da, mi-a spus, îi explică Ryan, aşezîndu-se lîngă ea, pe mobila preţioasă. Dar acum, dacă tot te-am deranjat, poţi să profiţi de ocazie ca să guşti ceva.

Tînăra se răsturnă pe scaun şi-i aruncă o privire neîncrezătoare.

—De ce trăieşti închisă aici, Kirsten?

—Închisă?

—Da, parcă ai trăi în umbra lui Charles Rumm. Articolele pe care le-am citit dimineaţă sînt foarte interesante. Se spun multe despre tine.

—Dacă crezi toate prostiile jurnaliştilor...

—Prostiile astea erau spuse totuşi de soţul tău.

—Ce contează, vedeta a fost Charles, nu eu.

Kirsten ridică un picior pe scaun şi-şi puse mîna pe genunchi. Poziţia asta te făcea să crezi că e cît se poate de în largul ei, dar, de fapt, ea era în defensivă.

—Vrei să spui că nu-i plăcea să împartă onorurile cu nimeni, nici măcar cu încîntătoarea lui soţie?

—Ai fi fost un ziarist îngrozitor, îl persiflă ea. Charlie n-ar fi pus niciodată o astfel de întrebare. Şi cu asta, consider că ţi-am răspuns.

—Deci tu nu doreai ca ziariştii să vorbească despre tine?

—Da, cam aşa.

— De ce? Erai geloasă pe fanii lui Charles? Te temeai să nu fii luată drept una de-a lor?

—Nu fii stupid!

— Hm! mormăi neîncrezător Ryan. Nu te deranja că era idolatrizat de femei? În anumite articole, se subînţelege clar că Charles mergea cît se poate de departe...

— Domnule North, cu Charles totul mergea cît se poate de departe. Nu era el omul care să lase lucrurile la jumătate. Mă mir că n-ai înţeles încă acest lucru. Şi apoi, torni un film consacrat lui, nu mie.

—Eşti suficient de isteaţă ca să ştii să nu răspunzi la toate întrebările. Dacă ai fi fost vedetă, ai fi avut o reputaţie groaznică în faţa ziariştilor!

—Asta ar trebui să-ţi arate încă o dată că mă deranjezi!

—Cred că te deranjau relaţiile lui Charles cu fanii lui, şi mai ales cu femeile!

— Şi ele îl deranjau, domnule North! Gîndeşte-te puţin: crezi că este chiar aşa de plăcut ca cineva să-şi bage nasul tot timpul în viaţa ta intimă? Cei care procedează astfel nu-s decît nişte intruşi nenorociţi, şi aş da orice să-i văd atîrnînd de capătul unei frînghii.

—Asta gîndeşti şi despre mine, nu?

— Văd că te pricepi să citeşti printre cuvinte. Complimentele mele! Pe viitor, te-aş sfătui să te abţii de la astfel de întrebări care nu au nici o legătură cu motivul prezenţei tale aici.

—Ştii că mă pricep să detectez şi lipsa de bunăvoinţă, doamnă Rumm. Cînd o persoană publică este căsătorită, oricine ştie că soţia sa are o mare influenţă asupra modului de a se prezenta în public. Oamenii politici nu ezită să afirme că soţiile lor sînt adevărate eminenţe cenuşii.

— Regret, domnule North, dar autocritica mea te va dezamăgi. Aveam o influenţă benefică asupra lui Charles. Şi asta pentru că îl iubeam şi mă iubea. Nu cred că ai înţeles mare lucru. Îţi pierzi vremea aici şi mă faci să mi-o pierd şi eu.

Spunînd acestea, Kirsten dispăru vreo jumătate de oră în camera ei. Ryan auzi duşul curgînd. Iar cînd reveni în cameră, reluă conversaţia din punctul în care o întrerupseseră.

— Îţi vorbea mult despre meseria lui, despre orele de zbor?

—Aproape tot timpul.

— Se gîndea la riscuri? Nu-i era frică cîteodată?

Întrebarea o surprinse, dar nu se supără, aşa cum crezuse Ryan.

— Nu ştiu dacă «frică» este cuvîntul potrivit. Era prudent, ceea ce-i cu totul altceva. Înainte de fiecare decolare, studia minuţios toate detaliile şi stabilea pe calculator toate procedurile de zbor.

—Era superstiţios?

— Da, foarte superstiţios, surîse Kirsten unor amintiri plăcute.

— Spune-mi, domnule North, reluă ea ceva mai bătăioasă, nu ai chiar nimic de făcut? Nu ai prieteni de vizitat? Plimbări, orice altceva?

—Nu. îmi pare rău pentru tine, dar practic săptămîna asta n-am nici o treabă. Nu apar în scenele care se toarnă săptămîna asta.

* * *

— Ieşi? o întrebă Ryan, după o lungă tăcere.

—Da.

—Unde te duci?

—Să mă plimb pe plajă.

—Bună idee!

— De obicei, mă plimb singură, domnule North.

—Sînt convins, dar, uite, astăzi s-a întîmplat să ai un oaspete...

Fără a-i da timp să scape de el, Ryan o

luă de braţ şi o trase pe terasă.

— N-am nevoie de ajutorul tău. Nici măcar noaptea nu trebuie să mă uit unde pun piciorul. Cunosc drumul pe de rost.

—Ieşi singură noaptea?

—Uneori.

—Nu dormi bine?

—Nu, acum am insomnii.

Coborîră pe plajă şi o porniră pe ţărm. Valurile Pacificului se izbeau de picioarele lor goale.

— Pot să te-ntreb şi eu ceva? rupse ea tăcerea.

Ryan îşi ascunse cu greu mirarea.

—Sigur, te rog chiar.

— De ce te interesează atîtea amănunte care nu privesc în mod direct viaţa lui Charles?

—Dar e firesc să fie aşa. Am petrecut ceasuri întregi cu echipaje din aviaţia militară. Şi tot cam atîtea cu piloţi civili de la *Pan Am*. N-am înţeles de ce Charles n-a ales una dintre aceste două meserii. Pentru cei ce iubesc zborul, sînt locurile ideale. Am petrecut mult timp şi cu prietenul lui, Sam.

Kirsten zîmbi auzind numele celui care fusese ani de-a rîndul mecanicul soţului ei, pînă cînd vîrsta îl obligase să iasă din echipă.

—Pesemne că ţi-a povestit multe moşul!

— Fii liniştită! Te respectă foarte mult, doamnă Rumm.

— Poate crezi c-ar fi avut ce spune despre...

— Nu, vroiam doar să te liniştesc. Dacă mi ascunzi ceva şi Sam ştie despre ce-i vorba, înseamnă că se pricepe să păstreze un secret. Am ajuns la concluzia că însuşi Charles l-a rugat să nu dezvăluie cîteva aspecte mai puţin plăcute ale personalităţii lui!

— Nu eşti un detectiv strălucit. Cum e actorul care joacă în rolul lui Sam?

— E grozav, după părerea mea. Numai că n-a prea înţeles cît e de sentimental bătrînul lup al aerului!

— Ai mers pînă-ntr acolo încît ai învăţat să pilotezi pentru acest film?

—Nu, pentru simplul motiv că deja ştiam, îi explică Ryan. Sam s-a oferit să mă-nveţe nişte manevre speciale pe un avion de cascadorie.

— Presa scria la un moment dat că ai ajuns specialist în looping-uri!

— Fals. Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar n-am ajuns încă să fac orgii în cel de-al nouălea cer.

Ryan o privi trist.

— Povestea asta i-a adus multe neplăceri lui Lana Oppax.

—Actriţa care interpretează rolul meu?

—Da. Am ajuns împreună pe aeroportul din Londra, cu cîteva zile înainte de începerea filmărilor. Dar presa a omis să menţioneze că am ajuns cu avioane diferite. Logodnicul ei i-a făcut un adevărat scandal; la fel şi mama ei. Biata fată nu le-a putut ţine piept. Era primul ei rol mare şi regizorul o înspăimînta. Lua pastile ca să se poată trezi dimineaţa, lua pastile ca să poată dormi... Nici cocaina n-a avut vreun efect. Presa şi-a jucat bine rolul. Nu-s decît o adunătură de ticăloşi!

Ryan îşi dădu seama că se lăsase condus de furie. Se întoarse spre Kirsten, care mergea alături de el. Îl privea cam mirată să descopere la el atîta bunătate.

—Te rog să remarci, spuse el cu zîmbetu-i sardonic care-l făcuse celebru, că nici actorii n-o duc prea bine!

Vîntul se juca în hainele lor uşoare de bumbac. Pe Ryan îl cuprinse brusc pofta de a-i spune cît e de frumoasă.

— De altfel, Kirsten, ai tot ce-ţi trebuie pentru a putea fi vedetă.

Acest compliment, foarte relativ de altfel, o făcu să rîdă.

— N-am talent. În plus, sînt şi foarte leneşă.

— Leneşă? Nu cred că ai o părere prea

bună despre tine. Numai în dimineaţa asta ai lucrat trei ore fără pauză.

—Dar e altceva!

—De ce?

—Eu nu scriu cartea asta aşa cum torni tu filmul, domnule North. Pentru mine e ceva foarte personal.

— Nu-ţi place să vorbeşti despre viaţa ta intimă, nu-i aşa?

—Nu. Şi nu înţeleg cum alţii o pot face cu atîta uşurinţă.

Ryan o examina atent, cu un ochi critic, în felul în care un producător dezbracă din priviri o actriţă oarecare pentru a vedea cîţi bani poate face cu ea.

—Pe de altă parte, e mai bine că n-ai chef să înfrunţi Hollywood-ul. Căci te-ar desfiinţa.

—M-ar desfiinţa?!

— Pentru început, ţi-ar cere să-ţi laşi părul lung, iar ţie îţi stă atît de bine tunsă aşa!

Fără a i da răgaz să se apere, Ryan îi cuprinse în palme obrajii.

— Ochii tăi sînt minunaţi, aproape mov, inteligenţi, expresivi. Nu ai avea nevoie de gene false, murmură el cu o voce gravă şi caldă. Structura obrazului e bună; pomeţii sînt bine desenaţi.

Ryan îşi plimbă arătătorul pe buzele

tinerei femei.

— Zîmbetul tău are toate şansele să facă furori. Dinţii sînt regulaţi şi albi, şi ştiu din experienţă că săruţi foarte bine...

Kirsten se lăsase în voia lui. Dar, surprinsă de îndrăzneala lui, îi aruncă o privire îngheţată.

Ryan o cuprinse de talie.

— Cred, totuşi, că-ţi vor injecta silicon pentru a-ţi face un piept mai pe placul lui Fellini. Ar fi păcat, sînii tăi sînt frumoşi aşa cum sînt ei.

Şi mîinile bărbatului alunecară spre sînii mici şi tari.

Kirsten sări ca arsă, recăpătîndu-şi dintr-o dată toată agresivitatea.

—Da, Kirsten, eşti perfectă aşa cum eşti.

Ryan simţise trupul tinerei femei fremătînd. O cuprinse din nou.

—Te rog să nu mă atingi! Nu-mi place să mă atingi! Nu mi-a plăcut nici aseară, iar astăzi, nici atît!

— Şi atunci, de ce foloseşti atît de mult verbul «a place»?

—Lasă-mă!

Ryan o străpunse cu privirea. Avea o figură răvăşită, care o sperie pe Kirsten.

— Eşti o mică mincinoasă, doamnă Rumm. De fapt, îţi place, ba chiar foarte mult. Tocmai asta te supără.

—Greşeşti.

— Ce părere avea soţul tău în această privinţă? Răspunde!

— Domnule North, ţi-am interzis deja să-mi mai vorbeşti pe tonul ăsta. Îţi repet că nu intenţionez să discut despre viaţa mea intimă nici cu tine, nici cu oricine altcineva. Iar dacă continui să te porţi astfel, mă voi vedea nevoită să te dau pe uşă afară. Şi să nu spui că nu te-am avertizat!

Kirsten o porni pe plaja pustie şi dispăru iute după o dună de nisip. Ryan se întoarse spre ocean. Nu reuşea să-şi stăpînească mînia.

* * *

«Strada era pustie. Era o căldură toridă, uscată. Maşina aluneca pe pistă stîrnind nori de praf. În spate, vizibilitatea era zero.

Îşi mijea zadarnic ochii pentru a vedea în faţă. Trebuia să ajungă înainte de...

Înainte de ce?

Nici ea nu ştia. Totuşi, apăsa nervoasă pe acceleraţie. Motoarele duduiaiu la putere maximă.

Oh, da! Asta era! Coloana asta groasă de fum negru care se înălţa ca un şarpe deasupra deşertului... Niciodată nu va ajunge la timp...

Charlie! Charlie!

Deschise gura pentru a-l striga, dar praful o îneca.

Era înspăimîntată, asemeni unui animal încolţit ce-şi simte moartea aproape. Inima îi bătea ca aceea a unui porumbel rănit pe trotuarul unui oraş imens şi indiferent.

Mîinile umede alunecau pe volan. De mai multe ori, maşina fu pe punctul de a se răsturna. Dar nu slăbi acceleraţia. Motorul se ambala. Pe spate îi alunecau broboane reci de sudoare.

După o oră ce îi păru cît o eternitate, ajunse la imensa coloană de fum negru care mînjea cerul. Pe nisipul deşertului zăcea un avion.

Ieşi din maşină. Charlie! Nu, nu!

Dumnezeule, era viu! Îl zărise în cabină. îi zîmbi. Şi apoi, izbucni în rîs. Ce proastă putea fi! Sigur că toate acestea ţineau de spectacol!

Nu! Nu! Nu era cinema! Exploziile zguduiseră liniştea. Charlie! De ce nu încerca să iasă? De ce nu-şi folosise scaunul pneumatic?

Charlie! Charlie!

Îi zîmbi din nou, cu o infinită blîndeţe. Ridică mîna spre ea. Un deget îi ardea. Curînd, mîna lui se transformă într-o torţă vie.

Ea ţipă din toate puterile.

Charlie! Charlie!

Chipul bărbatului iubit ardea. Ardea de viu! Pielea i se înnegrea şi cădea asemeni metalului care scurgea, şi el, lacrimi vii în mijlocul flăcărilor.

Charlie! Charlie!

Vroi să fugă spre el, dar era ţintuită pe loc. Charlie nu mai putea ieşi din cabină. O mulţime imensă înconjură avionul în flăcări. Aplauda şi ţipa de plăcere privind torţa umană care striga de durere.

Charlie! Charlie!

Oricît ar fi ţipat, oricît ar fi gemut sau plînge, oricît s-ar fi zbătut, o forţă irezistibilă o purta departe de scheletul negru, fumegînd, al avionului.

Dintr-o dată, pămîntul se deschise la picioarele ei. Vru să fugă, dar se cufunda tot mai mult în nisipul fierbinte. Pe picioare i se încolăceau şerpi care o trăgeau în adîncuri. Nisipul începu să clocotească asemeni unei mocirle vii...

Nu! Nu! Nu!»

* * *

Ryan nu dormea. Se ridică dintr-un salt cînd o auzi ţipînd din celălalt capăt al casei. Îşi puse şortul şi fugi spre camera ei.

Patul era răvăşit. Se lupta cu duşmani nevăzuţi şi ţipa ascuţit.

Nici nu se gîndi s-o cheme pe Alice. Se apropie şi o luă în braţe ca pe un copil.

—Nu! Nu! Nu!

—Gata, s-a sfîrşit... Sînt aici...

Ea se trezi pe jumătate. Corpul ţeapăn se destinse. Îl cuprinse pe Ryan de gît şi începu să-hohotească la pieptul lui.

Ryam nici nu-şi dădu seama. Se gîndea cum s-o trezească de tot. Kirsten plîngea, iar lacrimile ei alunecau pe pieptul lui gol.

Ryan se gîndi că a avut un coşmar cumplit. Nici măcar nu-i veni ideea s-o consoleze, spunîndu-i că n-a fost decît un vis urît. Ştia că diavolul care o hărţuia era cît se poate de real. Şi se hotărî să n-o părăsească pînă ce n-o va şti vindecată pe deplin.

Încet-încet, Kirsten îşi venea în fire. Imaginile care o îngorziseră dispăreau pe rînd, dar era încă înspăimîntată. Ryan o legăna încet, îi mîngîia tandru părul. În braţele lui, părea o fetiţă.

Lacrimile i se domoliră. Nu făcu nici un gest de a se desprinde din braţele lui. Căci acum era liniştită în braţele lui puternice. Ryan îndepărtă gulerul cămăşii de noapte pentru a-i şterge picăturile de sudoare ce-i lunecau pe gît. Gestul lui fusese cît se

poate de impersonal. Cămaşa de noapte era udă şi, pe dedesubt, Kirsten era goală. Lui îi veni greu să rămînă la locul lui cînd îi aranjă cămaşa pe umeri. Pulpele ei erau dezgolite. O simţea fragilă şi pierdută în braţele lui.

Dintr-o dată, Ryan îşi simţi pieptul ud de sudoare, ca şi cum ar fi avut şi el aceeaşi coşmar. Gîndul acesta îl cutremură. Şi, dintr-o dată, fetiţa dispăru. În locul ei, Ryan North ţinea în braţe o femeie.

Cu o mînă timidă, îi atinse sînii. Kirsten îşi opri respiraţia. El înţelese că-l va respinge, dar ea nu se mişcă. Voi s-o culce la loc pe pernă. Poate că adormise din nou. Stupefiat, simţi că-l cuprinde de gît şi-l mîngîie pe păr. Nu voia să-l lase să plece.

Ryan murmură ceva neinteligibil. Inima-i bătea nebuneşte. Strînse la piept trupul subţire al lui Kirsten. Ea se stînse şi mai mult lîngă el. Rămaseră aşa cîteva clipe. Apoi, ea ridică capul şi atinse uşor buzele bărbatului.

—Kirsten!

Ryan tremura, cuprins de o senzaţie aproape necunoscută. Femeia din braţele lui nu era o seducătoare dornică să-l stăpînească pe el, actorul inaccesibil, nici o actriţă de mîna a doua ce vîna un rol mai bun.

Kirsten dorise să-l sărute cu adevărat. Avea atîta nevoie de el!

—Kirsten! şopti el, răvăşit.

Se lungi lîngă ea şi voi s-o acopere, ca s-o apere de propriul lui trup arzînd de dorinţă. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să profite de ea. O privi. Oare îi mai era teamă de el?

Ochii ei erau întredeschişi. Ştia ce gîndeşte. Făcu un gest uşor din cap, iar el înţelese că nu-i mai este frică de el. Şi îi oferi buzele. Suspinînd, el o sărută. Gurile lor flămînde se întîlniră. În noapte, se auzeau valurile spărgîndu-se de ţărm.

Kirsten conducea jocul cu o hotărîre de care n-o crezuse în stare. Acoperi gîtul lui Ryan cu sărutări pasionate. Dinţii ei alunecau acum pe muşchii puternici ai pieptului bărbatului. În aceeaşi clipă fură cuprinşi de un tremur uşor.

—Eşti frumos! Cît eşti de frumos! şopti ea dulce.

Dorinţa îi purta pe valurile ei imense, dar, dintr-o dată, Kirsten îşi reveni. Ryan o privi cum se smulge din braţele lui şi se aşează pe marginea patului. În ochii ei mov, se putea citi teamă şi oroare. Încremenită, ea îl privea ca şi cum el ar fi fost monstrul din coşmarul ei. Ryan dădu să se apropie. Ea îşi duse mîna la gură pentru a-şi înăbuşi un ţipăt.

—Credeai că sînt Charlie, nu-i aşa? întrebă el, cu o voce sfîşietor de tristă. Plec imediat. Mai lasă-mi o clipă. Sînt...

Tînărul nu-şi încheie fraza. Se ridică şi, fără o vorbă, intră în baie. Apa rece a duşului îi biciui fără milă trupul înfierbîntat. Se şterse repede, şi-şi dădu seama că ea nu făcuse încă legătura între prezenţa lui acolo şi coşmarul ei.

În baie, găsi un halat de casă. Odată întors în cameră, i-l întinse şi-i spuse pe un ton voit glacial.

—Ţine. Ai transpirat mult în timpul visului. Ai să răceşti.

Kirsten îl privea ca şi cum ar fi fost Jack Spintecătorul. Se înveli repede în halat, se încălzi puţin, apoi i-l întinse înapoi:

—Mulţumesc, şopti ea cu o voce albă.

— Ai nevoie de o cămaşă de noapte uscată. Unde sînt?

—Al treilea sertar, spuse ea, arătîndu-i o comodă.

Ryan deschise sertarul şi-i azvîrli prima cămaşă care-i pică în mînă. Ea îi mulţumi pe un ton mai calm şi mai politicos.

—Încearcă să dormi. Ai nevoie de somn.

Tînăra femeie dispăru sub cuverturi; nu-i rămăsese decît nasul afară.

—Ce-ai visat adineaori?

—Pe Charlie.

Evident, Ryan se aştepta la acest răspuns. Ştia că nu-l minte.

—Ştiu că l-ai visat pe Charlie, dar de sărutat, m-ai sărutat pe mine. Şi asta o ştii şi tu foarte bine, spuse el cu siguranţă în glas.

Şi ieşi din cameră.

Capitolul 5

Kirsten făcea plajă pe marginea piscinei. Purta un costum de baie şi ochelari de soare. Ryan îşi turnă o ceaşcă de cafea, o privi lung, apoi se hotărî să-i vorbească.

— Nu ştiam unde eşti, minţi el. Cum de nu scrii?

—Nu-mi stă gîndul la scris.

Kirsten rămase lungită, cu ochii închişi în spatele ochelarilor negri. Ryan îşi dădu seama că n-avea chef de vorbă. Şi nu se înşela.

«Totuşi, doamnă Rumm, va trebui să vorbim,

fie că-ţi convine sau nu», gîndi el.

—Vremea e minunată, reluă Ryan.

—Aşa e întotdeauna în acest anotimp.

Urmă o tăcere lungă.

— Presupun că eşti puţin... răvăşită de cele petrecute astă noapte.

Ea se ridică şi îşi scoase ochelarii. Era palidă.

—Aşa e.

—De ce?

Ryan crezu că va izbucni în plîns. Chipul îi era agitat, iar buzele îi tremurau.

—În locul meu, n-ai fi la fel?

Se ridică şi-şi luă rochia înfloratăde plajă, care, fiind subţire, plutea uşor în bătaia vîntului. Îi veni greu s-o îmbrace şi se enervă. Ryan o urmă apoi în bucătărie.

—Kirsten, trebuie să stăm de vorbă.

—Unde e Alice? Ah, da... mi-a spus că azi lipseşte. Bun, voi prepara eu un suc de portocale. Portocale crescute pe colinele care se zăresc de pe terasă. E delicios. Vrei?

Fără a-i aştepta răspunsul, deschise frigiderul. Căută portocalele cu gesturi mecanice. Le găsi, dar îi căzură din mînă şi se risipiră pe jos.

Fără o vorbă, Ryan o ajută să le adune.

Ea se luptă apoi cu bucăţelele de gheaţă care-i tot cădeau din mîini şi se spărgeau în chiuvetă cu un zgomot enervant. Simţea

un nod în gît. Îi venea să plîngă, dar strînse din dinţi.

Ryan o privea în tăcere.

Curăţa atît de stîngaci portocalele, încît se tăie la mînă. Un fir de sînge se prelinse pe mînerul cuţitului. Ryan se oferi s-o ajute să se panseze.

—Nu-i nimic, îl opri ea, sec.

Aruncă fructele în mixer şi apăsă de cîteva ori, fără succes, pe butonul de pornire.

—Cred c-ar fi mai bine să stau azi în pat, recunoscu ea, învinsă.

—Ai uitat să-l pui în priză, Kirsten.

Făcuse această constatare pe un ton calm, fără cea mai mică urmă de reproş sau de ironie. Dar Kirsten era atît de prost dispusă, încît reacţionă ca şi cum ar fi fost grav insultată.

— M-am săturat să te tot învîrţi după mine, domnule North. Îmi pierd timpul cu tine. Te rog să-ţi faci bagajele cît poţi de repede!

Ryan nu răspunse, nici nu se mişcă. Exasperată de calmul interlocutorului şi de propria ei lipsă de stăpînire de sine, Kirsten puse mixerul în funcţiune, rupînd tăcerea ce devenise insuportabilă.

Ryan se apropie, scoase aparatul din priză şi o cuprinse pe după umeri.

— Ţi-ai pierdut simţul organizării azi

dimineaţă, Kirsten, spuse el dulce.

— Să nu crezi în aparenţe, domnule North, răspunse ea, eliberîndu-se din strînsoarea lui. Ţi-am spus să pleci.

— Mă tem că ţi-ai pierdut şi simţul proporţiilor. Ceea ce s-a petrecut astă-noapte n-are importanţă, nu-i aşa?

—Nu s-a întîmplat nimic astă-noapte.

Ryan întoarse capul şi-i arătă o mică muşcătură pe gît. Kirsten roşi, apoi suspină adînc, aproape dureros. Duse mîna la gură, ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe un ţipăt. Plecă ochii şi se întoarse cu spatele la el.

Ryan nu dorea s-o vadă suferind atît de mult. O cuprinse tandru în braţe, legănînd-o uşor.

— Îmi pare rău, Kirsten. Sincer. Nu am vrut să te jignesc. Uită ce ţi-am spus. Sînt sigur că te-au zguduit cele întîmplate.

Tînăra se ghemui în braţele lui. Ryan o sărută pe frunte.

— Ryan, nu vreau să mai vorbim despre asta. Te rog, uită ce s-a întîmplat...

—Kirsten, nu-mi cere asta.

—Te implor!

—Nu pot uita, mi-e imposibil!

Ea se desfăcu din braţele lui şi-şi înălţă cu mîndrie umerii.

—Atunci, pleacă!

—Nici asta nu pot.

—Speri că am să-ţi cad în braţe pentru că ai făcut-o pe infirmiera timp de cîteva minute?!

Ryan preferă să nu răspundă la această răutate.

—Ştiu că te-am sărutat ca şi cum...

—Îmi amintesc foarte bine.

Kirsten se întoarse şi începu să se ocupe de sucul de portocale. Ryan dorea s-o sărute pe gît.

—Uită tot, Ryan, spuse ea pe un ton mai calm.

—Nu cred că vreau, şi nici nu pot. De altfel, cred că nici tu nu poţi.

— Eşti nebun. Ştii foarte bine că eram convinsă că eşti Charlie.

O clipă, Ryan avu impresia că joacă o scenă dintr-un film al lui Hitchock. El era atît de flegmatic... iar ea era blondă şi atît de lipsită de apărare. Nimeni nu-l obliga să se apere astfel de ea. Dar ea? Ea de ce se încăpăţîna s-o facă pe martira? Atitudinea ei era absolut iraţională. Convins că era imposibil s-o înduplece, fiind sigur că ar fi fost mai uşor să cearâ soarelui să apună în plină zi, vru să bată în retragere. Dar îşi dădu seama că nu era mai calm decît ea. Avea un chef nebun să spargă ceva, orice.

—Termină odată cu sucul ăsta de porto-

cale, spuse el cu o voce calmă.

Kirsten se supuse. Puse mixerul la loc, apoi turnă sucul în două pahare mari.

—Mă duc să fac o baie..., începu ea.

Ryan o strînse de braţ.

—Aşează-te. N-am terminat de discutat.

Ea se prăbuşi pe un scaun.

—Ieri seară, începu ea, am luat un somnifer. Doctorul mi-a recomandat încă de la moartea lui Charlie, dar n-am luat niciodată. Nu credeam că e atît de puternic. Mi-a fost greu chiar să ies din baie şi să ajung în pat. Nu eram într-o stare normală.

—Eu cred exact contrariul, Kirsten. Dacă cumva nu ştiai, află că de asta se droghează mulţi oameni.

—Eşti nebun. Parcă n-ai fi avut niciodată un coşmar.

— Eu nu mai am coşmaruri de la cincisprezece ani.

— Ascultă, n-ai decît s-o faci pe Superman, dar scuteşte-mă de aerele tale de psihanalist, bine?

— Kirsten! Hai să încetăm gluma! Astănoapte am fost pe punctul de a face dragoste, iar ţie ţi-a plăcut cam tot atît ca şi mie.

Ea îşi feri privirea.

— Nu dormeam. Te-am auzit urlînd ca muşcată de şarpe. Am făcut ceea ce ar fi

făcut oricine-n locul meu: am venit să văd ce s-a întîmplat. Patul tău era ca un cîmp de luptă. Şi n-am făcut decît să te trezesc. Aş minţi dacă aş spune că m-a lăsat rece faptul că te ţineam în braţe, dar tu eşti cea care m-a împiedicat să te aşez în pat. Te-am lăsat să faci ce vrei. Cred că, din acest punct, versiunile noastre diferă...

— Dacă ţii neapărat, să lăsăm la o parte faptul că am crezut că eşti Charles; şi-aşa nu mă crezi. Asta nu schimbă prea mult situaţia. Mă trezeam dintr-un coşmar cumplit. Erai lîngă mine, erai o prezenţă omenească. Să nu-mi spui că nu ştii ce înseamnă un coşmar. Ai fi unicul om din lume care doarme absolut liniştit. Ştii bine că, după un coşmar, eşti tentat să sari în braţele oricui ar fi...

— Aşa vezi tu lucrurile. Mama se mulţumea să-mi aprindă lumina şi să-mi dea o bomboană. Prin urmare, nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă adăpostesc în braţele cuiva. Preferam să fac un duş. Ei, asta-i. Oricum, orice bărbat normal ar fi procedat ca mine. Pune-te în locul meu; nu poţi spune că am abuzat de situaţie...

— Nu vroiam să te sărut. Dacă mi-aş fi dat seama că eşti tu, n-aş fi făcut-o. S-a întîmplat să fii lîngă mine. Iar în visul meu, se făcea că mor... În plus, eram năucită de

somnifer...

—De ce nu mi-ai spus aseară?

—Nu ştiu... Nu mă simţeam bine...

— Cînd te-am trezit, erai ca o fetiţă în braţele mele. Nici măcar nu m-am gîndit să te sărut. Pînă aici sîntem de acord. Cred că ţi-a fost rău. Dar după aceea te-ai trezit de tot şi nu mai erai deloc fetiţa speriată de un vis urît. Erai o femeie în toată firea şi doreai să faci dragoste cu mine.

—De ce ai profitat de situaţie?

Ryan se gîndi că-i mai bine să nu se sprijine prea mult pe faptul că nu făcuse altceva decît să se lase mîngîiat.

— Ei bine, să spunem că erai şi tu o «prezenţă omenească» şi că aveam şi eu nevoie de puţină mîngîiere, ca oricine altcineva. Îţi place?

Kirsten ezită o clipă, apoi clătină din cap.

—Ce-ai visat?

—Ţi-am spus.

— Ştiu. Dar aş prefera să te aud acum, cînd eşti într-o «stare normală».

—Pe Charlie.

—Şi altceva?

— Eu... am foarte des coşmarul ăsta. Faptele sînt de fiecare dată altele, dar finalul e mereu aceelaşi.

—Care?

Tînăra femeie privea pe fereastră. Ridică

privirile spre cer.

— Îl văd arzînd în carlingă. E încă viu. Vreau să merg spre el, dar nu reuşesc. Ca şi cum un vînt puternic m-ar împinge înapoi. Mă cufund în nisip. Şi şerpii, oh... e îngrozitor...

Îşi cuprinse obrajii în palme.

Ryan se străduia să-şi asundă emoţia. Spera să o scape de amintirile ei teribile, dar îşi dădu seama că lucrurile erau mai grave decît crezuse.

—De cînd ai visul ăsta? De la accident?

—Nu, dinainte.

—Dinainte?

—Da, cu mult timp înaintea accidentului.

Kirsten îşi căuta ochelarii de soare cu o mînă tremurîndă. Sucul de portocale se încălzise în pahare.

Ea reluă cu o voce uscată, întorcîndu-se spre fereastră. Pacificul părea încremenit.

— Era groaznic. Întotdeauna mă gîndeam că nu se va mai întoarce. Stăteam ceasuri în şir aici, la fereastră, privind spre aeroport. Aşteptam mereu să văd o coloană de fum negru. Cînd se întorcea, eram mereu surprinsă. Cînd ajungea acasă, înviam şi eu. Dar el pleca din nou. Pînă-n ziua accidentului. Cînd am văzut coloana de fum. Era vreme frumoasă. Cerul era albastru...

—Cred că a fost...

—Da, Ryan, aşa e...

Pentru cîteva clipe, se aşternu tăcerea.

—M-ai întrebat de ce nu-mi plăcea să se vorbească despre mine, nici să fiu intervievată despre el. Nu te-am minţit, dar mai exista un motiv. Nu vroiam să-mi ghicească cineva frica. Toată lumea ne privea cînd ieşeam împreună. Toţi aceşti oameni nu-şi dădeau seama că el îşi risca viaţa ori de cîte ori îşi făcea numerele de cascadorie.

Kirsten se întoarse brusc şi îl ţintui cu privirea.

— Crezi, pesemne, că sînt nebună, nu-i aşa?

— Cîtuşi de puţin. Mai curînd cred că el era nebun. Îşi dădea seama în ce iad trăieşti?

—Cred că da. Imediat după căsătorie, mai plîngeam din cînd în cînd. Îi spuneam că plîng pentru că mi-e frică să nu-l pierd.

—Şi apoi ai început să te abţii, nu-i aşa?

— Da, încetul cu încetul. Nu mai plîngeam. Mă prefăceam că totul e în regulă. I-ar fi făcut rău dacă aş fi continuat să mă plîng. Un om ca el nu putea fi împiedicat să facă ce-i place. De altfel, nici n-am încercat să-l opresc. Niciodată.

Ryan simţi că-l urăşte pe bărbatul pe care nu-l cunoscuse, dar pe care îl încarna pe ecran.

— De ce crezi că-şi riscă viaţa cu atîta uşurinţă, fără a ţine seama de tine?

— Nu-i nimic de crezut, domnule North. Aşa era el făcut, şi am ştiut asta încă de cînd m-am căsătorit. De ce unii urcă Everestul, iar alţii preferă să fie piloţi de curse? Ştiu doar că n-o fac pentru bani. Charlie ar fi putut cîştiga mai bine ca pilot pe un avion civil. *British Airways* l-a solicitat în repetate rînduri pentru a pilota un Concorde, dar nu l-a interesat propunerea. Îţi seamănă oarecum, Ryan. Impresarul tău mi-a spus că ai refuzat contracte extraordinare doar pentru că nu ţi-a convenit scenariul. Cred, totuşi, că şi acestea erau demne de talentul tău.

— Şi atunci, ce-l atrăgea? Faptul că era un idol?

— Cred că şi asta conta! Dar nu foarte mult. Pur şi simplu, avea gustul aventurii, al riscului.

—Încerca să compenseze ceva?

Kirsten deveni rigidă. Ryan înţelese că atinsese un punct dureros.

— Charlie avea tot ceea ce-şi poate dori un om. La ce fel de compensaţie te referi?

—Nu ştiu, tu va trebui să-mi spui.

—Nu avea nevoie de aşa ceva. Eşti pe-un drum greşit, domnule North.

* * *

— Cînd un om cochetează zilnic cu moartea, înseamnă că viaţa nu-i oferă nici pe departe ceea ce-şi doreşte. Am studiat viaţa acestor oameni pe care posteritatea îi glorifică drept eroi. De cele mai multe ori, dincolo de aparenţe, există probleme grave, reale. Aceşti aşa-numiţi eroi simt nevoia să fugă de realitate. După mine, asta nu e absolut eroic. Îmi vei răspunde că probleme avem cu toţii şi că există mai multe moduri de a fugi realitate. Sînt de acord, dar de ce să le porţi după tine toată viaţa, ca şi cum ar fi nişte erori iremediabile? Nu, Kirsten. Eu cred că un om care nu e în stare să înfrunte greutăţile vieţii nu-i un erou, dimpotrivă. Dar crearea unei opere de artă — iar Charlie era, în felul lui, un artist - arată totuşi o anumită tărie de caracter. E demn de toată stima, rar apar astfel de oameni. Dar tot n-ai să mă convingi că Charles avea tot ce-şi poate dori un om normal.

— Nu sînt de acord cu tine. Din fericire, mai există pe pămînt oameni ca el. Pentru mine, Charlie este un erou, iar a-l considera astfel e un act de dreptate. Şi apoi, cum îţi închipui că i-ar fi fost teamă de ceva? Dacă ar fi fost aşa, nu ar fi putut fi pilot!

— Ba, mai curînd, ar trebui să te întrebi de ce s-a consacrat trup şi suflet acestei meserii! Uneori, frica de viaţă e mai mare şi mai greu de depăşit decît frica de moarte.

— Complici degeaba lucrurile, domnule North. Uiţi satisfacţia de a face ce vrei în viaţă, şi de a face cît mai bine ceea ce faci. Presupun că ai încercat acest sentiment, nu-i aşa?

—Crezi că te prefera meseriei lui?

Buzele femeii tremurară puţin, dar vocea îi rămase fermă.

—Mă iubea.

— Dar, gîndeşte-te, dacă i-ai fi cerut să aleagă...

— Ţi-am spus că n-am vrut niciodată asta.

—Ţi-a fost frică să pierzi?

—Eşti grosolan.

— Nu cred. Ce zici, trebuie să te sacrifici pentru a iubi pe cineva?

— De ce să te sacrifici pentru a iubi pe cineva?

—Nu eşti realistă, Kirsten. Iubirea e exact opusul sacrificiului. E un dar. Un bărbat şi o femeie care se sacrifică în numele iubirii nu se iubesc cu adevărat. Joacă un joc stupid şi periculos, căruia îi cad primii victime.

—Ai fost pus în situaţia de a alege între o

femeie şi film?

— N-am iubit niciodată atît de mult o femeie ca să-mi pus o astfel de problemă. Dacă aş fi întîlnit o astfel de femeie, cred că totul s-ar fi rezolvat de la sine.

—Nici un ştii despre ce vorbeşti!

— Trebuie să fii Iisus ca să-i pricepi învăţăturile?

Se priviră îndelung. Ryan era puţin derutat de siguranţa ei. Reflecţiile lui pline de bun simţ o uluiră pe Kirsten Rumm.

—De fiecare dată cînd îşi risca viaţa, risca să te piardă şi pe tine, Kirsten. Iar tu de ce nu i-ai vorbit de visul tău? Mi-ai spus că era superstiţios. Poate că nu era prea greu să-l convingi. Cine ştie, poate că dintr-o dată şi-ar fi dat seama că te preferă pe tine, nu avioanele lui.

—Nici n-am încercat să-l conving.

— Ştiai că vrea să facă zboruri şi cascadorie la înălţime cînd te-ai căsătorit cu el?

—Nu...

—Continuă.

—Credeam că va fi pilot de cursă. Înclina mai mult spre asta decît spre armată.

—De ce credeai asta?

—Pentru că aşa spunea.

—Eşti sigură? N-ai nici o îndoială?

— Da, sînt absolut sigură. De altfel, am

discutat mult despre această hotărîre.

— Şi n-a prea ţinut cont de părerea ta, nu-i aşa?

— Îmi deformezi intenţionat vorbele. Nu m-am supus dorinţei lui de a face cascadorie. Nu aveam dreptul să-i impun un anumit comportament.

—Şi totuşi, erai soţia lui, nu?

— O soţie nu e în mod necesar o a doua mamă, domnule North.

— Dacă înţeleg eu bine, în ziua-n care a venit şi ţi-a spus: «Kirsten, m-am hotărît să fac acrobaţie. Voi face cascadorii nebuneşti şi-mi risca viaţa de trei ori pe zi!», i-ai răspuns: «Oh, dragul meu, e minunat! Ce veste bună! Ce fericită sînt!». Iar tu îţi petreceai, de fapt, nopţile bîntuită de coşmaruri, iar zilele - scrutînd cerul Californiei!

Ochii mov al lui Kirsten se întunecară de ură şi mînie.

—Charlie n-a avut iniţial de gînd să bată recordurile. După aceea a inventat figurile care l-au făcut celebru. Iar eu nu aveam încă visul acela blestemat!

— Şi apoi? suprasolicită Ryan. Ce l-a făcut să-şi asume astfel de riscuri?

—Nimic deosebit.

O privi neîncrezător.

—Nimic deosebit?

— S-a hotărît să-şi perfecţioneze stilul, asta-i tot.

— Kirsten! Nu vorbim despre un purtător de cravată care s-a hotărît să treacă la papion, ci despre un bărbat care a refuzat o carieră de înaltă clasă - aceea de pilot de curse - pentru a face tot felul de cascadorii duminică după-amiază înaintea unor burtă-verde!

— Uiţi că acest bărbat a fost soţul meu şi că îl cunoşteam mai bine decît oricine!

Ryan avea convingerea intimă că îl mintea sau că încerca să-l convingă că soţul ei fusese cu adevărat perfect. Din expresia ei disperată, Rya pricepu că ei îi fugea pămîntul de sub picioare. Şi era sigur că va afla în curînd adevărul.

— Cred că nu-ţi doreai decît să renunţe la munca lui. Şi mai cred că nu i-ai cerut niciodată asta, pentru că ştiai că vei fi refuzată.

Kirsten voi să protesteze cu toată puterea dar nu reuşi să articuleze nici un sunet. Se priviră îndelung, conştienţi că prima lor luptă se apropia de sfîrşit. Kirsten se simţea pierdută, confuză, asaltată de mii de gînduri învălmăşite.

— Ai dreptate, gemu ea. Charlie nu-mi lua coşmarul în serios. Asta nu înseamnă că nu mă lua nici pe mine în serios... că...

Ryan nu se putu abţine să o cuprindă în braţe cu infinită tandreţe.

—Acum înţeleg de ce ţi-ai dorit atît să fi fost el în noaptea aceea. Charlie nu s-a dăruit niciodată în întregime soţiei lui. Ştiai că era imposibil să fie el. Spune-mi că ştii, Kirsten, spune-mi că ştiai...

—Nu mai ştiu nimic... eu...

—Cînd ţi-ai dat seama că nu era el?

Kirsten nu-i răspunse. Pe chip i se citea o teamă imensă. Se depărtă încet de el, apoi aproape că fugi în camera ei.

* * *

—Apără-te, Dylan! Nu te lăsa bătut!

Ryan îşi privi adversarul în ochi. Erau ca şi ai lui, de un căprui luminos, curat.

Tînărul era întins pe marginea piscinei şi stropea de zor un copil care ştia să se apere, în ciuda mustrărilor mamei lui.

—Dylan, ai să iei bătaie. Vino aici; Ryan nu-i deloc înţelegător, rîse ea.

Blondă şi suplă, purta o haină largă, plisată, care cădea în falduri elegante. Gesturile ei lejere şi naturale adăugau frumuseţii ei un farmec şi o graţie plină de senzualitate.

Pe terasa de deasupra piscinei, apăru Kirsten. Petrecuse după-amiaza în casă.

Trecuseră trei zile de la discuţia aceea lungă şi penibilă. În timpul acesta, Ryan citise şi recitise toate interviurile pe care le dăduse pilotul. Nu mai luaseră cina împreună şi nu schimbaseră nici o vorbă.

Văzînd-o, Ryan înţelese că se simte mai bine. Totuşi, ea nu consideră necesar să li se alăture. Mama lui Dylan nici nu o zărise. Ea îi întoarse spatele.

— Trebuie să plecăm, dragul meu. Avem de străbătut cincizeci de kilometri.

— Bine, mamă, răspunse ascultător copilul.

— Ce păcat că timpul trece aşa repede, spuse Ryan. Nu ne vedem prea des.

— Ştii că trăim pe coordonate diferite, Ryan. Asta e! Nu fii trist. Uite, îţi stă atît de bine cînd zîmbeşti! Hai, Dylan, vino!

—Te conduc la maşină.

După cîteva minute, Ryan o găsi pe Kirsten în faţa manuscrisului ei. Purta o rochie neagră decentă şi foarte elegantă. Ryan avu chef s-o întrebe după cine purta doliu, dar se abţinu de la astfel de glume macabre.

— Bună, Kirsten! rosti el pe un ton prietenos.

— Bună ziua, mormăi ea, aplecată deasupra foilor.

—Astăzi sîntem amîndoi eleganţi.

Ryan purta un pantalon bej de golf şi o cămaşă kaki de lînă.

— Sper că nu te-ai supărat că am invitat-o pe Chéryl!

—Absolut deloc.

—Să fie adevărată minciuna asta?

— Ryan, ascultă, poţi invita pe cine vrei. Mi-e indiferent, atîta vreme cît vizitatorii tăi nu stau pe capul meu.

— Ar fi trebuit să vii să stai cu noi. Conversaţia noastră era absolut...

—Nu doream să vă deranjez.

—Cum ţi se pare Chéryl?

—Din cîte am văzut, încîntătoare.

—Şi Dylan? E grozav puştiul, nu-i aşa?

— Ryan! Aş vrea să termin paragraful înainte de masă şi...

—Îţi place Dylan?

—Nu e genul meu. Şi apoi, aveaţi un aer de familie fericită. Presupun că nu se pune problema de a te însura cu mama! îl şicană ea.

—Nu e cel mai indicat lucru între frate şi soră.

Amuzat, Ryan se desfăta de uimirea gazdei.

—Scuză-mă, dar de cînd te am sub ochi nu mai citesc ziarul «Noi trei». Nu ştiam că eşti pe punctul de a moşteni o soră. Chiar e sora ta?

— Da. Familia mea e numeroasă. De multe generaţii, cei din familia North au o sănătate de fier. Mai toţii locuiesc într-un mic orăşel din Arizona, unde nu s-ar aventura nici un jurnalist.

—Serios?

—Tata era directorul unui liceu din cartier, iar mama, pînă acum un an, mai preda încă engleza. A ieşit la pensie în decembrie.

—Ryan, îţi baţi joc de mine!

—Sună la 1237869000 şi vei auzi glasul dulce al mamei mele.

—Gata, te cred.

—Eşti dezamăgită?

—Da... adică, vreau să spun, nu! Numai că nu-mi imaginam că ai astfel de părinţi.

—Ştiu, e cît se poate de banal, o ironiză el, adoptînd o mutră de snob.

Vinovată, Kirsten plecă ochii.

—Spune-mi, Kirsten, de ce oamenii sînt tentaţi mereu să creadă mai curînd minciunile şi calomniile decît adevărul? Ai fi preferat ca mama să fi murit făcînd trotuarul în Las Vegas?

—Şi-i laşi să spună toate mizeriile astea doar pentru a-i proteja pe ai tăi?

El consimţi. Kirsten înţelese că Ryan îi încredinţase un secret cu adevărat preţios.

Pe chipul ei se putea citi emoţie. Ryan se simţi nebun de fericire. Era absolut ire-

zistibilă cu ochelarii ei mici de notar pe nas.

— Ai dreptate, viaţa e doar un bal oarecare, dar ne putem distra şi aici din plin, cu condiţia să nu ne credem mai importanţi decît sîntem, îi şopti el, scoţindu-i ochelarii.

Şi o luă delicat de mînă, sărutîndu-i degetele. Cum ea nu se mişca, o cuprinse în braţe şi schiţă cîţiva paşi de dans. Apoi o îmbrăţişă.

Cînd se desfăcu din îmbrăţişarea lui, buzele ei erau ceva mai roşii. O aşeză la birou, îi puse ochelarii şi o trase în glumă de nas.

— Ştii, mă bucur că Chéryl te-a făcut geloasă!

Capitolul 6

Echipa de filmare se instalase în plin deşert al Texasului, la cincizeci de kilometri de vila Rumm. Peisajul era dezolant. Nici un arbore nu-şi arunca umbra pe pămîntul ars de soare.

Cu motocicleta, Ryan ajunsese cu o oră mai devreme. Rulota lui, instalată în caravana imensă, mormăia ca un mînz tînăr. În lipsa lui îi fuseseră spălate hainele, îi fuseseră golite paharele şi scrumierele. Camera era o oază de linişte în mijlocul agitaţiei neîntrerupte a filmărilor. Aerul condiţionat împrospăta atmosfera. Ryan se odihnea în

aşteptarea filmărilor, cînd, dintr-o dată, auzi o bătaie în uşă.

—Intră, răspunse el.

Era Paula, asistenta regizorului, o tînără cu forme generoase.

—Filmăm? o întrebă Ryan.

— Nu, nu încă. N-ai nevoie de nimic, scumpule? O bere? Un sandwich? Caviar? Vodcă? Alune?

Pe un platou de filmare, propunerea era absolut firească. Berea, vodca şi caviarul rezervate starurilor umpleau o camionetă frigorifică, iar o alta era plină cu tot felul de sandwich-uri. Mai existau şi cîteva dintre acele fete din California cu forme planturoase care erau puse la dispoziţie de producători.

Ryan se obişnuise cu acest stil de viaţă. De ce îl întrista brusc acest stil de viaţă, la fel de vechi ca şi cinematografia însăşi? Nu-i luă prea mult să afle răspunsul: evident, din cauza lui Kirsten.

—Nu, Paula, mulţumesc.

—Bine. Spune-mi, Ryan, şeful m-a trimis încă o dată să mă prosternez la picioarele tale. Lasă-ţi dublura să toarne în seara asta. E cu adevărat periculos. Va fi mult fum. Şi pe ecran nu va fi nici o diferenţă între tine şi el.

—Voi turna eu scena, rosti el fără drept

de apel.

—Bine. Ai vreo cămaşă de spălat?

—Da, te rog.

— Trimit pe cineva. Cum a fost la vila Rumm?

—Foarte bine.

—N-ai aflat nimic.

—Nu.

—Ce zici, soţia aviatorului nu pare a fi o văduvă prea fericită?

—Aşa-i. Vrea să aibă cît mai puţine legături cu noi.

—Nu prea are noroc, mititica! E drept că, judecînd după drepturile de autor pe care le va încasa, ar avea de ce să se ruşineze! Arată-mi scenariul, iar eu am să mai gîndesc. Parcă ar mai fi de schimbat cîteva detalii.

— De schimbat? se miră el. Parcă ţi-am spus...

— Calm, calm! i-o tăie femeia. Ori Saint-Exupéry, ori Shakespeare, dragul meu. Trebuie să alegi! De altfel, se modifică doar decorurile, nu ne atingem de dialoguri.

— Bine, dar asta poate aştepta. Oricum, mi-am uitat scenariul la Kirsten.

—Kirsten?

—Kirsten Rumm.

— A, deci pînă la urmă v-aţi împăcat destul de bine... Sper că n-ai să te apuci de copilării la vîrsta ta, nu?

—Să rămînă între noi, Paula.

—Ei, dar ce fac cu dublura? Îi spun să se dezbrace?

— Da. Şi anunţă-mă şi pe mine cu zece minute înainte de a începe filmările.

Fata părăsi camera. Ryan se cufundă din nou în gîndurile lui.

Gelozia lui Kirsten faţă de Chéryl avusese efectul unei sirene de poliţie pe o stradă pustie, într-o duminică după-amiază. Pesemne că-l iubea mult dacă reacţionase astfel! După această revelaţie, Ryan se mulţumise doar să-şi privească gazda cît mai semnificativ. Vroind să-şi ascundă atracţia pentru el, Kirsten nu reuşea decît s-o facă cît se poate de evidentă.

Nici măcar nu se sărutaseră la plecare. Tînărul bărbat mimase indiferenţa, sperînd să-i crească acţiunile, dar nu reuşise decît să cadă în propria-i cursă. Căci el suferise cel mai mult în ultima săptămînă. O dorea nesfîrşit de mult. Totuşi, înţelese că e mai bine să se arate răbdător. Avea certitudinea că timpul îi va fi cel mai bun prieten.

Ryan se întinse pe sofa. Siguranţa lui avea ceva neobişnuit acum, cînd urmau să toarne scena morţii lui Charles Rumm.

* * *

Traversă platoul înconjurat de reflectoare şi de zeci de metri de cablu. Tehnicienii se agitau în toate părţile. Îmbrăcat ca Charles Rumm în ziua morţii sale, Ryan traversă platoul şi se îndreptă spre regizorui care trăgea nervos dintr-o ţigară stinsă.

— Ascultă, Ryan, eşti nebun dacă te mai sui pe rabla asta. Cum ai fost tu plătit pentru toate scenele, tot aşa a fost plătit şi tipul ăsta să facă chestia asta murdară. Într-o lună, ţi-ai putea permite să-ţi cumperi o navetă spaţială, îi aruncă el, călcînd furios în picioare ţigara stinsă.

— Ai face mai bine să-mi spui cum pot ieşi din tîmpenia asta, rosti Ryan, pe un ton calm şi inflexibil.

Pe platou se făcu încet-încet linişte. Toţi aşteptau verdictul regizorului. El hotăra.

—Toată lumea e gata?

Nimeni nu suflă o vorbă.

—Turnăm.

Au fost necesare douăsprezece secvenţe pentru a corecta mişcările eroului principal. Apoi Ryan petrecu ceasuri în şir cu tehnicienii, care îi explicară cum erau fixate încărcăturile cu explozibil, ce se va imprima pe peliculă, în sfîrşit, întreg mecanismul. Era cel mai dificil moment. Pentru ca scena să fie reuşită şi pentru ca Ryan să nu se rănească, era nevoie ca douăzeci de per-

soane să-şi coordoneze simultan gesturile. Prima încărcătură urma să explodeze după ce Ryan urma să fie propulsat afară din carlingă. Dar nu puteau fi prevăzute efectele acestei prime explozii, nici cantitatea de fum produsă. Erau pregătite ventilatoarele. O ambulanţă aştepta la douăzeci de metri mai departe de platou. Machiorul se mai învîrti o dată în jurul lui Ryan. Mînjise obrazul actorului cu pudră şi cu praf de cărbune.

—Gata! urlă Ryan. E o căldură infernală aici.

—Oooh! Încetişor, sîntem furioşi! Ne este cald! în tachină machiorul. Dar imediat ne va fi şi mai cald. Mult, mult mai cald! O, la, la!

Costumiera se îndreptă spre el în ultimul moment, pentru a-i prinde un fermoar la geaca neagră din piele la care lucrase o zi întreagă.

Regizorul le ceru să facă linişte.

—Motor!

În spatele avionului pe care Ryan se făcea că-l pilotează, se mişca un decor transparent. O ceaţă falsă, de altitudine, îi tăie respiraţia. Începu să tuşească şi să scuipe, după cum indica scenariul. Difuzoarele ascunse în carlingă imitau zgomotul motoarelor stricate. Decorul fu răs-

turnat, pentru a crea impresia că avionul cade în picaj.

Ryan se zbătea la comenzi. Din fuzelaj se înălţa un fum negru. Se auzi un şuierat strident. În sfîrşit, se produse prima explozie.

Ryan fu surprins de violenţa ei. Nu se aşteptase la un şoc atît de brutal. Comanda scaunului pneumatic i se păru imposibil de atins. Îşi dădea seama că-i este foarte rău şi îşi pierdu pe jumătate cunoştinţa. A doua şi a treia explozie îi sparseră timpanele.

De pe platou, îi tot strigau ce trebuie să facă, dar vocile nu ajungeau pînă la el. În faţa privirilor lui orbite de lumină, se înălţa un perete de foc. După cîteva secunde, căldura deveni insuportabilă. Brusc, Ryan avu impresia că pielea obrazului îi arde şi i se sfărîmă în zeci de bucăţi înnegrite, ca în cele mai cumplite filme de groază. Încercă să se mişte. Simţea dureri ascuţite în tot trupul. Flăcările îi lingeau mîinile, iar o mănuşă era arsă de tot.

Ryan North încercă să ridice geamul de sticlă ce-l separa de exterior. Zadarnic. Îl gîtuia teama. Gîtul îi era uscat. Plămînii refuzau aerul uscat, incandescent. Şi înţelese că trebuia să moară.

Ryan North îşi din carlinga în flăcări şi se

prăvăli la pămînt închircindu-se de durere, aşa cum prevedea scenariul. Totuşi, actorul era departe de a-şi bate capul cu indicaţiile regizorului. Nu se gîndea decît la un singur lucru. Ieşind din avion, zărise, printre mulţimea de tehnicieni şi figuranţi care se îmbulzea în jurul incendiului, o femeie. Era Kirsten Rumm. Mulţumită acestei viziuni, acestui miracol de necrezut, Ryan găsise puterea să lupte cu durerea ce-l paraliza. Ridică privirea spre cer. O coloană neagră şi groasă de fum negru urca spre înălţimi, asemeni unui şarpe gigantic.

* * *

Kirsten rămase lîngă maşină cu motorul pornit. Ţinea în mînă scenariul filmului. Trăia pentru a doua oară coşmarul care-i schimbase ultimii cinci ani de viaţă într-un adevărat iad.

În spatele ochelarilor negri, ochii ei erau plini de lacrimi. Sări în maşină şi simţi nevoia să se adăpostească, să fugă.

Ambulanţele se precipitară spre actor. În cîteva secunde, era deja în drum spre cel mai apropiat spital.

Cu mîini tremurînde, regizorul îşi mai aprinse o ţigară. Înţelesese că turnase o scenă care, prin frumuseţea şi forţa ei dra-

matică, va intra în istoria cinematografiei.

* * *

Ryan se trezi într-o cameră de spital. Lîngă el, stătea Paula.

— Ştiu că te doare, Ryan, spuse ea cu o voce dulce, dar linişteşte-te, nu vei rămîne cu cicatrici. Arsurile sînt superficiale. Vei putea ieşi de aici într-o săptămînă, maxim zece zile. Pînă vii tu, vom turna scenele cu mulţimea. În fiecare dimineaţă să iei o pastilă de aici. Uite, ai şi nişte pilule puternice contra durerilor. Stai liniştit, Ryan. Regizorul m-a rugat să-ţi spun că ai realizat cea mai grozavă scenă pe care a văzut-o de cînd e la Hollywood. Trandafirii sînt de la el, iar celelalte buchete — din partea echipei.

—Ce căuta pe platou?

—Despre cine vorbeşti, Ryan?

— Ce făcea Kirsten Rumm pe platou azi-dimineaţă? Am văzut-o cînd am ieşit din cabină.

—Ryan, mă tem că e vina mea.

—De ce?

—Noi... aveam într-adevăr nevoie de scenariul tău. Cum tu nu erai prea bine dispus, m-am gîndit să-i telefonez eu. Am întrebat-o dacă nu ştie unde este, mi-a

spus că da, şi...

—Tu i-ai spus să vină.

—Nu, crede-mă. Am rugat-o să trimită pe cineva, dar la... Ryan... Ce faci?

—Vreau să mă-ntorc acasă...

Tînărul îşi dădu seama că se trădase. Dar nu-şi pierdu vremea cu asta. Înainte de toate, trebuia s-o vadă pe Kirsten. Oare cum reacţionase la cele văzute pe platou?

Paula avusese amabilitatea să-i aducă haine curate. Ştia că nu are cum să-l liniştească.

—La Los Angeles? îl întrebă.

— Nu, vreau să mă duc la ea, la Kirsten Rumm.

— Medicul a fost categoric. Trebuie, totuşi, să rămîi la spital. Te rog mai aşteaptă o zi, două. Eşti nebun, Ryan.

— Mi-ai mai spus asta, Paula, şi azi dimineaţă. Ştiu că nu te înşelai prea mult, dar datorită nebuniei mele, a ieşit o scenă memorabilă pentru istoria cinematografiei. Nu văd de ce nu mi-aş mai încerca încă o dată norocul. La urma urmei, poate asta-i ziua mea norocoasă.

Cel mai tare îl dureau mîinile. Părăsi spitalul fără să mai primească alte îngrijiri şi luă un taxi care-l duse pînă la ţărmul Pacificului.

Vila părea abandonată. Storurile erau

trase, iar pe terasă nu se zărea nici o umbrelă. Ryan simţi o strîngere de inimă. Ce se întîmplase oare?

— Parcă nu e nimeni pe-aici, mormăi şoferul taxiului.

Dar Ryan zărise deja Mercedesul lui Kirsten. Răsuflă uşurat.

Totuşi, toate uşile erau încuiate. Găsi o uşă de sticlă întredeschisă şi nu ezită să intre înăuntru.

Ryan o găsi în camera ei. Era pe pat, cu genunchii strînşi, ca un copil necăjit. Nici măcar nu se dezbrăcase. Sandalele zăceau pe covor.

Nu spuse nimic, doar se apropie de pat şi se aşeză lîngă ea. Cîteva minute, Kirsten nu se mişcă. Apoi deveni conştientă de prezenţa bărbatului şi se întoarse spre el. Văzînd-o plînsă, Ryan simţi un cuţit în inimă. Se aplecă uşor spre ea şi o sărută. Pe obraji, avea urme de rimel, din cauza lacrimilor.

—Îmi pare rău extrem de rău că ai asistat la toate astea, Kirsten.

Mîinile îl dureau cumplit, dar pe chipul lui nu se observa nimic. Se lungi lîngă ea şi o cuprinse pe după umeri. Ea îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui şi începu să plîngă.

—Nu plînge, Kirsten. Nu plînge. Nu-i atît

de grav pe cît crezi.

—A fost oribil, Ryan. Oribil! Te vedeam în mijlocul flăcărilor. Şi nu puteai ieşi din carlingă!

Ryan tresări imperceptibil. Pentru el, amintirea accidentului era scăldată în altă lumină. În clipa în care crezuse că va muri, se gîndise la Kirsten, doar la ea, la ceea ce se va întîmpla cu ea, la răul care-o va cuprinde din cauza acelei scene oribile.

Ryan ştia că un sigur lucru din lume o putea face să-l uite pe soţul ei: iubirea. Ryan înţelesese că o iubeşte pe Kirsten Rumm mai mult decît viaţa lui.

O sărută cu atîta duioşie încît ea fu cutremurată. Dar nu se putea hotărî să-i dezvăluie sentimentele lui. De fapt, pentru cine suferise mai mult. Pentru el sau pentru Charlie? Şi acum, pentru cine plîngea? Tînărul se simţi cuprins de spaimă la gîndul că, pentru ea, Charles Rumm şi Ryan North va fi veşnic de nedespărţit.

—Nu înţelegeam ce cauţi acolo. Credeam că visez...

—Asistenta... Paula... ea mi-a telefonat, suspină Kirsten.

—Da, ştiu, şuieră Ryan. Mi-o va plăti scump...

—Nu-i vina ei. Nu mi-a cerut să vin. Eu am insistat. Aproape că am rugat-o să mă

lase să asist la filmări.

—Şi eu, care credeam că nu vrei să mai auzi nimic despre film.

—Da, aşa-i. Dar...

Vocea-i tremurată; îşi feri privirea.

—Kirsten?

Dură mult pînă se hotărî să-i răspundă.

— Nu mai ştiam unde sînt, şopti ea cu greutate.

—Cum adică? Despre ce vorbeşti?

—Despre sentimentele mele pentru tine.

Inima lui bătea nebuneşte. Luă mîna lui Kirsten şi i-o puse pe piept.

—Vrei să vorbim despre asta? întrebă cu o voce frîntă de emoţie.

Kirsten simţea sub palmă bătăile nebuneşti ale inimii lui Ryan.

—Exact despre asta... răspunse ea încet.

Luă mîna bărbatului şi o duse sub sînul ei stîng. Inima ei era la fel de zbuciumată. Fericit, Ryan se întoarse spre ea şi o sărută. Îl sărută şi ea, ezitantă şi mult mai reţinută.

—Ce s-a întîmplat, Kirsten?

— Aproape tot timpul, n-am vorbit decît despre Charlie; iar eu scriam o carte despre el... Ţi-am spus că nu mai ştiam unde mă aflu pentru că...

—Pentru că...?

—... pentru că semeni atît de mult cu el!

Ai acelaşi mers, aceleaşi gesturi, aceleaşi inflexiuni ale vocii. Şi acum, cînd mă gîndesc la el, văd chipul tău...

În ochii ei mov se citea confuzia.

— Înţelegi? reluă ea. Nu mai ştiu dacă-l iubesc pe Charlie sau pe tine...

Ryan îşi plecă încet fruntea pe cea a tinerei femei. Îşi dădu seama că era un gest puţin teatral, dar îl făcuse cu tot sufletul, sincer. Niciodată nu se confundase într-atît cu unul dintre personajele pe care le interpreteze. Intrase cu adevărat în pielea lui Charles Rumm.

— Gîndeşte-te că m-ai fi putut întîlni în alte împrejurări. Puteam fi instalatorul, sau comis-voiajorul...

— Nu mi te închipui deloc în rolul de comis-voiajor, şi cu atît mai puţin în cel de instalator. Cu un chip ca al tău, nu văd cum ai fi putut să scapi de Hollywood.

—Vrei să-mi demonstrezi că sînt un actor prost?

— Nu! Ştii, înainte de a te cunoaşte, credeam că eşti pervers, egoist, pretenţios. N-aveam de unde să ştiu că asta era faţada prin care te apărai de presă.

Lui Ryan îi plăcea ce auzea. O cuprinse de ceafă pe Kirsten şi o sărută din nou.

—Ryan! exclamă ea.

Sub dantela sutienului, se întrezăreau

sînii roz şi tari. Îi eliberă din preţioasa mătase albă şi îşi plimbăă buzele pe suprafaţa lor. Instinctiv, ea se încordă sub mîngîierile lui. Dorea să se cufunde cu el în jocul plăcerilor, dar, realizînd dintr-o dată puterea dorinţei care o cuprindea, se retrase cu brusc.

—Nu vreau, Ryan, nu pot.

—Nu poţi?

—Nu!

—De ce?

Ryan fu încercat de o plăcere perversă văzînd-o roşind ca un copil. Îi era şi lui greu să se stăpînească.

—Nu pot, nu pot să fac dragoste cu tine. Nici acum, nici altă dată.

— Prin urmare, tot n-ai înţeles nimic! îi aruncă Ryan. Soţul tău s-a sinucis, Kirsten, şi nu sînt singurul care gîndeşte aşa!

Capitolul 7

Ryan îşi petrecuse noaptea pe plajă, contemplînd mărcţia oceanului. Nu se mişcase pînă la răsăritul soarelui. Umbra lui dansa pe nisipul alb. Avea umeri enormi şi un cap mare, cu şuviţe ce cădeau în dezordine.

Tînărul surîse trist. Se simţea ca şi umbra lui: îşi pierduse şi el simţul măsurii. Se lungi ca să n-o mai vadă şi privi cerul, care începea să se coloreze în nuanţe de roz din ce în ce mai deschise. Una după alta, stelele începeau să dispară.

Ryan ridică mîinile, lăsînd vîntul să le

mîngîie. Îl dureau. Arsurile nu erau nici pe departe cicatrizate. Mama lui îi reproşase mereu că era un bolnav pe cît de insuportabil, pe atît de nerăbdător. De cîte ori nu-i explicase că, dacă el e bolnav, nu-i cazul să-i facă şi pe alţii să sufere?

Totuşi, tocmai asta făcuse, încă o dată.

După ce-i vorbise de sinuciderea lui Charles, Kirsten nu mai scosese o vorbă. Chipul îi devenise înspăimîntător de palid, iar buzele înroşite de sărutări i se albiseră brusc şi îi tremurau. N-o mai recunoştea. Îşi dădu seama că suferă cumplit.

— Nu s-a sinucis! Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva?

Ryan era conştient de vorbele lui. Dar n-avea nici un chef nici s-o consoleze, nici să se scuze. Atitudinea ei i se părea atît de contradictorie, încît nici măcar nu-i era milă de ea. Ba, mai mult, în ciuda suferinţei ei, el o dorea cu ardoare.

—Totuşi, aşa se zvoneşte, Kirsten.

—Ştii bine că nu-i adevărat.

— Ba eu cred că-i adevărat. Sînt chiar convins.

—Charlie nu s-a sinucis. N-avea de ce să se sinucidă, explodă ea. Avea tot ce-şi poate dori un bărbat...

— În afară de o soţie cu care să-şi petreacă nopţile...

—Cum poţi... Eu...

—Nu poţi să faci dragoste cu mine pentru că nu vroiai nici cu el...

— Pur şi simplu nu te doresc, domnule North.

— Iar începi! Şi atunci, de ce m-ai sărutat? De ce? Răspunde!

— Nu credeam că vei merge atît de departe.

— Iar eu credeam că tocmai asta sperai, Kirsten. Charlie se descărca făcînd tumbe prin aer, dacă-n pat nu putea. Cînd Dumnezeu vei înţelege...

Ea îşi astupă urechile.

—Taci! Ceea ce s-a întîmplat între noi nu are nici o legătură cu Charlie!

— Te minţi singură, spuse el, părăsind camera.

* * *

Iar acum, singur pe plaja pustie, regreta că se purtase astfel. Nu-şi căuta scuze, căci ştia că, oricum, n-ar găsi. Era de neiertat: se lăsase purtat de furie pentru că ea refuzase să i se dăruiască. Ryan se gîndi că ea n-ar fi trebuit să-i permită să meargă atît de departe. Totuşi, era conştient că fusese lipsit de demnitate răzbunîndu-se prin cuvinte urîte, aproape ucigătoare.

Ca şi în noaptea coşmarului, trupul lui Kirsten fremătase sub mîngîierile lui. Deci nu trupul ei îl respingea pentru a doua oară. Atitudinea aceasta era şi mai ciudată după discuţia lor. Oare retragerea îi fusese dictată de inimă, sau de conştiinţă?

Ryan se mustra aspru. Reacţionase altfel decît avusese de gînd. O iubea pe Kirsten. Hotărî, deci, să fie răbdător cu ea, să nu se mai lase condus de mînie.

Apoi se gîndi la film. Încă de la început, impresarul lui încercase să-l convingă să abandoneze proiectul.

—Soţia lui Charles Rumm nu e de acord ca tu să iei acest rol, îi spusese el. Se gîndeşte că nu ţi se potriveşte, iar eu sînt de acord. Se pare că are o influenţă mare asupra producătorului. E al treilea tău film; vei fi definitiv judecat prin acest rol. Dacă nu-ţi iese bine, îţi poţi distruge cariera. Trebuie să-ţi iei toate precauţiile, Ryan.

Contempla valurile care se spărgeau pe ţărmul pustiu. Kirsten îl iubea încă pe Charles? Murise în urmă cu doi ani. Dacă după doi ani era incapabilă să iubească un alt bărbat, însemna că aşa va fi mereu.

Dar Ryan nu era deloc convins că pierduse partida. Nu se bizuia niciodată pe aparenţe înşelătoare, ca impresarul lui şi, de altfel, tocmai de aceea îl alesese, căci

altfel ar fi riscat să se piardă în hăţişul de interese ale Hollywood-ului.

Lucrurile stăteau altfel în viaţă.

Dintr-un salt, Ryan se ridică şi o porni spre vilă. Era hotărît să facă totul pentru ca filmul să fie un triumf, dar vroia să smulgă şi secretul lui Kirsten Rumm.

* * *

Cînd intră, Kirsten stătea pe canapeaua de piele bleumarin.

— Ar fi trebuit să-mi dai o palmă, spuse el, fără a se mai încurca în banalităţi.

—M-am gîndit la asta.

— Hai, trage, şi îi întinse obrazul. Îţi va face bine.

—N-aş crede.

— Vrei să accepţi scuzele mele, Kirsten? M-am purtat ca un puşti.

—Doar dacă mă scuzi şi tu, Ryan. Nu trebuia să te iau în serios.

— Îţi accept scuzele, zîmbi el. Dar mă întreb dacă aşa va fi ori de cîte ori...

— Scuzele sînt partea cea mai dificilă. Ar fi prea frumos dacă n-ar trebui decît să le acceptăm, suspină ea, prefăcîndu-se mai cinică decît era. Din clipa-n care ai iertat, trebuie să uiţi ura. Şi asta-i cel mai greu.

— De acord. Şi, dacă tot vezi lucrurile ca

un joc de copii, atunci află că eu n-am de gînd să uit, se strîmbă Ryan.

Şi îi dărui cel mai frumos zîmbet al lui.

—Facem pace?

—Pace, consimţi ea, fericită.

Şi îşi strînseră solemn mîinile.

— Eşti inspirată în dimineaţa asta? o întrebă el.

Kirsten avea o mapă cu hîrtii sub braţ.

—Tocmai am terminat ultimul capitol.

—Nu cred că-i o idee prea bună. Nu poţi fi obiectivă, ţinînd cont de ceea ce-ai văzut ieri. Poate ar trebui să aştepţi o zi-două, nu crezi?

—Nu, cred că nu. E bine aşa.

Ryan o privi. Părea şi mai mică, aşa ghemuită cum stătea pe canapeaua imensă. Ochii ei erau goi, lipsiţi de strălucire. Văzînd-o aşa tristă şi descumpănită, dar totuşi atît de binevoitoare, Ryan se simţi şi mai vinovat pentru că se purtase ca o brută. Şi ştia că o va mai face să sufere.

—De ce te-ai oprit? o întrebă el.

— Nu reuşesc să exprim ce am simţit după accident.

— Cred că nici controversa suscitată de accident nu e în măsură să simplifice lucrurile.

Kirsten îşi înălţă umerii şi îşi scoase ochelarii, afişînd un aer războinic. Nu mai

era deloc fragilă şi lipsită de apărare. Ryan se opri, înainte de a avea timp să spună ceva. O luă de mînă.

—Ascultă, Kirsten, nu vreau decît un singur lucru: adevărul, şi asta cît mai repede, atît pentru mine, cît şi pentru tine.

—Pentru film?

—În parte, da, admise el. Finalul e foarte important. Dacă nu va fi bun, filmul va eşua, sînt sigur de asta. Şi trebuie să fie bine, Kirsten, şi pentru film, şi pentru mine, şi pentru tine. Explică-mi ce s-a întîmplat aseară.

—Cred că ai fost acolo, nu? Ştii bine ce s-a întîmplat.

—Crezi că te-aş fi violat?

Ea făcu semn că nu. Ryan îi sărută mîna.

—Şi atunci, de ce te-ai purtat ca şi cum ar fi urmat să fii violată?

—Nu ştiu, Ryan. Dacă mă respecţi cîtuşi de puţin, te rog nu mă mai chinui în halul ăsta.

Răspunsul ei avu asupra lui efectul unui duş rece. O lacrimă căzu printre genele ei şi i se rostogoli pe obraz. Ryan o şterse cu buzele.

—Bine, acceptă el. S-o luăm altfel. Nu mă doreai ieri seară?

—Chiar trebuie să mă mai întrebi asta?

—Atunci, motivul pentru care m-ai

respins nu are nimic de-a face cu noi?

—Nu, nimic.

El o îmbrăţişă cu infinită tandreţe.

—Îţi propun ceva, Kirsten. Hai să reconstituim împreună ultimele ore de viaţă ale lui Charles Rumm.

—Să reconstituim împreună?... Eşti nebun!

—Am făcut altele şi mai grele, spuse el, arătîndu-i mîinile arse. Povesteşte-mi ultima lui zi, oră cu oră, minut cu minut.

—Charlie a avut un accident. Nu s-a sinucis.

—Fie. Dar de ce se temea, Kirsten? De ce?

După expresia ei, Ryan înţelese că atinsese punctul sensibil.

—Va fi benefic pentru amîndoi, reluă el. Nu vei reuşi niciodată să ieşi din acest ultim capitol. Dacă vei vorbi, vei reuşi să-ţi depăşeşti şi să-ţi înţelegi durerea. Cartea ta va avea şi ea cîştigat.

Privirea lui căzu pe buzele ei; le mîngîie uşor.

—În afara acestor consideraţii de ordin pur profesional, fă-o pentru noi, Kirsten. Nu ne vom putea iubi pînă nu vom suprima fantoma lui Charles. Şi cred că asta ne dorim mai mult decît orice în lume...

O sărută, ca să nu-i dea voie să-i

răspundă. Ea înălţă capul. Ryan îi prinse privirea. Kirsten clipi, iar bărbatul înţelese că acceptase propunerea lui.

—Avem noroc, exclamă ea. Sam e aici, îl văd acolo sus, pe platformă.

Ryan parcă Mercedesul în hangarul imens unde staţionau zeci de avioane vopsite în alb şi roşu.

Sam repara unul dintre ele şi înjura din tot sufletul, cu năduf.

— Hei, Sam! Ai oaspeţi, bătrîne! îi strigă Ryan.

Sam se întoarse. Era mînjit de funingine şi de ulei.

—Scuzaţi-mi ţinuta, dar nu mă aşteptam să o văd aici pe cea mai frumoasă femeie din lume la braţul unui prinţ al Hollywoodului, glumi el, puţin dezaprobator. Urmaţimă!

Îi conduse într-un birou şi le întinse două pahare cu suc de căpşuni de un roşu prea frumos pentru a fi natural.

— Sînt murdar, micuţo! îi spuse lui Kirsten. Altfel, te-aş fi îmbrăţişat ca în vremurile bune.

— Şi eu, Sam, spuse ea, deschizînd braţele.

— Ai fi putut să mai treci pe la mine, spuse bătrînul, cu reproş în voce.

—Ai dreptate. Dar îţi promit că voi încer-

ca să-mi îndrept greşeala, Sam, zîmbi ea.

— Hm! Aşa ai spus şi data trecută. În sfîrşit, ştiu că sînt bătrîn, urît, murdar şi pe jumătate orb, dar tu trăieşti ca o călugăriţă în frumoasa ta vilă. Nu te condamn, Kirsten. Dar mă mir să-mi văd călugăriţa la braţul acestui domn, făcu el, arătînd condescent înspre Ryan. Dacă te necăjeşte, să nu cumva să nu-mi spui, fetiţo!

—Nu te nelinişti, Sam. Lucrez cu domnul North la scena finală a filmului. Vreau să ne vorbeşti despre ultima zi a lui Charles.

Sam îşi întinse picioarele pe birou. Doar adidaşii ultramoderni făceau din el un om al secolului XX, căci în rest, judecînd după celelalte, părea un mecanic de pe vremea lui Saint-Exupéry sau Mermoz.

— Daţi-i drumul, mormăi el pufăind din pipă.

— Ce s-a întîmplat în dimineaţa aceea? întrebă Ryan.

—Care?

—În dimineaţa morţii lui, preciză Kirsten încet.

—De fapt, ce vreţi să ştiţi? făcu Sam.

—În ziua aceea, totul a fost ca de obicei? reluă Ryan.

—Da, ca de obicei. Exact ca de obicei.

—Avea de gînd să facă acrobaţii, sau doar

un simplu zbor?

— Cred că vroia să se plimbe. Asistenţii pentru acrobaţii nu erau aici.

Ryan observă surpriza de pe chipul lu Kirsten. Îi spusese că Charlie era nedespărţit de echipajul lui. Şi atunci, de ce nu fuseseră pe aeroport în ziua accidentului?

—Charlie le-a spus să nu vină? interveni ea.

— Da, el le-a telefonat de aici, răspunse Sam, indicîndu-i un telefon vechi, cu manivelă. Le-a spus că sînt liberi, că nu are nevoie de ei.

—Era ceva neobişnuit? făcu Ryan.

— Charlie era patronul. Făcea ce dorea. Nu era prima dată cînd schimba programul.

—I s-a mai întîmplat să zboare singur?

—Uneori.

—Adeseori?

— Era şeful. Nu puteam spune nimic, el hotăra, nu-i aşa, Kirsten?

— Da, aşa e. I se întîmpla să dea ordine neaşteptate.

—Cum era vremea? continuă Ryan calm.

— Frumoasă, suspină Sam. Nu era nici un nor. Dumnezeu ştie că am zburat şi cînd erau nori şi o ceaţă s-o tai cu cuţitul! Îmi amintesc că, odată, nu vedeam nici

botul avionului. O vreme cîinească...

Sam păru îmbătrînit brusc cu zece ani. Trăsăturile i se schimonosiseră. Kirsten îl luă de mînă cu afecţiune.

—Sam, îmi pare rău că-ţi trezim amintiri dureroase, spuse ea. Dar este foarte important pentru film.

—În scenariu scrie că atunci a pilotat un Twin Otter. Aşa e?

—Da.

—El şi-a pregătit avionul pentru zbor, sau tu l-ai verificat?

—Eu eram ocupat cu alt avion. El a făcut inspecţia avionului. L-am văzut.

—Ţi s-a părut trist, deprimat?

—Nu.

Kirsten îl măsură satisfăcută pe Ryan, dar înainte de a spune ceva, Sam continuă:

—Poate era puţin distrat?

—Distrat?!

Ryan şi Kirsten se repeziseră asupra acestui cuvînt ca două animale de pradă.

— Nici eu nu mai ştiu. Accidentul ne-a dat peste cap pe toţi...

Ryan era sigur că Sam nu uitase nimic.

—Te rog, încearcă să-ţi aminteşti.

Bătrînul îşi prinse capul în mîini. Ryan înţelese că păzea cu străşnicie un secret.

— Spune-mi ce ştii, Sam! îl imploră Kirsten.

— Cunoşti semnul acela cu degetul pe care-l făcea întotdeauna înainte de decolare: era cam superstiţios... Ei bine, în ziua aceea Charlie a uitat să-mi facă acel semn.

Tăcură îndelung.

—A uitat? aproape că gemu Kirsten. Cum a putut uita? Dar era un gest mecanic la voi, nu-i aşa?

— Da, aşa mi-am spus şi eu. Îmi aduc bine aminte, eram aici, la capătul pistei, şi aşteptam semnul. Privea drept înaintea lui. Părea că m-a uitat cu totul. Părea cufundat în gînduri. Asta m-a surprins; nu-l văzusem niciodată aşa înainte de decolare. Am strigat. M-a auzit abia într-un tîrziu. S-a întors spre mine, mi-a zîmbit şi mi-a făcut semnul acela.

Pe obrajii mecanicului curgeau şiroaie de lacrimi.

— Avionul a pornit pe pista de decolare. Atunci l-am văzut ultima oară pe Charlie.

* * *

Odată ajunsă în maşină, Kirsten îşi puse ochelarii negri. Ryan ghici că îi venea să plîngă.

—Ce s-a întîmplat, Kirsten?

— De fiecare dată cînd îi amintesc de Charlie, Sam plînge. Îmi pare rău că s-a

întristat.

— Ştiu, spuse Ryan, punînd prietenos mîna pe genunchii ei.

—Cu atît mai mult cu cît a fost inutil.

—Totuşi, Sam a mărturisit că nu are nici o explicaţie logică pentru acest accident.

— Aşa se-ntîmplă ori de cîte ori se prăbuşeşte un avion. Nu ştie niciodată tot ce s-a întîmplat.

Ryan nu vroia s-o contrazică, cu atît mai mult cu cît ea era dispusă să-l ajute la aflarea adevărului. Nu trebuia s-o rănească, pentru că risca s-o piardă din nou. Ryan se gîndi cît de greu trebuie să fie să accepţi ideea că omul pe care l-ai iubit a ajuns la concluzia că viaţa nu mai merită trăită.

— Cum îţi explici defecţiunea radioului? întrebă el, pe cel mai neutru ton din lume?

Tînăra femeie se lăsă suspinînd pe scaunul moale.

—Nu înţeleg cum a putut pierde legătura cu turnul de control.

— Ştii că radioul a fost examinat după accident. Era în bună stare şi funcţiona perfect.

— Dar era blocată supapa de la carburant, spuse ea, încercînd să se convingă că asta a şi fost singura cauză a accidentului.

— Ar fi trebuit să-şi fi dat seama înainte

de decolare, cînd a verificat aparatul.

—Poate că atunci nu era încă blocată!

— Orice-ar fi, era un pilot destul de bun ca să poată ateriza fără probleme. Avioanele de cascadorie sînt atît de uşoare!

— Ştiu, i-o tăie ea, întorcînd capul şi încercînd să-şi ascundă agitaţia.

—Cum îţi explici faptul că Sam a spus că era distrat?

—Poate că nu era în apele lui.

— Luni de-a rîndul am studiat viaţa lui Charles Rumm. Are o calitate pe care toată lumea i-o recunoaşte: o permanentă bună-dispoziţie.

—Era un om ca oricare altul, îl întrerupse ea. Avea şi el zilele lui proaste.

— Dacă a fost aşa, atunci tu trebuie să cunoşti cauza, nu? Doar ai trăit cu el. De ce era aşa distrat în dimineaţa aceea?

—Nu ştiu. Eu dormeam cînd a plecat.

— Sam spune că era vesel de dimineaţa pînă seara. A glumit tot timpul, iar cînd a părăsit cîmpul de aviaţie, era vesel ca un cintezoi. Înseamnă că motivul indispoziţiei trebuie căutat în orele petrecute acasă... şi în ultima seară alături de tine, Kirsten.

Capitolul 8

— La ce oră s-a întors atunci Charlie? întrebă Ryan după ce închise uşa după el.

—Devreme. Cam pe la trei după-amiaza.

Ryan îşi privi ceasul.

— Ca şi acum; e fără un sfert. Îţi aminteşti ce ai făcut în ziua aceea?

— Ne-am uitat ceasuri întregi la filme vechi. Adică, mai ales el.

—Filme despre Charlie?

—Da. Reportaje sportive.

—De ce ai spus «mai ales el»?

— Pentru că în seara aceea eu am

preparat cina.

—De ce?

Kirsten ezita. O speria din ce în ce mai mult ideea de a retrăi, oră de oră, minut cu minut, ultimele momente petrecute cu soţul ei.

—Alice nu era aici, îi explică. Îşi luase liber.

Din bucătărie venea acum un miros îmbietor de prăjitură cu afine.

—Acum, dacă tot a pregătit desertul tău preferat, ne putem lipsi de serviciile ei. Du-te şi spune-i că e liberă.

—Eşti nebun! Nici măcar nu...

—Dacă ţi-e greu, îi spun eu!

Ryan se îndreptă spre bucătărie, dar Kirsten îl opri.

—Bine, mă duc, capitulă ea.

Ryan auzi strigătele de plăcere ale guvernantei, care tocmai dorea să-şi viziteze sora şi nepotul.

—Ce-ai pregătit pentru cină? o întrebă el după plecarea lui Alice.

—O friptură de miel şi o salată de spanac cu slănină.

—Vezi, Kirsten, am fost întotdeauna sigur că ai o memorie excelentă,... ca majoritatea femeilor, de altfel.

Kirsten se simţea prinsă în cursă. Dar Ryan părea atît de drăguţ şi binevoitor,

încît nu putea să-i fie frică de el.

Ryan alese o nucă dintr-o fructieră şi o sparse între dinţi.

—Ai cele necesare pentru a pregăti masa?

—Ryan, e ridicol! Doar n-o să cinăm ca...

— Ai tot ce-ţi trebuie ca să faci friptura, sau nu? repetă el, strecurîndu-i un strugure printre buze.

Kirsten mestecă bobiţele.

—Da, cred că da.

Se uită în frigider şi văzu că are toate ingredientele necesare.

—Şi mie-mi place friptura de miel! glumi el. Există şi întîmplări fericite în viaţă! Bun, hai să te ajut la treabă...

—Charlie...

—Charlie, ce?

— El nu punea niciodată piciorul în bucătărie.

— Bine. Filmele despre care vorbeai sînt în salon, nu?

—În bibliotecă. Raftul trei şi patru.

—Mă duc să le văd. Vii imediat ce termini aici, bine?

Ea încuviinţă, şi, peste trei sferturi de oră, intră şi ea în salon. Ryan trăsese storurile; în cameră era aproape întuneric.

—Am aranjat casetele în ordine cronologică, îi explică el. Sînt la a doua.

Pe ecran, un Charles Rumm foarte tînăr

răspundea întrebărilor unui jurnalist sportiv.

— Îmi amintesc, se însufleţi Kirsten. În ziua aceea toată lumea se plîngea de căldură, dar mie îmi era frig. Era la începutul primăverii. Charles trimisese un pilot la Saint-Paul. După o oră, a revenit cu un palton din astrahan gri închis.

Şi izbucni în rîs; era o amintire minunată.

—Mai am încă paltonul, dar nu-l voi mai purta niciodată, se întristă ea.

— Avea obiceiul să facă daruri aşa, pe nepusă masă?

— Da, îi plăcea să facă tot felul de cadouri, cu condiţia să nu-l oblige nimeni să o facă. Seara ne-am dus şi am luat masa cu alţi piloţi. A fost o zi minunată. Ne simţeam bine împreună. Ne-am distrat de minune.

Ea rîse din tot sufletul, apoi se aşează jos, cu picioarele încrucişate unul sub altul. Era una dintre poziţiile ei favorite. Amintirea acelei zile o înviorase puţin. Strălucea de vitalitate. Ryan era subjugat, căci niciodată nu i se păruse atît de frumoasă.

—Kirsten?

—Da?

—Tot aşa stăteai cînd vă uitaţi la film?

Ea nu se lăsă amăgită de întrebarea lui. Voi să-l joace niţel, aşa că îl fulgeră din priviri, cu ochii ei mov, şi nu spuse nimic. Ryan fremătă din cap pînă-n picioare, făcînd feţe-feţe.

—Vino lîngă mine, murmură el, cu o sinceritate dezarmantă.

Kirsten se lăsă să lunece pe canapea şi se ghemui la pieptul lui. Amîndoi savurau senzaţia minunată de a fi unul lîngă celălalt.

—Îmi place foarte mult prenumele tău, îi şopti el.

—Ştiu.

—De unde ştii?

- Se vede că-ţi place să-l pronunţi.

—Da?

—Da...

Kirsten îşi lăsă capul pe pieptul lui. Ryan o sărută, la început tandru, apoi tot mai pasionat. Degetele bărbatului îi cuprinseră gîtul, dar ea nu-i răspunse decît pe jumătate la sărut.

—Nu trebuie, şopti ea cu greutate.

—De ce?

—Pentru că nu vreau!

— Ştii care-i problema ta, loamnă Rumm?

—Nu, şi mă îndoiesc că aş avea vreuna.

—Ai pierdut gustul jocului. Nu mai ştii să

rîzi. Lucrurile nu sînt atît de serioase pe cît crezi.

— Din păcate, domnule North, viaţa nu-i chiar o partidă de badminton.

—Poate că această comparaţie e mai reală decît îţi imaginezi.

—Sper că n-ai de gînd s-o faci iar pe profesorul!

El o sărută din nou, şi îndrăzni să-i atingă sînii. Gesturile lui erau fireşti, păreau a veni de la sine. Ea se sperie şi se îndepărtă brusc.

—Ryan!

—Da?...

—Opreşte-te!

—Kirsten, te rog, nu-mi spune că nu mă iubeşti...

Fără a-i aştepta răspunsul, Ryan ridică furoul de mătase chinezească şi-şi puse buzele pe sînii goi. Îi sărută cu patimă, apoi ridică spre Kirsten o privire şmecherească. Ochii întunecaţi scînteiau, ca îmbătaţi de şampanie, dar panselele mov îl implorau să termine jocul.

—Ryan, Ryan, şopti ea pierdută. Nu aici, nu acum...

Fără a se lăsa mult rugat, el se depărtă, dînd capul pe spate. Simţea în nări parfumul trupului ei. Sîngele i se înfierbîntase. Rămase cîteva clipe cu ochii închişi, încer-

cînd să se liniştească.

— Ai dreptate, spuse el. Astăzi nu avem dreptul să facem aşa ceva.

—Îţi reamintesc că nu eu, ci tu ai propus să reconstituim ultimele clipe ale lui Charles Rumm.

—Ce vrei să spui?

—Să ne apucăm mai bine de treabă, asta vreau să spun!

— Fie! suspină el. Tot aşa stăteai cînd te uitai cu el la video?

— Nu-mi amintesc bine, dar cred că da. Aşa stau de obicei cînd mă uit la televizor.

—Te doresc, Kirsten...

— Şi eu, Ryan. Hai să schimbăm subiectul, vrei?

El derulă caseta. Fără să scoată o vorbă, urmăriră film după film. Pe rînd, Ryan puse toate casetele. În faţa ochilor lor atenţi, defilau sute de imagini. În timp, chipul lui Charlie se schimba. Anii îşi lăsaseră amprenta pe faţa lui. Primele filme nu-i fuseseră consacrate în întregime; cu timpul însă, devenind o vedetă, televiziunea se făcuse ecoul popularităţii lui în continuă creştere. Din contra, Kirsten apărea tot mai rar alături de el. Din cînd în cînd, Ryan întreba, iar ea îi răspundea cu bunăvoinţă.

La un moment dat, nu mai rezistă şi o prinse de mînă. Îi era imposibil să n-o

atingă. Cînd imaginile o impresionau mai mult, îl strîngea tare de mînă. Spre sfîrşit, ea începu să-i povestească, fără ca el s-o mai întrebe ceva.

* * *

Cam pe la nouă seara, terminaseră de vizionat şi ultima casetă. Ryan aranjă cu grijă casetele, stinse televizorul şi se întoarse spre Kirsten.

—Şi acum? întrebă el.

Ea se ridică, fără a se arăta emoţionată de această întrebare ambiguă. Îşi scoase espadrilele din piele moale şi se întinse ca o pisică.

—Acum? Ei bine, mergem să mîncăm. Te chem eu cînd e gata masa.

Ryan o cuprinse pe după umeri şi o duse la bucătărie.

—Chiar nu vrei să te ajut? întrebă el cu seriozitate.

—Nu respecţi jocul, glumi Kirsten. Un pic de glumă, ce naiba!

Ea pregăti o salată de spanac crud cu maioneză şi cu slănină. Aranjă repede masa pe terasă.

—Aici ai cinat? întrebă Ryan.

—Aici cinăm întotdeauna cînd e cald, răspunse ea pe un ton neutru. Charlie nu

lua decît una sau două beri, cel mult. Găseşti bere în frigider.

—Am înţeles. Maxim două.

Ryan îşi băga nasul în frigider. Senzualitatea difuză a zilei îl copleşise. Avea chef s-o ia în braţe şi să danseze cu ea, iar apoi s-o ducă pe sus pe plajă şi să doarmă alături de ea.

Dar îşi reveni: trebuia cu orice preţ să afle adevărul despre Charlie. Restul va veni de la sine.

—Îmi amintesc că înainte de a ne aşeza la masă, Charlie citea «Times».

Ryan se aşează la masă. Imediat după aceea se aşează şi ea.

— Ar fi grozav dacă am putea găsi ziarul acela, începu el. Poate dăm peste ceva interesant.

—Nu cred.

—Ce-aţi vorbit?

—Nu mai ştiu.

— Totuşi, ceva trebuie să-ţi aminteşti, insistă el.

—Cred că-n seara aceea i-am spus că am de gînd să scriu o carte.

—Biografia lui?

— Nu. Ideea asta mi-a venit mai tîrziu. După moartea lui.

—Atunci la ce carte te gîndeai?

—La un roman.

—Serios?! Povesteşte-mi.

Ryan observă că ea era impresionată de interesul lui. Îi povesti intriga romanului şi roşi de plăcere cînd el o lăudă.

—Charlie nu era supărat de ideea ta?

—Nu văd de ce-ar fi fost. Niciodată n-am fost o femeie casnică. În timp ce el zbura, aveam şi eu preocupările mele.

—Adică mai tot timpul, nu-i aşa?

— Da. Aproape toată ziua stătea cu echipajul. Era o adevărată gaşcă de prieteni. Erau inseparabili, iar Charlie...

Ea se opri şi îl măsură cu o privire rece.

—Nu, domnule North, te înşeli. Era o prietenie frumoasă. Nimic mai mult.

—Te cred.

Kirsten se apucă de mîncat cu o poftă suspectă. Dar nu-i spuse nimic.

—Aţi călătorit mult împreună? reluă el.

— Da, la început aproape tot timpul. Iar în ultimii doi-trei ani, ceva mai puţin. Cum ţi-am spus, nu-mi plăcea să apar în public. Nu mai puteam scăpa de fotografi. Ne-am cumpărat casa asta ca fim liniştiţi, şi...

—Nu v-aţi gîndit să faceţi un copil?

—Ba da, am vorbit despre asta.

—Şi?

—Doar atît.

—Charlie nu era de acord?

—Ba da.

—Şi tu?

—Şi eu. Numai că n-am rămas niciodată însărcinată.

—Unul dintre voi era steril?

—Din cîte ştiu, nu.

—Şi n-aţi încercat să aflaţi?

— Eram tineri, Ryan. Aveam tot timpul înainte pentru asta. Vroiam un copil. Nu s-a întîmplat să vină. Asta-i tot.

El se răsturnă pe scaun şi îşi analiză interlocutoarea. Se hotărî să-i facă cîteva confidenţe, pentru a-i cîştiga încrederea, pentru că era cît se poate de convins de faptul că ea îi ascundea ceva important.

—Ştii, eu trebuia să fiu tată.

Kirsten rămase cu furculiţa în aer. Surprinsă, făcu ochii mari.

—Mama n-a vrut copilul, reluă el, plecîndu-şi privirea.

Îşi aminti de furia care-l cuprinsese în ziua cînd mama copilului îi spusese că făcuse un avort. În ziua aceea, înţelesese că toţi oamenii sînt violenţi, că oricine poate ucide. După el, femeia care omorîse copilul îşi merita soarta.

— De ce-ţi doreai atît de mult copilul acela, Ryan?

— Poate că nici nu m-aş fi gîndit la asta dacă nu s-ar fi ivit ocazia. Mama copilului nu vedea lucrurile ca mine. Nici măcar nu

mi-a cerut părerea cînd a rămas însărcinată. Asta nu pot înţelege. Şi astăzi mă doare sufletul cînd mă gîndesc la copilul acela.

Kirsten îi puse o mînă prietenească pe braţ. Îl compătimea din suflet, şi el se cutremură.

—Şi părinţii mei ar fi fost fericiţi, adăugă el.

Tăcură. Kirsten încercă să-şi retragă mîna, dar Ryan i-o reţinu şi o sărută uşor.

— Kirsten, vrei să-mi spui ceva despre familia ta?

—Oh, ar dura prea mult. Părinţii mei au divorţat cînd eram mică. Nu mi-l amintesc prea bine pe tata. S-a recăsătorit, iar acum are altă familie. N-am mai auzit nimic, niciodată, despre el. Cît despre mama, ea a murit la cîţiva ani după ce m-am măritat.

Zîmbi sfîşietor.

—Mama îl iubea pe Charlie; la fel şi el pe ea. Sînt fericită că s-au cunoscut.

Pe oglinda oceanului se reflectau ultimele raze ale soarelui care apunea. Pentru o clipă, contemplară amîndoi acest spectacol.

— Ne-am lăsat purtaţi de visare, spuse Ryan brusc.

Noaptea era plăcută. Se întoarseră pe terasă, iar Kirsten aprinse reflectoarele de lîngă piscină. Apa strălucea; o lumină

lunară, nefirească, inunda peisajul.

—Ce-aţi făcut după cină? întrebă Ryan.

— Am făcut o baie. E minunat să înoţi seara în piscină.

—Adevărat? Eu vroiam să-ţi propun exact aceelaşi lucru.y

O cuprinse de talie şi o sărută pe umărul rotund.

—Ce zici? o întrebă vesel.

Ea se eschivă cu stîngăcie.

— ... Vreau să spun, ce zici, mergem să înotăm? precizează el.

— Trebuie să-mi iau costumul de baie. Vin în cîteva secunde.

Ryan o reţinu autoritar, zîmbindu-i dulce.

—Poate renunţi la el. Ca şi mine...

— Ştii bine că nu sînt cîtuşi de puţin exhibiţionistă, i-o reteză ea.

— Presupun că eşti pe cale să-mi reproşezi prima mea baie în piscina ta.

— A, nu, deloc! Eram chiar încîntată să văd un necunoscut în pielea goală plimbîndu-se pe marginea piscinei mele, îl perisflă ea.

Ryan izbucni în rîs şi se îndreptă spre bazinul luminat. Îşi scoase blugii şi tricoul şi se aruncă voluptuos în apă. Kirsten apăru după cîteva clipe, purtînd un costum de baie de culoarea jadului. Plonjă şi ea, cu

graţie, şi înotă pînă la el.

—Asta-i provocare, dragul meu!

—Se vede că nu prea mergi la cinema! La colegiu, eu pozam de obicei la orele de desen. Am făcut mult sport cu fraţii mei. Intenţiile mele nu sînt suspecte decît atunci cînd devin anormal de pudic. Nu crezi că aşa se întîmplă cu toată lumea?

—Cazul domnului «toată lumea» nu mă interesează, domnule North. Eu am un fel de mizantropie înnăscută, ştii bine!

Înotară puţin, apoi se apropiară unul de altul.

—Kirsten?

—Da?!

—Aţi făcut dragoste în noaptea aceea?

Ea dădu din cap că da, apoi răsuflă adînc şi se cufundă în apă. Cînd reveni la suprafaţă, Ryan era pe trambulină. Ea îl privi cu intensitate. În cîteva secunde, fu lîngă ea. Kirsten îl privi fix în ochi, apoi privirea îi coborî spre pieptul musculos al actorului. Tînăra femeie se smulse de sub vraja lui şi se cufundă iar în apă.

Se reîntîlniră imediat sub apă. Ieşiră împreună la suprafaţă. Ea abia dacă ajungea cu picioarele pe fundul piscinei. Umerii lui Ryan erau afară. O înlănţui şi se ridică în braţe, la înălţimea lui. Apa piscinei era rece; buzele li se uniră într-un sărut

lung, arzător.

—Aş face o saună, spuse ea. Ce zici?!

—Excelentă idee.

Ryann ieşi din apă şi-i întinse mîna. Trupurile lor ude străluceau în bătaia lunii.

— Du-te, îi spuse ea. Vin şi eu într-o clipă.

Ryan intră în saună. Termometru arăta cam douăzeci şi patru de grade. Îşi privi cu ironie corpul. Muşchii îi ardeau. Niciodată nu se simţise atît de puternic. Şi o dorea atît de mult pe Kirsten...

Trase maneta de temperatură, apoi împrospătă aerul cu apă mentolată şi stropi pietrele încinse. Imediat temperatura urcă cu douăsprezece grade. Tot atunci se înălţă un abur dens de vapori fierbinţi. Kirsten era înfăşurată într-un prosop alb de baie. Mamelele brune căpătaseră o nuanţă indigo. Ryan observă imediat acest lucru. Ochii lui întunecaţi scînteiau. Ştia că nu va uita niciodată aceste clipe.

Kirsten îşi înnodase prosopul deasupra sînilor. Se aşeză pe o treaptă de lemn, cu picioarele strînse şi cu mîinile pe genunchi. Avea o figură pioasă, ca şi cum abia ar fi primit prima cuminecătură.

Ryan zîmbi, îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se aşeză dinaintea ei. Căldura era binefăcătoare. După zece minute, el stropi

din nou bolovanii încinşi.

—Tot aşa de pudică erai şi cu Charlie? o întrebă el brusc.

În loc de răspuns, ea îşi scoase prosopul şi-l azvîrli cu neglijenţă pe cuier.

—Temperatura e perfectă acum, rosti ea.

Şi se aşează lîngă Ryan. Pe trupurile umede se scurgeau rîuri de transpiraţie. El contempla liniile graţioase ale trupului ei şi curba sînilor tari. Îngenunche în faţa ei. Ea îl mîngîie pe obraz şi îşi plimbă degetele pînă spre urechi, ştergîndu-i o picătură de sudoare. Între ei, aerul era încărcat de dorinţă.

Se sărutară îndelung. Răbdarea lui dulce învinse şi ultimele ei ezitări. Ryan simţi cum trupul ei se destinde. Plăcerea lui fu imensă.

Mîinile lui zăboviră pe coapsele albe, apoi alunecară în sus, înspre sîni. Îi strînse încet şi îi copleşi cu mii de mîngîieri. Kirsten îl apucă de gît, iar el se lăsă în voia ei. Ea îi îngropă obrazul între sînii ei tremurători. Temperatura creştea, iar Ryan se simţea copleşit de puterea dorinţei. Tot sîngele lui îi urla, îl implora să pună capăt acestui dulce supliciu al patimei lui.

Tînăra femeie îi strînse obrajii mai tare, dar fără ură.

—Mai tare, şopti ea cu o voce sigură.

Ryan îşi plimbă buzele pe sînii ei, lăsîndu-le urme de flăcări. Înţelegîndu-i dorinţa ei secretă, o înlănţui pe Kirsten aproape cu violenţă şi o acoperi cu sărutări pătimaşe. Se prăvăli peste ea şi aproape că o imobiliză sub greutatea trupului lui. O îmbrăţişă cu toată ardoarea iubirii nestăpînite.

Trupurile lor erau flămînde unul de celălalt. Aerul uscat şi arzător le sporea senzaţiile şi îi învăluia într-o căldură binefăcătoare, ecou al emoţiilor lor secrete. Aburii îi a deau şi îi spălau. Ryan se cufundă în ea şi rămase apoi nemişcat. Apoi o frămîntă îndelung, mîngîind-o. Se priveau deschis în ochi.

Kirsten îl împinse brusc şi îl privi intens, apoi îl trase spre ea cu un gest sigur şi definitiv.

—Te iubesc, Kirsten. Ştii că te iubesc.

De pe buzele care i se ofereau, culese un răspuns inutil. Încetul cu încetul, gîndurile lor dispărură cu totul şi se contopiră în îmbrăţişarea lungă şi pătimaşă.

Capitolul 9

Ryan o ridică în braţe şi o duse afară. Coborî în piscină, iar cînd trupul ei atinse apa, se opri. Picioarele lui Kirsten erau cufundate în bazin. Cu mîna dreaptă făcută căuş, începu să-i stropească obrajii. Ea rîse, iar rîsul ei fu pentru el sfîrşitul întunericului, ivirea luminii. Iubirea era pentru ei un prea-plin ce impunea tăcere.

O sărută, o strînse cu putere şi alunecă cu ea pe suprafaţa apei. Nu mai simţeau de loc căldura din saună. Buzele lor se întîlniră din nou. Ryan o purtă afară din bazin,

sărutînd-o din nou. Tîrziu în noapte, se întoarseră în casă, unde adormiră unul în braţele celuilalt.

A doua zi dis de dimineaţă, Ryan fu trezit de mici sărutări, uşoare ca o aripă de fluture. Cînd deschise ochii, Kirsten avea o mutrişoară de copil poznaş care caută ceartă.

Se sărutară dulce, legănaţi încă de amintirea nopţii.

— Să ştii că ai toate şansele să pierzi jocul, zîmbi Ryar

—Nu ţi-e foame? Mie, da.

Şi se ridică. Ryan avu impresia că fuge de el,

—Hei! Mă laşi singur? gemu el speriat.

—Mă-ntorc imediat...

—Imediat?

—Da, imediat.

Ryan o privi îndepărtîndu-se cu un pas uşor. O găsea mai frumoasă ca niciodată. Trupul ei era un arabesc dulce, voluptuos. Suspină adînc şi îşi încrucişă braţele sub cap. Uitase cît poate fi de frumoasă viaţa. Dimineaţa aceasta era atît de liniştită...

Decorul camerei lui Kirsten îl uimise. În contrast cu modernismul auster al restului casei, ea îşi crease aici o insulă romantică. În ciuda părului scurt şi a ţinutei sale de o eleganţă severă, Kirsten Rumm era o senti-

mentală.

Ea apăru repede, cu o tavă încărcată de tartine, fructe, cremă de ciocolată şi cafea. Ryan fu uimit, dar şi bucuros observînd că nu-şi pusese nici un capot pe ea. Era cald, dar ea, jucăuşă, se ghemui în braţele lui.

El o îmbrăţişă tandru.

—Te iubesc, Kirsten.

— Nu-i nevoie să te simţi obligat să-mi spui asta de cîte ori mă săruţi ori mă mîngîi, îl ironiză ea fără răutate.

—Chiar crezi ce spui?

— Da. Nu-i aşa? Ai fost cinstit cu mine. De ce să nu rămîi aşa? Nu sînt chiar atît de naivă încît să cred că te-ai îndrăgostit de mine.

—Şi ce-i atît de greu de crezut?

— În primul rînd, eşti actor. În al doilea rînd, eşti vedetă, şi în al treilea rînd, eşti celebru.

— Într-o viaţă anterioară ai fost cumva vrăjitoare? o şicană el, pentru a-şi ascunde emoţia.

— Cititoarele revistei «Mac Call' s» te-au ales drept cel mai sexy bărbat al anului. Majoritatea americancelor şi-ar da viaţa pentru a petrece o zi cu tine în Disneyland, spuse ea cinică.

— Crezi că nu există decît aceste americance? rosti el pe un ton sec.

Ea întoarse privirea spre el şi înţelese că îl rănise.

—Te înşeli, Kirsten. Dacăă ai fi avut dreptate, nici n-aş fi încercat pentru a doua oară să te sărut, după ce m-ai respins prima dată. Cum se spune, mi-aş fi întors armele în altă direcţie.

— Eu cred c-ai vrut să-ţi dovedeşti cu orice preţ că poţi să mă seduci. Aşa eşti tu, nu-ţi reproşez nimic.

— Aşa a fost la început, admise el cu inima strînsă. Indiferenţa ta m-a intrigat, dar am trăit împreună trei săptămîni şi ai putut să-ţi dai seama că nu am nimic de don Juan, nu-i aşa? Nu te condamn că ai crezut asta. Am făcut totul pentru ca această imagine să fie cît mai veridică în ochii reporterilor. Iar ziariştii capătă exact ceea ce doresc. Dar e doar faţada, Kirsten. Eu nu sînt aşa, înţelegi?

Şi o prinse de mînă.

—Am fost rea cu tine, Ryan. Cum poţi să mă iubeşti?

—Ai mai mult timp decît crezi pentru a-ţi repara greşelile.

— Visezi! exclamă ea tristă. Mai avem doar o noapte înaintea noastră... numai o noapte... şi tot e ceva...

—Chiar crezi că am de gînd să ies aşa din viaţa ta, ca şi cum n-aş fi existat niciodată?

Nu mă cunoşti deloc...

—Ai uitat ceva, Ryan.

—Ce?

—Eu vreau să trăiesc pînă la sfîrşitul vieţii în cel mai deplin anonimat. Ştii de ce, şi ştii cît e de important pentru mine acest lucru.

—Găsim noi o cale.

—Imposibil.

— Kirsten, cu puţină iubire, nimic nu-i imposibil, spuse el solemn.

— Cine ţi-a spus ceva de iubire? Aştepţi de la mine exact ceea ce nu-ţi pot dărui.

—Îmi poţi dărui totul, Kirsten.

Îi luă obrajii în căuşul palmelor şi o sărută cu duioşie.

—Mă iubeşti, Kirsten. Cred că mă iubeşti, altfel nu m-ai privi aşa.

—Te înşeli cu desăvîrşire, Ryan, şopti ea cu voce stinsă.

Degetele ei îi atinseră pieptul. Îl mîngîie încet, ca un copil care-şi mîngîie ursuleţul de catifea...

—Te privesc aşa pentru că eşti frumos... şi pentru că am nevoie de un bărbat. Asta-i tot.

Ryan nu se lăsă convins. Era sigur că ea încerca încă o dată să fugă de adevăr. Se mulţumi cu puţinul pe care i-l dăruise, fără urmă de resentiment. Pentru că el o iubea

din tot sufletul.

Făcură din nou dragoste, apoi rămaseră multă vreme unul în braţele celuilalt. Oceanul era mai agitat decît de obicei; pe ţărm, se spărgeau valuri uriaşe. Bătea vîntul, dar cerul era senin.

Legănaţi de muzica naturii, căzură într-un somn adînc şi misterios.

* * *

Dimineaţa, Ryan fu trezit de suspinele gîtuite ale lui Kirsten. Nu mai era în braţele lui, ci se întinsese alături, pe burtă. Se străduia zadarnic să-şi oprească lacrimile.

—Kirsten?

Ryan avu impresia că ea îşi ţine respiraţia. Încerca oare să-l facă să creadă că visase? Voi s-o ia în braţe, dar înţelese că-i mai bine să se abţină.

—Ce s-a întîmplat? Spune-mi!

Nu primi nici un răspuns.

Ryan se ridică; avea ochii încercănaţi, căci dormise puţin. Dar în corp i se răspîndea o căldură binefăcătoare. Nu se simţise niciodată mai fericit decît acum.

—Cum poţi să plîngi după o astfel de noapte, Kirsten? Te rog, răspunde-mi, spune-mi ceva...

Cum ea nu răspundea, el îndrăzni s-o

mîngîie pe păr. Ea reacţionă imediat. Dintr-un salt, ajunse în partea cealaltă a patului, ca în noaptea coşmarului.

— Lucrurile nu s-au întîmplat aşa cum ţi-am spus, spuse ea, într-un sfîrşit.

Obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi.

—Te referi la Charlie?

—Lucrurile nu s-au întîmplat aşa, repetă ea.

Fără a-i da nici o explicaţie, dispăru în baie. Se închise acolo, şi, peste cîteva clipe, Ryan auzi zgomotul duşului.

Ce vroise să spună de fapt? Ce se întîmplase în ultima ei noapte cu Charlie? Compara oare sentimentele ei pentru cei doi bărbaţi?

Ryan era furios. De data asta, Kirsten depăşise orice limită şi n-avea deloc intenţia să o mai ierte.

Se ridică, traversă gol vila, trecu pe terasă şi sări în picină. După cinci minute, ieşi calm, se întoarse în cameră şi se îmbrăcă. Kirsten era tot încuiată în baie.

* * *

După douăzeci de minute, o găsi în bucătărie. Kirsten se învelise pînă-n gît într-un sari de mătase care i se încurca printre picioarele goale. Îi aruncă o privire

ucigătoare cînd intră în cameră. Ryan fremăta de mînie. Înţelese că inima ei mai ascundea încă secrete nebănuite.

Ea începu să mestece maşinal un măr roşu. Ryan îşi turnă o ceaşcă de cafea.

—N-ai vrut să faci dragoste cu el înaintea de accident, nu-i aşa? o întrebă Ryan, fără nici o introducere.

—Am făcut mereu ce-a vrut el.

— Eu sînt sigur că nu! De cîte ori i-ai întors spatele înainte ca el să se sinucidă? o întrebă el, cu o voce înspăimîntător de calmă.

—Taci! ţipă ea, astupîndu-şi urechile.

Ryan o reţinu, strîngînd-o cu putere de mînă.

—Încep să înţeleg de ce ai mutra asta şi vinovată, şi furioasă, Kirsten, spuse actorul.

—Nu am nimic să-mi reproşez.

—Erai soţia lui şi aveai tot dreptul să...

—El era cel care nu...

Cu forţa pe care o dă disperarea, ea reuşi să se elibereze din mîinile lui, dar Ryan o obligă să-l privească în ochi. O strînse de umeri.

—Continuă!

Buzele lui Kirsten tremurau. Era cumplit de palidă.

— Charlie nu vroia să facă dragoste cu

mine. Adică...

Din ochii ei mov curgeau lacrimi mari.

—Vrei să spui că era impotent?

—Da!

Kirsten profită de uimirea lui şi îi scăpă din strînsoare. Cu o mînă nesigură, îşi turnă o ceaşcă de cafea.

—De la început a fost aşa? reluă Ryan.

—Nu. În primii doi ani, nu. După aceea, lucrurile au început să se complice.

Pentru că tremura, Kirsten trebui să-şi ţină ceaşca cu amîndouă mîinile ca s-o poată duce la gură. Bău încet, fără a-şi ridica ochii din ceaşcă. Avea o figură atît de disperată, încît lui Ryan îi veni s-o ia în braţe. Dar se abţinu, căci ştia că va interpreta dragostea lui drept milă.

— Ce i s-a întîmplat, Kirsten? Un accident?

Ryan ştia că un pilot este mereu expus la tot felul de primejdii. Şi Charles înfruntase de multe ori moartea, dar de fiecare dată scăpase cu o zi-două de spitalizare.

Kirsten îi spulberă încă oo dată teoriile.

— Problema lui Charles nu era de ordin fizic. În sfîrşit, aşa credeam noi. N-a fost niciodată la doctor.

—De ce? Era smintit!

—Tu ce-ai fi făcut în locul lui?

—Aşa-i, admise Ryan, era celebru, era un

fel de Superman... iar un Superman nu poate avea asemenea probleme! Şi cînd mă gîndesc cîte s-au scris despre «virilitatea cuceritoare» a lui Charles Rumm!

—Ăsta era necazul, spuse femeia. Cu cît era mai cunoscut, mai adulat, cu atît problema lui se agrava.

—Şi a preferat să te lase să suferi decît să consulte un medic psihiatru?

—Am suferit amîndoi. Nu vroia să ştie nimeni despre asta, iar eu eram de acord cu el.

—Deşi era atît de rău pentru tine?

—Pentru el a fost şi mai rău.

—Kirsten, mi-e greu să te cred.

—Am încercat să-l ajut, dar era imposibil. Cînd preluam eu iniţiativa, se simţea şi mai jignit. Se gîndea, pesemne, că mi-e milă de el. Am ajuns să trăim cu necazul ăsta ca şi cum nici n-ar fi fost. Se stabilise un fel de convenţie tacită între noi. Nu vorbeam niciodată despre asta.

—Pînă-n ajunul accidentului, nu-i aşa? o întrebă Ryan.

—Da. Pînă-n ajunul accidentului.

Kirsten se întoarse şi privi înspre ocean. Apoi îşi înălţă ochii spre cer. Era asaltată de amintiri. Privirea îi era golită de orice expresie. Ryan avea impresia că l-a uitat cu desăvîrşire. Se aşează în spatele ei.

— Spune-mi ce s-a petrecut între voi în noaptea aceea, şopti el cu o voce dulce.

— Abia îşi luase două zile libere. Am petrecut o după-amiază minunată. Ne-am uitat la toate filmele lui vechi. Eram fericiţi că avem un week-end doar pentru noi. Simţeam că, în sfîrşit, putem rezolva problema care ne apăsa.

— Iar după ce-aţi mîncat, chiar aţi făcut baie împreună?

— Da, eu i-am propus. Nu mai înotasem de mult împreună. Ne-am amintit de zilele fericite cînd înotam ţinîndu-ne în braţe... M-a făcut să rîd. Îl doream enorm. Niciodată nu mi se păruse mai frumos ca în seara aceea. Ştiam că şi el simte acelaşi lucru. Apoi am intrat în saună. L-am mîngîiat îndelung... Muream de dorinţă. Şi el. Dar deodată m-a împins, a devenit furios. Mi-a cerut să-l las singur. Cred că s-a plimbat multă vreme singur pe plajă. S-a întors cam după două ore. Eu nu dormeam; mi-a cerut scuze pentru ieşirea lui violentă. Ne-am sărutat şi am adormit unul în braţele celuilalt. Îmi amintesc foarte bine. Dar dimineaţa, cînd m-am trezit, plecase...

Kirsten îl fulgeră din priviri.

— Iată! Acum ştii adevărul! Asta vroiai, nu-i aşa?

Da, asta vroise. Ryan se înşelase închipuindu-şi că, aflînd adevărul, totul se va rezolva de la sine.

Ştia că interpretarea lui va fi la înălţimea rolului tragic al lui Charles Rumm. Probabil că, pentru pilot, viaţa conta prea puţin, căci a trăi cu o astfel de suferinţă cînd o ţară întreagă te aclamă ca pe un erou, înseamnă a trăi în minciună. Pentru o generaţie întreagă, Charlie Rumm încarnase tipul bărbatului american perfect, căruia i-au reuşit toate şi care-şi exploatează la maxim propriile-i limite.

Şi acest erou nu era în stare să facă dragoste cu propria-i soţie...

Ryan înţelesese că rolul lui Charles îl va consacra drept cel mai bun actor al generaţiei lui. Dar înţelegea în acelaşi timp că această consacrare îl va costa pierderea femeii iubite.

Se întoarse spre ea.

—Cum se va termina cartea ta, Kirsten?

Ea rînji galben.

—Ce mai contează! Oricum, filmul va dezvălui adevărul. În fond, pot arunca la gunoi cartea asta! Şi gîndeşte-te că nu-i tocmai o carte proastă. Iar tu, domnule North, ai aflat în sfîrşit de ce s-a sinucis Charles Rumm. Acum ştiu că de asta, numai de asta ai venit aici. Prin urmare,

nu te mai reţin. Poţi pleca.

Ryan se răsuci pe tocuri şi se îndreptă spre uşă. Înainte de a părăsi vila, îi aruncă o ultimă privire lui Kirsten. Dar ea nu se întoarse.

* * *

Cam după o lună de zile, soneria îi anunţă lui Alice prezenţa unui oaspete. Deschise, întîmpinîndu-l călduros pe Ryan, dar zîmbetul ei era puţin forţat.

—Kirsten e aici? întrebă actorul?

Era o întrebare formală: maşina ei era parcată în faţa vilei. Alice înţelese că e inutil să mintă.

—E aici, domnule North, dar a ordonat să nu fie deranjată de nimeni, sub nici un motiv.

—Alice! o imploră el.

Guvernanta stătu pentru o clipă în cumpănă, părînd să cîntărească alternativele. Balanţa înclină în favoarea lui Ryan.

—E în biroul ei, mărturisi Alice.

Kirsten stătea în picioare, în faţa uşii de sticlă, contemplînd oceanul, şi nu-şi dădu imediat seama de prezenţa lui.

—Ce cauţi aici? îl întrebă ea, cu o voce cît mai rea cu putinţă.

—Ieri am terminat filmările. Iar aseară, la

studio, a fost o petrecere grozavă. Cred că am fost singurul care şi-a încheiat seara într-un pat de o singură persoană, fără să fi gustat strop de alcool.

—Dacă ai venit să-mi povesteşti...

— Am venit să-ţi aduc ultima versiune a scenariului, după care am turnat filmul. M-am gîndit că eşti curioasă să-l citeşti.

Kirsten îi smulse scenariul şi-l deschise febril la ultima pagină.

«Charlie Rumm păşeşte pe pista de decolare. Se întoarce cu spatele la cameră. Silueta lui şi cea a avionului se profileaază pe cerul înroşit de razele soarelui la apus. Înainte de a urca la bord, îşi pune casca şi o încheie cu un gest hotărît. La celălalt capăt al pistei, apare Sam. Merge spre Charlie, cu spatele la cameră. Apoi se opreşte şi priveşte la pilotul care intră în cabină şi îşi pune centura de siguranţă. Motoarele zumzăie. Prim-plan pe chipul lui Charlie. Se uită la cer. Prim-plan pe Sam. Strigă ceva, dar pilotul nu-l aude. În cele din urmă, Charlie întoarce capul. Îi zîmbeşte lui Sam şi-i face semnul obişnuit. Avionul rulează încet pe pista de decolare. Muzica. Genericul final.»

Kirsten închise scenariul şi-l puse pe birou. Alice îl împodobise cu un buchet de trandafiri de Madera de un roşu aprins.

— Vino lîngă mine, Kirsten, spuse Ryan cu o voce gravă şi călduroasă.

Ea se supuse.

— După ceasuri întregi de discuţii îndîrjite, am convins regizorul, scenaristul şi producătorul că e mai bine să evite un final prea dramatic şi să sacrifice totul de dragul efectelor speciale. Am reuşit să-i conving că scenariul pe care l-ai citit şi tu are o încărcătură dramatică mai mare, e mai emoţionant. Nimeni nu ştie ce s-a întîmplat în mintea lui Charles, şi asta i-a convins. Nici măcar tu nu ştiai nimic...

—Nu ai...

— Nu. Credeai că am să fac public secretul tău?

— Nu aveam de unde să ştiu ce vei face. Totul era posibil.

—De ce ţi-aş fi făcut una ca asta? o întrebă el tandru.

— Oricine ştie că nu te dai în lături de la nimic atunci cînd e în joc calitatea filmului. Asta am simţit-o şi eu pe pielea mea. Aveai cheia purtării personajului tău. Din punctul tău de vedere, era logic să profiţi de asta. Presupun că filmul ar fi avut de cîştigat...

— Cîţiva spectatori în plus, atît. Kirsten, ştii că ăsta nu-i decît un film. Şi nu suport ideea ca tu să suferi din cauza unui film.

— Ascultă, Ryan, spuse ea cu pleoapele plecate, m-am purtat cum m-am purtat pentru că vroiam să-l apăr pe Charlie şi să evit cu orice preţ aflarea adevărului.

— Sînt chiar gelos să văd cît de mult l-ai iubit, dar te admir şi mai mult pentru că nu te-ai gîndit să profiţi de situaţie. Cartea ta s-ar vinde de zece ori mai bine dacă ai vorbi de sinucidere.

—Nici nu mai ştiu cum s-o închei.

— Cred c-ar fi bine s-o închei în felul filmului.

—Dar oamenii vor să ştie dacă s-a sinucis sau nu. Asta aşteaptă de la cartea mea, Ryan!

—De ce te simţi obligată să răspunzi la o întrebare al cărei răspuns nici tu nu-l ştii? Lasă-i pe cititori să conchidă singuri. Şi filmul lasă deschise mai multe posibilităţi, şi...

Dar Kirsten îl întrerupse şi îi puse degetul pe buze.

— Chiar mă iubeşti? îl întrebă ea cu o voce gîtuită de emoţie.

—Da, te iubesc cu adevărat.

Tînăra femeie se aruncă în braţele actorului. El o înlănţui cu braţele, iar ea îşi ascunse obrazul la pieptul lui.

—Atunci, fii binevenit în casa asta, Ryan North.

Epilog

— Alo, mamă? Aţi ajuns bine acasă?... Bun, perfect!... Ai văzut că ţi-am făcut un semn?... Da, da, era premiera. De aceea n-am putut sta lîngă voi... Da, a fost grozav să ştim că sînteţi acolo!... Sînt fericit că ţi-a plăcut. Regizorul a făcut totul ca să stoarcă lacrimi...

Ryan acoperi receptorul cu mîna şi-i strigă soţiei sale:

— Mama a plîns ca Maria Magdalena la ultima scenă.

Apoi reluă discuţia cu Madeleine North.

— Ai citit «New York Times»? Filmul e în

fruntea topului criticilor... Nu, n-a fost dublura... Da, sînt destul de mîndru de mine.

Îi făcu din ochi lui Kirsten. Ea ieşi din cameră.

— ...Ştii bine că lucrează tot timpul. Da! Încep să fiu gelos pe maşina de scris... Da, e la al treilea roman... Ştiu, mamă, ştiu... dar e mai bine pentru ea să nu aibă tocmai acum un copil... N-ar fi bine pentru cariera ei, da,... Ştiu, dar doctorul e sigur că poate avea un copil în cele mai bune condiţii, ba chiar doi! Da, mamă!... Ah, bine!...

Ryan astupă din nou receptorul.

— Tata a spus că aseară ai fost cea mai frumoasă femeie din toată sala! strigă el, pentru ca ea să-l poată auzi din birou.

Apoi reluă conversaţia.

— Spune-i lui tata că îi mulţumeşte, că-l adoră şi îl sărută pe vîrful nasului!... Da!... Nu, ştii că nu-i place să iasă în lume. În sfîrşit, încetul cu încetul sper s-o fac să-şi schimbe părerea... Sînt de acord cu tine, e prea frumoasă ca să rămînă toată viaţa închisă în casă şi să scrie... Da, aşa-i, nu trebuia să spun asta... Cînd veniţi să vedeţi casa?... Da, e la fel cu aceea a lui Kirsten... Da, da, are vedere spre ocean... dar e oarecum mai călduroasă, mai plină de viaţă... Da, amîndoi sîntem încîntaţi de ea... La ora

unsprezece e bine?... Perfect! Atunci, pe joi! Vă sărutăm pe toţi! La revedere! La revedere, mamă!

Zîmbind, puse receptorul în furcă. Apoi îşi căută soţia.

Kirsten era înfloritoare. Cerceii de diamante îi sporeau strălucirea tenului ei luminos şi a ochilor de culoarea panselei.

Ryan o cuprinse pe după umeri şi o sărută pe gît.

—Aseară ai fost cea mai...

— Mi-ai mai spus de douăzeci de ori! zîmbi ea din tot sufletul. Fără tine, m-aş fi simţit pierdută în mijlocul atîtor oameni, cu atîtea vedete în jur... Crezi că le-a plăcut? Crezi că filmul va merge?

—Din cîte mi s-a spus, cred că am toate şansele să obţin un Oscar pentru cel mai bun actor.

—Oh! Ryan!

—Ar fi un cadou frumos pentru noi, nu-i aşa?

Kirsten îl înlănţui cu patimă, zîmbindu-i înţelegătoare.

—Vei fi uimit de ce vei auzi. M-am simţit bine la premieră. Pentru că am fost cu tine. Pentru că te iubesc. Pentru că viaţa e frumoasă... Doamne, cît e de frumoasă!...

Sărutul care urmă fu lung şi voluptuos.

— Îţi stă atît de bine s-o faci pe băiatul

obraznic al Hollywood-ului! reluă ea. Am auzit ce grozăvii îi spuneai aseară bietului ziarist. Săracul, părea complet năucit!

—Doar ştii că e cea mai bună modalitate de a te proteja!

—Dragostea ta mă apără, Ryan!

—Nu te sperie ideea de a-ţi petrece toată viaţa alături de un băiat obraznic?

Buzele lui culeseră o lacrimă şi un zîmbet de pe chipul lui Kirsten North.

— Ai merita chiar două Oscar-uri! Niciodată n-ai jucat atît de adevărat, iubitul meu!

SFÎRŞIT

Un bestseller uluitor, plin de ură, secrete întunecate, răzbunări, dragoste arzătoare care fac din «Fii binevenit» un loc mai fierbinte decît iadul.

New York Daily News

Romanele de dragoste ale Sandrei Brown minunat scrise, combină emoții tandre de neuitat cu o senzualitate captivantă.

Rave Reviews

"Romanele de dragoste ale **Sandrei Brown,** minunat scrise, combină

BESTSELLER

emoții tandre, de neuitat, cu o senzualitate captivantă."

Rave Reviews

ISBN 5-85268-244-6

Lei 2000